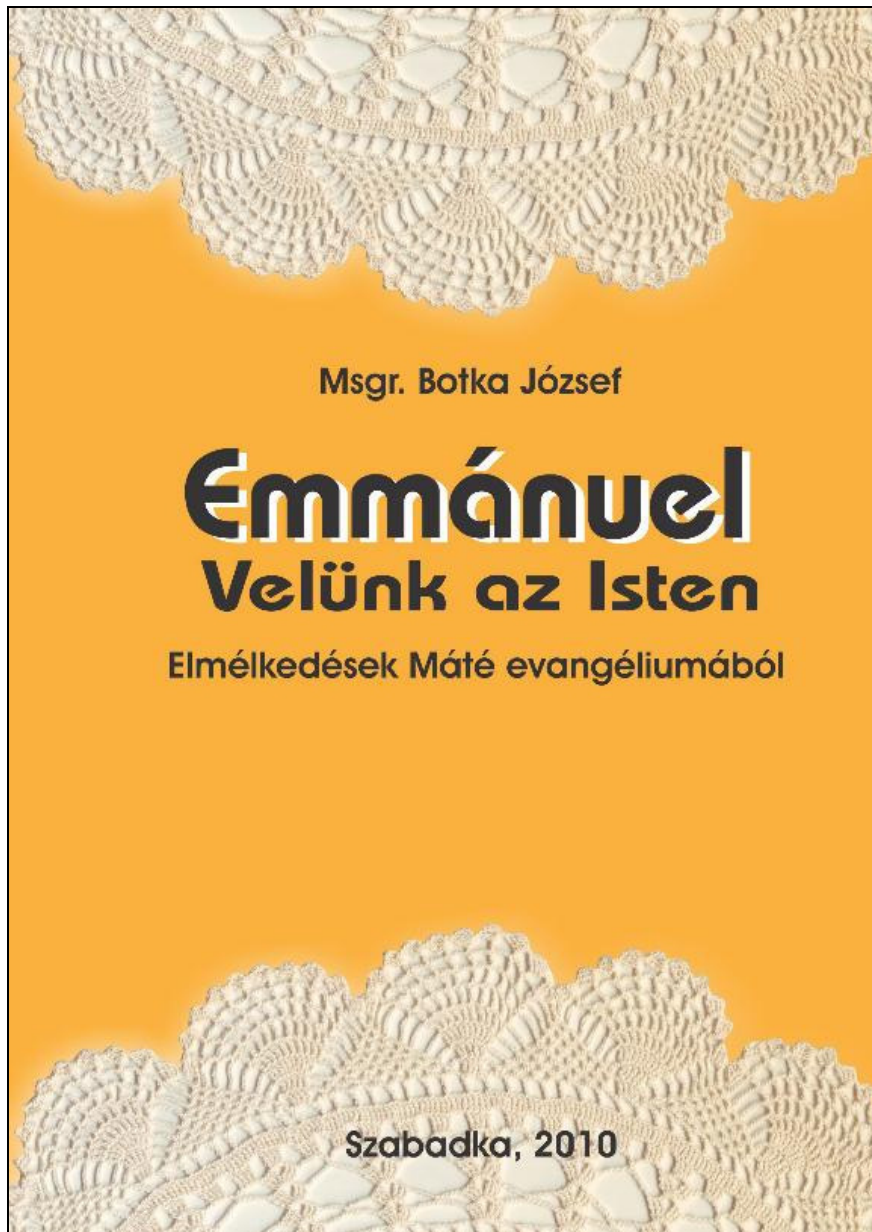

Botka József

Emmánuel – Velünk az Isten

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Msgr. Botka József
Emmánuel – Velünk az Isten
(Elmélkedések Máté evangéliumából)

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 2010-ben jelent meg Szabadkán, a szerző kiadásában. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a szerzőé.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Előszó.....	5
A) Krisztus a földlakó.....	6
1. Isten a földlakóknak elküldte a Fiát.....	6
2. A Megváltó.....	7
3. A keresztség és feltámadás a teremtés vonalán.....	8
4. Jézus családfája.....	10
5. Ábrahám, Izsák, Jákob (Mt 1,2).....	10
6. Az én nemzetségtáblám.....	11
7. József, ne félj feleségül venni Máriát (Mt 1,20).....	13
8. Született (Mt 2,1).....	14
9. Krisztus Jézus született (Mt 2,1).....	15
10. A Világmindenség születésnapja – a Teremtés – I.....	16
11. A Földbolygó születésnapja – a Megváltás – II.....	17
12. A megszentelt ember születésnapja – a Megszentelés – III.....	18
B) Velünk az Isten.....	20
1. Názáretben telepedett le.....	20
2. Az Úr a próféta szavával (Mt 1,22).....	21
3. Az emberszerető Isten (1Jn 4,19).....	22
4. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – I.....	23
5. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – II.....	24
6. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – III.....	25
7. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – IV.....	26
8. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – V.....	27
9. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – VI.....	29
10. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – VII.....	30
C) Lelki megújulás.....	32
1. Készítsétek elő az Úr útját (Mt 3,3).....	32
2. Ez az én szeretett fiam (Mt 3,17).....	33
3. A Lélek a pusztába vitte Jézust (Mt 4,1).....	34
4. Hogy megkísértse az ördög (Mt 4,1).....	35
5. Negyven nap és negyven éjjel böjtölt (Mt 4,2).....	36
6. Ne kísértsd Uradat Istenedet (Mt 4,7).....	37
7. Uradat Istenedet imádd és csak neki szolgálj! (Mt 4,10).....	38
8. Tartsatok bűnbánatot (Mt 4,17) – I.....	40
9. Tartsatok bűnbánatot (Mt 4,17) – II.....	41
D) Boldogságok.....	43
1. Boldogok a lélekben szegények (Mt 5,3).....	43
2. Boldogok, akik szomorúak, mert megvigasztalják őket (Mt 5,4).....	44
3. Boldogok a szelídek (Mt 5,5).....	45
4/a. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot (Mt 5,6) – I.....	46
4/b. Boldogok akik éheznek és szomjazzák az igazságot (Mt 5,6) – II.....	48
5. Boldogok az irgalmasok (Mt 5,7).....	49
6. Boldogok a tisztaszívűek (Mt 5,8).....	50
7. Boldogok a békességesek (Mt 5,9).....	52

8. Boldogok az üldözöttek (Mt 5,10).....	53
E) Lélekmentők.....	55
1. Ti vagytok a föld sója (Mt 5,13).....	55
2. Ti vagytok a világ világossága (Mt 5,14).....	56
3. Világítson a világosságtok (Mt 5,16).....	57
4. Magasztaljátok Mennyei Atyátokat (Mt 5,16).....	58
5. Ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét (Mt 5,20) – I.	59
6. Ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét (Mt 5,20) – II.	60
7. Én pedig mondom nektek (Mt 5,20/26,32).....	61
8. Legyetek tökéletesek! (Mt 5,48).....	62
F) Az élet a legnagyobb értékünk.....	64
1. Szemet szemért (Mt 5,38).....	64
2. Ne szállj szembe a gonosszal (Mt 5,39).....	64
3. Ne ölj! (Mt 5,22) – I.....	66
4. Ne ölj! (Mt 5,22) – II.	67
5. Ne ölj! (Mt 5,22) – III.....	68
6. Ne ölj! (Mt 5,22) – IV.....	69
Irodalom.....	72

Előszó

A Biblia a legolvasottabb, legrégebb eredetű írásos művek egyike, amelyet csaknem minden nyelvre lefordítottak és a legtöbbet nyomtatott könyv. Az utóbbi kínai olimpiai játékok idején milliós példányszámban terjesztették. Nyelvezete régi. Az első kötete a világ teremtésének történetével kezdődik. Ez tartalmilag túlnyomó részben hagyomány. A zsidó és keresztény vélemény szerint Mózes műve. Kézenfekvő feltevés, hogy olyan korban keletkezett, amikor a szombat megtartása már különleges vallási törvénynek számított. Így hat napra osztja be Isten teremtő tevékenységét is, a hetedik nap a pihenés, a megszentelés napja. Az ősi primitív ember képekben beszél. Ez a több ezer év előtti felfogásban szövegezett teremtéstörténet valakit megtéveszthet. Az „Isten szava” úgy tűnik neki, mint egy varázsvessző, amely pillanatok hatására képes élőállítani a világmindenséget és a földön az életet.

A mai tudományos kutatások szerint világos, hogy egy ilyen végtelen nagy világmű csak terv alapján készülhetett. A Világmindenség évmilliárdokon keresztül fokozatosan fejlődik. Az élet megjelenése a Földön nem pillanatok vagy napok alatt történt. Korunk egyik legkiválóbb tudósa, a francia származású katolikus jezsuita pap, a híres paleontológus, evolucionista, Teilhard de Chardin, a teremtést és az életet fokozatos fejlődés vonalán mutatja be. Szerinte a fejlődés, a teremtés még befejezetlen, habár már 15 milliárd évre becsülik ezt a folyamatot. Valószínű, hogy nemcsak a bolygónkon jelent meg az élet, mert a Tejút csillagmezőben más naprendszerben is van hasonló lehetőség, mint a Földön. Ezen kiváló tudós döbbsenti rá korunk emberét a Teremtő végtelen nagyságára, aki kinyilatkoztatta a világmindenség titkait. „A mai ember csak Krisztusban találja meg léte értelmét.” Szent Pál apostol tanításában „krisztogenezisről” beszél. A Krisztus Titokzatos Testének lelki közösségében és távlatába állítja a fejlődést. „Csodálatos az első teremtés, de még csodálatosabb annak a megújítása Krisztusban: az újjáteremtés.”

Mi ennek a vonalán haladunk és elmélkedünk Máté evangéliumának a szövegein. Bemutatjuk és rávezetjük a gondolkodó, elmélkedő hitembert a világmindenség tudományos szintű elfogadásra, amely előtt nemcsak csodálatunkat kell kifejeznünk, hanem meg kell értsük, hogy hitet és lelket kell adni neki, újjá kell építeni, sőt meg kell menteni. Emberileg talán valakinek úgy tűnik, hogy az lehetetlen. De éppen ezt akarja könyvünk bebizonyítani, hogy „Velünk az Isten!” Kapcsolatban a természettudományokkal, értelmi képességekre hivatkozva, felmérve a múltat és a mai világhelyzetet, merjük állítani, hogy a jövő az Istené. Ha vele egyesülünk, együttműködünk, sikeres lesz a következő emelkedés, a fejlődés legközelebbi csúcsa, ahogyan már azt Teilhard is előre jelzi.

A) Krisztus a földlakó

1. Isten a földlakóknak elküldte a Fiát

a) Ószövetségi előrejelzések

„Íme, a szűz fogan és fiat szül,
EMMÁNUEL lesz a neve.
Ez azt jelenti: „Velünk az Isten!” (Iz 7,14)

„Te Betlehem, Júda földje,
egyáltalán nem vagy oly kicsi
Júda nemzetségei közt,
hisz belőled származik majd a vezér,
aki népemet, Izraelnek pásztora lesz.” (Mik 5,1)

b) Újszövetségi tanúságtételek – Szent János apostol és evangelista

„Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige...
Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett.
Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága.
A világosság világít a sötétben... Az Ige volt az igazi világosság,
amely minden embert megvilágosít.
A világba jött, általa lett a világ...
S az Ige testté lett, és közöttünk élt.
Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét,
akit kegyelem és igazság tölt be...
Mindnyájan az ő teljességéből részesültünk,
kegyelmet kegyelemre halmozva...
Jézus Krisztus által lett a kegyelem
és az igazság osztályrészünk.” (Jn 1,1-17)

Jézus legkedvesebb tanítványa, János beszámol a Megváltó eljövételéről, életéről. Értékes nyilatkozatot tesz számunkra Isten Fiáról. Ő visszatér egész a teremtés kezdetéhez, amikor még nem volt világ, sem tér, sem meghatározott idő, és akkor a Teremtő akaratából minden lett. Ebben a kezdetben már volt az Ige, görög szóval a Logosz, Jézus Krisztus. A mai magyar nyelven ez elsősorban az egyik szófaj (állítmány). Eredetileg annyit jelent, mint „SZÓ”. Hivatkozás ez az ószövetségi könyvre, amikor az Isten „SZAVÁRA” elindult a teremtés. Tehát az IGE a teremtés és az idő előtt volt már. Ő része az örök isteni természetnek, Ő a Szentháromság második Személye. Amikor az atya végtelen hatalmával létrehozta a világegyetemet, a Fiú, az Ige a teremtés nagyszerű isteni művének közvetítője. Ő minden létezőnek a mintaképe. Őbenne élet van. Forrása minden létnek. Az Igéből árad ki az emberiség számára a természetfeletti kegyelmi élet is. A Földünk lakója lett és evangéliumával, kereszthalálával, feltámadásával az emberiség fejlődésének útját határozta meg és egyháza által még ma is megvalósítja. Ő elküldte a Szentlelket, a lelkiség szervezőjét, az emberiség megszentelőjét, a kegyelem osztóját. A teremtés, a megváltás és a

megszentelődés egyetlen isteni mű, a világfejlődésünk ugyanazon vonala. A Világegyetem, a Föld, az Élet és az Emberiség, elválaszthatatlan egység a Szentháromságban.

– Szent Pál apostol tanítása

„Krisztus a láthatatlan Isten képmása, minden teremtmény elsősülte, mert benne teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és a láthatatlanokat. Mindent általa és érte teremtett.

Ő előbb volt mindennél, és minden benne áll fenn.

Ő a testnek, az Egyháznak a feje.

Ő a kezdet, az elsősülte a halottak közül, hogy övé legyen az elsőség mindenben. Úgy tetszett az Atyának, hogy benne lakják az egész teljesség, s hogy általa békítsen ki mindent a földön és a mennyben.” (Kol 1,15-20)

„Benne élünk, mozgunk és vagyunk.” (Szent Pál areopáguszi beszéde)

– A Niceai Krédó:

„Jézus Krisztus egylényegű az Atyával, aki által minden teremtett.” Szent Ambrus, a niceai hit védelmezője az ariánusok ellen, közelebbi kapcsolatban áll a Szentírás ezen üdvösségtörténeti szemléletével. A Fiú, aki istensége szerint teremtő, maga jön el, hogy megmentse művét, eljön, hogy megújítsa azt, amit teremtett. Minden az Örök Ige által lett, minden megújul a megtestesült Igében. Az Atya eleve arra rendelt minket, hogy fiai legyünk szeretett Fiában. Az Atya irgalmas szeretetét a keresztre feszített Krisztusban akarta kinyilatkoztatni. Csodálatos az első teremtés, de még csodálatosabb annak megújítása Krisztusban. Az új teremtés, a feltámadt Krisztus Lelkének a műve. Ambrus tanításától ösztönözve énekli az egyház a feltámadás örömeiben: „Ő szerencsés vétek, amely ilyen nagy Megváltót érdemelt.” (Exultet). Így a teremtői rokonság és sorsközösség révén lehetőségünk nyílt a megváltó isteni életében való részesedésre is.

– Gaudium et spes konstitúció

„Isten igéje, aki által minden lett, maga is testet öltött, hogy mint tökéletes ember, mindenkit üdvözítsen és egybefoglalja az egész mindenséget. Maga az Úr mondja: Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.”

– Teilhard de Chardin

„Az útjavesztett mai ember csak Krisztusban találja meg léte értelmét.” „Nem tiltakozni kell az istentagadás ellen, hanem tudni, hogy mi mások vagyunk, és a feladatunk másoknak lenni, és ez lesz leghatásosabb mód arra, hogy Istent hirdessük és képviseljük.”

2. A Megváltó

Már az ókori népek felfigyeltek az élet jelenségére. Ennek a nyomán Izraelben elindult az ősök nemzetségtáblájának vezetése. Számunkra fontos a legelső Élő kiderítése, mert élő csak élőtől származhat, így a legelső Élő jóságából vezethetjük le az emberiség családfáját. Hogy érthetővé legyen Jézus földre jötte, lapozzunk bele a teremtéstörténet távlataiba.

Különös számunkra, hogy a teremtés tűzzel kezdődik. A Szentírás szerint a Teremtő megszólalt: „Legyen világosság! És lett világosság.” Tudjuk, hogy a tűz fényforrás. Kezdetben nem úgy volt, hogy feljött a reggeli napsugár és elmúlt a sötétség. Ott ősidőkben az örökös éjszaka sötétjére kellett fény derülnön. Tudósaink ősrobbanásról beszélnek. Teilhard a következő pontokba összegezi a teremtést.

1. A kezdeti elemek materializációja, ez az ősköd állapot, amelyben az erők rendeződnek. Pillantsunk bele a ma már a természetben található anyagi részecskébe. Az anyag láthatatlan parányi atomokból épül fel. Építő részei: a proton, a neutron és az elektron. 92 elem van, a mesterségesen előállítottakkal összesen 102. A szervetlen vegytanban valami százezer, a szerves kémiában 2 milliónyi vegyületet tartanak számon. Ezt a sokaságot, lehetőséget, csak egy isteni mérnök tudta előre kiszámítani és beosztani, hogy ezek az anyagok előkerüljenek, belőlük a Világmindenség és az élet felépüljenek. Már az is csodálatos, hogy a meghatározatlan kaotikus köd nem a halál, hanem az élet felé irányult, és még ma is ezen a vonalon halad.

2. Következik az újabb csoda, a holt anyag élővé változik (az anyag vitalizációja). A mai tudomány beismeri, hogy nem tudja még, mi az élet. Közben az élők listájára már valami 20 millió élőfaj került.

3. Elkápráztató az emberi jelenség (az élet hominizációja). Az élők közül kiválik, a legtökéletesebb testi felépítésben, szellemi-értelmi-lelki képességekkel rendelkező, emberi faj.

4. Az ember szocializációja, közösségi szintű tökéletesedés. Az emberi sokasodással a szellemi lét hatalmas kort élt meg, ebben a szervezettségben egy néppé kovácsolódik össze az egész bolygó. Ennek a folyamatnak vagyunk most részesei.

5. A szocializált emberiség divinizációja lesz soron: az emberiség lelki tökéletesedése, közösségi megszentelődése, átistenesedése. A Krisztusi Misztikus Test közösségében megjelent új teremtmény, a lelki ember, isteni természet részesévé válik.

6. A fejlődés végső szakasza az apoteozis, a megdicsőülés, a győzedelmes révbefutás az örök élet országába. Isten szent közösségében már csak egyetlen nemzedék lesz az örök feltámadás országában, a lelkileg megérett Isten gyermeke.

Megcsodáljuk az isteni változatos vonalat a fejlődésben, ahol az egyik állapotot a másik váltja fel, de mindig úgy, hogy a régít egy tökéletesebb létforma követi. Egyik ugrás a másik után következik, de a vonal mindig felfelé törekszik. Ezért nevezzük ezt a hosszú évmilliárdos folyamatot fejlődésnek. Ma is fokozatokban halad az élet. Mindennap többé válik az ember. Ő Isten legközelebbi munkatársa a földön. Ebbe a vonalba iktatta be Isten a Fiát, Jézus Krisztust, aki nemcsak megmentője a szélsőségekbe került emberi nagycsaládnak, de szervezője a fejlődés nagy menetének, a megváltásnak. Eggyé lett velünk a földi sorsban és általa győzedelmeskedik a válságos helyzetekben az emberiség. Így kerül sor, hogy Jézus családfájáról beszélünk és az emberiség nemzetségtáblájáról is megemlékezhetünk.

3. A kereszt és feltámadás a teremtés vonalán

Ha meg akarjuk érteni a teremtés titkát, le kell ereszkednünk a kezdetek mélységeibe. Itt találkozni fogunk a szélsőséges és ellentétes erőkkel, a pozitív és negatív elemekkel, a hideg és meleg hatásokkal, a lét és nemlét állapotkülönbségekkel, a helyes és helytelen nézetekkel, a jó és rossz küzdelmével, az igazság és tévedés ütközéseivel, tehát a legalapvetőbb létfogalmakkal. Meglepődünk, hogy már ott a kezdeteknél rábukkanunk az evangéliumi elemekre: a keresztre és feltámadásra. Nekem úgy tűnik, mintha az egész teremtés ennek a szembeállításában lenne megfogalmazva. Mai szemmel mérlegelve itt van az élet és halál, a szenvedés és élvezés, a betegség és egészség, a nappal és éjjel, a tél és tavasz a siker és összeroppanás. A sok-sok szópár, végtelen nagy küzdelem, örökös refrénje ugyanazon kereszt és feltámadás. Végighullámszik ez évmilliárdokon keresztül a fejlődésen, vagyis a teremtésen. Ami egyszer elkezdődik, az be is fejeződik. Ami egyszer lesz, az megszűnik, ami születik, az meghal. Akárhogyan is vesszük, ez a létfontolgatás csak csalogató filozofálás. A teremtés igazi arculata mintha mást mutatna. Már a teremtés 15 milliárdos vállalkozásának csodájánál megtorpan az eszmélődésünk.

Végigjárva ezt az utat napról-napra, évről-évre, szemlélve minden emberi elejtett könnyet, beleértve minden küzdelmet, mi ezt Kálváriának nevezzük, amelyet Jézus is megizlelt földi vándorútján. Ha az egyéni életet kísérjük, már előre számolunk ezzel. Az egyéni élet születik, a halálban eltűnik. Ám csodálkozva kell megállapítanunk, hogy mégis megmarad a sokaságban. Az élet közösségi szempontból mintha dacolna ezzel a merev és kegyetlennek tűnő szabállyal. Az emberben van egy ellenkező álláspont. A túlélés reménye minden értelmes lényben jelen van. Ez nem lehet véletlen. A tél és tavasz változat, a nappal és éjjel szüntelen cserélgetése vég nélkül bátorít ebben a benső lelki reménykedő állapotban, lelki megsejtésben. Jézus hite is biztat ebben. Az ő keresztfája is túlélés volt, mert harmadnapra feltámadt a halálból. Ezen hitben az emberiség sorsa is feltámadás lesz. Ez a csodának nevezett feltámadás nem egyetlen és kivételes eset. Ez Isten stílusa, a természet rendjének többször ismétlődő motívuma. A tél mellé beépült az örökös tavasz, a halál mellett a szüntelen feltámadás, a holt anyagból az élet örökös csodája, a fejlődés szakadatlan növekedése, az emberi életbe beépült kultúra szüntelen emelkedése. Ez a krisztusi feltámadási sors az emberiség életébe is beépült vágy az örökös győzelemben. Ez alaptalan, reménytelen hiszékenység volna, ha mi emberek találtuk volna ki. Ám ez a Teremtő Isten végtelen nagy győzelme, amelyet Jézus nekünk hozott. Felsorolhatatlan hosszú láncolatban jönnek a győzelmek: az anyagi világban, a Földbolygón, a történelem során, a technika fejlődésében, az emberiségben, az egyházi életben, az üldöztetésekben, a mindennapok feltámadásában és sikereiben.

A teremtés és fejlődés, a kereszt és feltámadás egyetlen folyamat. Ugyanazon történés két része: a krisztusi keresztfa, a fáradságos megváltói tevékenység, a Megszentelő Szentlélekkel való közreműködés, a földi emberi szenvedés, küzdelem és az örök élet dicsősége.

Korunkban még tart a küzdelem. Az egyéni lelkiség kollektív szintre kell emelkedjék. A lelkiismeret előbb az egyéni életben, azután a kollektívben kell meggyökeresedjék. Éppen ebben a korban indította el a Szentlélek a karizmatikusok térítő munkáját. A sokasodás problémáival küszködő föld számára bemutatja a szerzetesrendekben az őskeresztény életmintát a szeretetközösségekben. A fokolár mozgalomban, a szeretet-falvak létesítésében csodálatosan bontakozik ki a krisztusi evangéliumi élet. A tiszta lelkiismeret, a békés együttélés közkinccsé válik a szerzetesrendek életpéldájában. A kolostori élet ideálisan megszervezett díszpéldány a mai lakáshiányban szenvedő tömegeknek. A pénzhajzában, bank-csödeljárások korában megjelent a keresztény szeretetszolgálat az ingyenes munkájával. Vannak önzetlen önkéntesek, akik tudnak ingyen mások szolgálatába állni. Mintha csak a Teremtő Mester élő példákkal akarná megmutatni a jövő fejlődés útját. Íme a feltámadás nagy lehetősége a korszerű lelkiségben.

Az egyéni vallásosságról fokozatosan áttérünk a közösségre. Új keresztény élet indult el a neokatekumenátusban. Ez a mozgalom korunkat rá akarja vezetni az örök feltámadás vonalára. Míg az ateizált világ anyagi javakkal, gondokkal vergődik és abban van elmerülve, addig a keresztény tiszta lelkiséget sugároz a világba.

Az evangéliumi mozgalom soha jobbkor nem érkezett e világnak. Éppen a reményvesztett életszakaszban, a kilátástalanságban jelent meg, szinte isteni megrendelésre. Vannak, akik a háborúban, az abortuszban és az eutanáziában látják az emberiség sokasodásának megoldását a „túlélésre”, esetleg az öngyilkos merényletek szervezésében és annak elterjesztésében akarják meglátni a jövőt. Istennek az örök célja, a teremtőszándék, az élet fenntartása. Lehetséges, hogy már arra is kapunk figyelmeztető isteni jelet, miért van a sokasodás, miért szükséges a hatalmas kutatási láz a világban, a fejlődés további szakaszának felgyorsulása. Kialakulhat egy kor, amelyben az ember megtalálja a jövő kozmikus megoldásának nagy lehetőségeit. Mindenesetre az emberiség divinizációja, olyan fejlődési fokozat, amely tökéletesíti az életet. Szóval kézenfekvő az isteni életprogram, csak bele kell kapcsolódnunk abba. Az emberre vár az örök feltámadás, örök élet és az örök isteni haza.

4. Jézus családfája

Izraelben a származási listát nemzedékek során a férfi ágán, jogszokás alapján vezették. Máté evangéliuma Szent József őseinek vonalát követi, aki Jézusnak csak nevelőapja volt. Ez tehát nem vérrokonsági genealogia. Az evangélium első fejezete bővebb magyarázatot ad Jézus isteni eredetéről. Az emberiség földi sorsa nem választható el a teremtéstől, de Jézus megváltói szerepétől sem, se a megszenteléstől, a Szentlélek működésétől. Ez egyetlen vonal, egy isteni mű, amely szorosan egybekapcsolódik a fejlődéssel, a háromszemélyű Isten tevékenységével. Jézus vállalva az emberiség megmentését, test szerint beleilleszkedett a történelmünkbe, az emberi genealogiába. Emberré lett, földlakó, hogy mi emberebbekké válhassunk.

Krisztus óriási változást hozott. Az ő születésétől az emberiség új történelemről beszél. A világ a kereszténységgel nagy fellendülésnek örvend. Csúcsra jutott az értelmi-szellemi-erkölcsi tökéletesebb élet. Krisztus evangéliumával és lelkiségével óriásit gazdagodott a világ. A kereszténység eredményeivel, vallási nevelésével, felülmúl minden előző kort. Hatására lényegesen átváltozott a földiek élete. Az emberiség élete mennyei stílusra fejlődik és alakul, szellemibbé, lelkibbé, ideálissá lett.

Naponta megcsodáljuk a szebbnél szebb virágokat, a kinemesített gyümölcsöket. A krisztusi isteni élet beoltódott az emberiség vadtvövébe. Benne kinemesedett az emberi élet a keresztény századokban. Az evangéliumi tanítás nyomán a félnomád, nomád törzsek letelepedtek, földművelő népekké lettek. Ebből a kivirágzásból alakult ki Isten népe, amely időszámítása alapjául vette Krisztus születését. Erről a töről fakadt az európai kultúra. Ebből vezethető le és magyarázható meg a mai szellemi felemelkedés, a technikai fejlődés, a humanizmus és a harmadik évezred számítógép rendszere. Meg kell értenünk, hogy a menny és föld, a test és lélek, Isten és az ember, nem választható el egymástól. Ugyanazon teremtői szeretet egyesít minket. Karácsonykor Krisztus kozmikus látogatásáról emlékezünk, új emberiség születését ünnepeljük.

Az isteni eredet megmutatkozik a mindennapi életben: a lelkiismeretes munka, az igazság, az erkölcsi jóság és a szorgalmas tevékeny szeretet-szolgálat terén. A békés családi élet, a keresztény iskolai nevelés és kórházi szolgálat örök példaképe lett az utókorunk.

Beszélgetés

1. Krisztus jelen van az Univerzumban, bennem is. Fel kell ismernem őt minden földlakóban.
2. Az emberi élet Isten Fiának közreműködésével tovább tökéletesedik, a Teremtő tervével egyesül és folytatódik a Szentlélekkel a megszentelődésben.
3. A kereszténység Krisztussal egyesülve megőrzi a korszellem káros hatásától, a visszaeséstől. Újjászületést hirdet. Tanítva a hitet felemeli az embert, megmenti a világot.
4. Korunk lelki mozgalmi egyre nagyobb szerepet visznek a hitápolásban, közösségi élet kialakításában, a világbéke érdekében. A szellemi-vallási élet mind fontosabb tényezője lett az embernek. Korunk kérdéseinek megoldásában a krisztusi evangéliumi életnek élesztő kovász szerepe van.

5. Ábrahám, Izsák, Jákob (Mt 1,2)

Máté nemzetségtáblával kezdi az evangéliumot. Összefoglalja Izrael nemzedékeit Ábrahámától Jézus Krisztusig. Elmélkedve a neveken ismét Isten csodálatos tervének kibontakozását szemlélhetjük. A zsidó ősök névsora Isten különös jelenlétéről, gondviseléséről, szeretetéről tanúskodik. Ő bizonyos helyzetekben beleszól a történésekbe. Ábrahám nevének említésekor felrémlik előttünk Izsák feláldozásának esete. Ha ő meghal az

áldozati oltáron, megszakad a nemzedékek sora. Ha Jákob fiai nem adják el testvérüket, Józsefet, nemcsak Egyiptom népe, de Jákob a fiaival együtt is éhen veszett volna. Mózes is halálra volt ítélve a fáraó törvénye miatt. Ám éppen a fáraó lánya menti meg őt a Nílus folyóból. Mózes Isten kiválasztottja, aki kivezette testvéreit az egyiptomi rabságból. Szégyenletes bűncselekményen keresztül halad a névsor. Dávid király elveszi szomszédjától, Úriástól a feleségét, de ezáltal felcsillan az utódban a bölcs Salamon uralkodó neve. Úgy tűnik, hogy a babiloni fogság véget vet Izrael nemzedékeinek, de íme azok csak sorakoznak. A névsor végén megjelenik Jézus neve. Ha a vérengző Heródes alattomos terve sikerül, ha Jézussal nem menekülnek el Egyiptomba, megszakadt volna az isteni terv a megváltásról, és kereszténység nélkül maradt volna a világ. Későbbi korokban ehhez hasonló a Krisztus-hívők üldözése. Csodálatos, hogy a következő fordulóban a keresztények mindig talpra álltak. Feltesszük a kérdést: ha a Szentlélek nem kísérné a megváltás nagy munkáját és Jézus nem támad fel a halottaiból, volna-e kereszténység, vagy volna-e egyáltalán emberiség a földön ezzel a korszerű kultúrával? Isten csodás tettei, a kivételezések azonban továbbra is sorakoznak.

Korunk elferdülése a nyílt Isten-tagadással és a múlt század legvérengzőbb vallásüldözésével megrendítette a világot. Senki sem gondolta volna, hogy ekkora pusztítás után, Európa olyan gyorsan felépül a romokból, hogy a kereszténység újra kezdheti tevékenységét. Általában az emberiség sorsa sokkal alaposabban van megszerkesztve és kibiztosítva, mint azt gondolnánk. Soha ennyi lakója nem volt még a bolygónak, annak ellenére, hogy a világháborúkban elveszettek száma túlhaladta az előző korok összes háborús áldozatainak számát. A keresztény jótékonyaságról egy protestáns püspök úgy nyilatkozott, hogy ekkora sikert a katolikus egyház még sohasem könyvelt el, mint ebben a században. A Szentlélek a legnagyobb válságban is mindig talál alkalmas személyeket, szükséges eszközöket a megújuláshoz. Biztató az a dicséret, hogy a mai kereszténység eljutott a közösségi szeretetben a csúcsra. Remélhetőleg megteremti a várva várt egységet és békét a földlakók között. Végre az is kitűnt, hogy az egyház túlélte az üldözéseket, az ateizált világ kihívásait és folytatja az örök isteni tervet a megváltásban. A Szentlélek irányításával az elitsoport sikeresen teljesíti feladatát és nem hiába fáradozik a földbolygó erkölcsi fejlődésének tökéletesítésén.

Beszélgetés

1. Az angyal azt mondta: Emmánuel lesz a neve – Velünk az Isten. „Isten mindig az emberekkel van, sohasem volt azonban annyira köztünk látható és érzékelhető, mint a megtestesülés után.” (Aranyszájú Szent János). A büszke kor hitetlenje elutasította őt, de ma tehetetlenül vergődik az élet útján, mert szakadásával kiszolgáltatottja lett az erkölcstelen világnak és az ebből származó zűrzavaroknak.

2. Jézus nemzetségtáblánkban való beleilleszkedésével beoltódott az emberiség életfájába. Az újszövetségi választott nép ezzel nemesedett ki. A kereszténység nemes ága sok gyümölcsöt kell még teremjen. Ennek a feladata a hitben és szeretetben egyesíteni a nemzedékeket.

3. A világbéke elképzelése Emmánuel nélkül aligha fog megvalósulni. Ezért a keresztények bele kell illeszkedjenek a krisztusi családfába. Én is meg kell találjam a helyemet a közösség megszentelésének munkájában. Krisztus által én is megváltói hivatásra rendeltetem. Így kapcsolódom bele az isteni genealógiába.

6. Az én nemzetségtáblám

A Szentírás nyomán szokássá vált az ősök kutatása. A történelem nagyjait az utókor egyre öntudatosabban keresi, lehet abban saját jövőbeli kibontakozásának lehetőségeit reméli. Ha

az ember mérlegel, úgy tűnik, korának szellemi viharai, eszmefuttatásaival vesződik. Keresi a helyét a világban. Ha valamit talál, nem akar hinni, több felől is tájékozódni akar. Biztos akar lenni abban, amit elfogad. Úgy látszik, mintha minden ember elégedetlen volna az igazsággal. Az örökös kíváncsiság szinte korbetegséggé lett. Ezen emberi sorsban én is részesedem és bátorkodom megszerkeszteni a nemzetségtáblámat. Elárulom, én itt isteni eredetem után kutatok.

Elsőnek megemlítem szüleimet, akik szeretetének gyümölcseként kerültem a földre. Gyorsan megállapítom azonban, hogy ők is ugyanígy. Ezt elmondhatom minden embertársamról, sőt minden egyes élőről is. Élő ugyanis csak élőtől származhat. A sor elején az **ÖRÖKKÖN ÉLŐ ISTEN ÁLL.**

Ő az élet megszerkesztője, amelyet nemzedékek hosszú vonalán és korlátlan időtávon elindított. A teremtés ősi pontjától napjainkig évmilliárdok teltek el. Ott találom magamat az első fényvillantásnál. A Teremtő gondolatában akkor már megjelent a Világmindenség, de az élők is, közöttük első helyen az ember, akinek ő ezt a világot ajándékozni szándékozta.

A fény feltételezi a látást. Benne már ott vannak a jövődöbéli szemek, sőt már az értelem csodája is. Én látok, gondolkodom, mert valaki előttem látott és gondolkodott. Minden földlakóval együtt hálásan: értelmembe és szívembe zárom ezt az első fénysugarat, a Teremtőből áradó szeretetet. Ebben a mennyei érzésben nagyot dobban a szívem és boldogan könyvelem el, hogy nem vagyok akárki, én az Örök Atya gyermekét ismerem fel magamban és minden embertestvéremben.

Egy másik visszapillantásban felismerem lelki nagyságom titkát, amely a keresztény eredetemből származik. Születésem után néhány napra elvittek a templomba, ahol a krisztusi keresztvízben újjászülettem. Én, a parányi, még öntudatára sem ébredt lélekbimbó, lelki lettem a Szentlélekből. Ha a keresztény nemzetségtáblámat akarnám megszerkeszteni, akkor őseim vonalán vissza kell jussak Isten Fiáig, aki nekem elhozta a földre a mennyei életet és nekem ajándékozta azt a kereszttségben. Itt most már tényleg nem kételkedhetem az Isten-gyermekségi eredetemben. A krisztusi megtestesülésben bennem kibontakozott egy mennyei élet. Felfedeztem magamban a Teremtő Lelket, aki a világot alkotta, felismerem a Megváltó Jézus Krisztust, aki testvérem lett a földön, és a Szentlelket, aki megszentelt és azóta ott öröklik felettem. A bolygónkon örökös a születés, de a lelki újjászületés is, Isten Fiának képmására alakulás. Örökös tavaszi virágzás ez, mennyei szeretetsugárzás, a folyamatos lelki kibontakozás nagy eseménye. A harmadik évezred új nemzedéke képviselőjében, az Isten-gyermekség öntudatának örömeiben mondunk ma köszönetet a nemzetségtáblánkért: életünkért és az Isten kegyelméért.

Beszélgetés

1. Az ember Isten gyermeke, a teremtés remekműve. Megélve a világmindenséggel az egységet, rájövünk különös feladatainkra is, amelyek képességeinkhez fűződnek. Értelemmel kitüntetve felismerjük irányító szerepünket, amelyet kaptunk a fejlődésben, a világépítésében. Akár a házasság szentségében élve, a szülői szerep vállalásában, akár lelki hivatásban, másokról is kell gondoskodnunk.

2. A kereszttségben beoltódtunk Krisztus életfájába, a kétezer éves kereszténységbe, amelynek a családtagjai lettünk. Krisztussal egyesülve ezt az életet tökéletességre kell vinnünk. Tanúságot kell tennünk és továbbítanunk kell az öröklött hitet.

3. E kornak a feladata a következő nemzedék felnevelése, vagyis a megvalósított keresztény életet eljuttatni a következő nemzedékekhez. Szent hagyományként kell átadjam a nemzetségtáblám, nem szakadhat meg, akár testi, akár lelki vonala kötelez.

7. József, ne félj feleségül venni Máriát (Mt 1,20)

Isten hosszú nemzedékek során elindította pályafutásán az életet és gondoskodott eltartásáról. Jóságából megtelt a földünk élőkkel. A sokasodást és fennállást a családban a szülőkre bízta és a szeretetben alapozta meg. Az evangéliumi József szerepe határozottan hirdeti az isteni természetrendi szándékot, hogy az életet mindenáron fenn kell tartani, még akkor is, ha valaki nem szülő. Az élet a világegyetem legnagyobb értéke. Szükség van önzetlen emberekre, önkéntesekre, akik az életet önzetlenül szolgálják a közösségben. A názáreti ács a Szent Szűz öre és az Isten-gyermek gyámja lett. Mint szorgalmas családfenntartó az emberiség közös céljait is szolgálta. Ebben a példaképben feltárul az élet védelmének és keresztény apostolkodásnak széleskörű távlata: az árvák, a szülők nélkül maradtak, a magányos öregek, a háttérbe szorultak, a testi-lelki fogyatékosok, a céltalanság áldozatai, a bűnnek a rabjai, vagy éhségben, nyomorban szenvedő nincstelének.

Az élet nem magánvállalkozás. Ezért kell azt egyetemes voltában venni, megmenteni, felkarolni, ahogyan azt a Teremtő eltervezte és elvárja. Ne félj tehát, mert amíg embertársadat szolgálod és másokért fáradozol, Isten akaratát teljesíted. Ne félj az élet érdekébe tenni valamit! Csak indulj el, mert aztán sohasem állsz le, előtted ugyanis a szükségek mind nagyobb területei tárulnak fel. Az irgalmasság, a jóság és szeretet hiányai ugyanis óriásiak a világban és sohasem lehet a sürgetéseknek eleget tenni.

József engedelmes, jóságos, elfogad Istentől minden utasítást, még akkor is, ha szemben állna ellenkező felfogásokkal, hagyományokkal, rokonok és ismerősök másféle véleményével, sőt a vérengző uralkodó szándékával is. Az élet minket is vár. Ha valaki nem lesz irgalmas, kiszáradnak a fák, tönkremennek a növények, megszűnik a madárdal, éhen vesznek a nincstelének, elsenyved az élet: ma a kiscinege, s holnap az ember.

A fiatalok olykor halogatják a házasságot, vagy félnek a családba befogadni a gyereket, mintha aztán vége lenne a szabad életnek. Közben a legnagyobb örömtől éppen akkor fosztják meg magukat. Számukra sürgetően hangzik az evangéliumi szó: „József, ne félj magadhoz venni Máriát!” – mert Isten megnyitja szíved ajtaját, lelkedet eltölti örömmel, boldogsággal, jósággal, szeretettel, irgalommal és szép, megelégedett családi élet vár rád. Ő a kötelességét teljesítő lelkét elárasztja megnyugvással, erővel, szorgalommal, megelégedettséggel, sikerekkel, mindenekelőtt gazdag és tartalmas életcéllal. Nem igaz, hogy van nagyobb öröm annál, mint amikor a szülők karjaikban magukhoz ölelhetik újszülöttjüket. Itt az élet Teremtőjének legközelebbi munkatársai lettek. A keresztények, ha vannak gyermekeik, a szeretet Istenéről tesznek tanúságot a világban. Mennyi sok értékes és jó gyermek jött a világra! Einstein a világhírű tudós tizenharmadik gyermeke volt a családnak. Fel kell fedezni az életet, amelynek szerepe másokért élni, másokat boldoggá tenni. Ez nem néhányak kiváltsága, ez minden ember számára megjelölt pálya. Akár a családban, akár a lelkek gondozásában vesz részt valaki, a másokért való szolgálat teszi őt boldoggá.

Beszélgetés

1. Gondját viseled-e a rádbízottaknak, a család tagjainak? Megsajnálod-e azokat, akik nehéz sorsban vannak, vagy másokra rászorulnak?

2. Milyen kapcsolatban állsz a természettel? Érdekelnek-e az állatok, szereted-e a növényeket? Felkarolod-e az elhagyott vagy elhanyagolt környezetet?

3. Szembeötlök-e előtted a halhatatlan lelkek gondozatlan nagy mezeje? Mennyi jót lehetne itt tenni! Minden plébánián meg kellene szervezni az elitcsoportot a lelkiség ápolására.

Szép eredményt értek el a fokolárok a szeretet-falvak létesítésében. Már több mint harminc helységben élnek a testvéri közösséget az őskeresztények módján, mintha egyetlen család volnának. Mindenüket megosztják, különösen gondoskodnak az elmaradottakról,

rászorulókról, betegekről, és öregekről. Az egyik fiatal megnősült. Már összegyűjtötte a családi házhoz szükséges épületanyagot, de nem volt lehetősége azt felépíteni. A fiatalok összesúgtak és rövid időn belül készen volt a háza ingyen.

8. Született (Mt 2,1)

A teológia szerint karácsony Krisztus születése, a második isteni Személy megtestesülése a Földön. Íme az ég hírhozója mentőszolgálatra érkezett. A Mennyei Atya szeretetét jött tolmácsolni, aki a Fiában keblére ölelte az emberiséget. Egységre jutottak a földiek az égiekkel.

Az egyszerű hívő számára a karácsony a legnagyobb ünnep, mert Krisztus akkor lépett a bolygónkra. Az egyház a húsvétot, feltámadást veszi fontosság szempontjából legnagyobb ünnepnek. A keresztre feszítés után ugyanis kihangsúlyozott, hogy Jézus mégis él. A halhatatlan, a feltámadt Üdvözítő, alapja lett az egyházi életnek, az emberiség évezredes hitének. Megértjük a feltámadást, mert ez valójában Krisztus második születése. Ezért lett Krisztus örök győzelmének és az egész emberiségnek az ünnepe.

Jézus születésének történetében egy csillag jelent meg az égen, amely később indulópontja lett az időszámításunknak. Történelmi változások ezek, az emberiség sorsa, a Földbolygó korfordulója. Valójában az emberek még mit sem sejtettek. Ez még csak a megváltás kezdete. Azonban a Megváltóval elindul egy új kor, új nemzedék: Isten népe, a kereszténység lép a történelem színterére. Az isteni szeretet megkezdte hódító útját, habár Jézus tanító fellépése előtt és tanúságtétele nélkül nehéz még erről beszélni. Az ószövetségben kinyilatkoztatott Messiás már látható a földön, habár a nyilvánosság még nem tud róla. A Messiás nehéz feladat előtt áll a hitetlenségre hajló világ előtt. Szavaival, tetteivel kell elfogadhatóvá tegye, hogy ő a mennyei küldött. Előbb még munkatársakat, szereplőket kell találjon, akik nemcsak hisznek neki, de akik elfogadják az evangéliumot, sőt a szerint élnek majd és feladatuk lesz az új életmódot, a mennyei szeretetrendszer bemutatni a világon. Ez mind még emberfeletti elképzelés, előbb azt meg kell tanulni, aztán el kell terjeszteni és csak azután lehet azt a nemzedékek során továbbadni.

Évezredek küzdelme után, korunk volna hivatott arra, hogy megnyissa a szemeket és a lelkeket a tisztánlátásra. Történelmünk legnagyobb eseménye lenne, ha az emberiség elfogadná mindenkorra Krisztust és a szent tanítását, a teljes evangéliumot, az örök Isten szeretetével. Ez az új világ előbb fel kell ismerje minden egyes embertársában Krisztust és benne az örök Isten szeretetét. Ha ez sikerülne, a híradók közzétehetnék mindenfelé a bolygón, de az univerzum minden részén is az emberiség nagy győzelmét. Ez igazi karácsony volna, az emberiség újjászületésének és a világmindenségnek is nagy győzelmi ünnepe. Addig is gyakorolni kell a testvérben Krisztust látni és szeretni, aki az isteni szeretet földön járt örök élet példaképe.

Beszélgetés

1. Elfeledni, hogy Isten Fia a földön járt, annyi, mint hátrafelé lapozni és irányítani a történelmet, vagyis visszatérni a primitívekhez.
2. A felszabadulást abban kell látnunk, hogy Krisztus lelkületét, szeretetét teljes egészében elfogadjuk, és engedjük, hogy az égiek irányítsanak minket. A krisztusi hit egyetlen út a közösségre. Ki fogja közös nevezőre vezetni ezt a hétmilliárdos néptömeget, ha nem a Megváltó Isten? Csak egy közös hitben oldódhat fel az anyagi ember és találja meg a lelki értékeket.
3. Korunk pillanatnyi helyzetében, akár mindenkori vonalán, egyetlen esély marad a békés életmódra, a krisztusi szeretet. Ha ezt elveti, emberi mivoltát kell feláldoznia. Isten nélkül elvesz az emberi azonosság, a közösségi együttérzés és a világ. Lehetséges, hogy

maradnak élők a földön, de elvadult formában. Amíg az utcán fegyverrel lehet közlekedni, nincs kilátás a jövő felé, nukleáris önmegsemmisülés lesz a vége. Azért jött Krisztus a földre, hogy megmentse az emberiséget.

9. Krisztus Jézus született (Mt 2,1)

A történelemben csak a nagyoknak tartjuk a születésnapját, olyanoknak, akik értékeset alkottak az emberiség számára. Krisztusnak nem csak vallási ünnepet szenteltek, de születésétől új időszámítást vezettek be. Mi tette őt ennyire emlékezetessé? Az isteni szeretete. December 24-én este, karácsonyfa díszben, gyertya fényben, ünneplik a földön Isten Fiának a születését. A szenteste ünnepe a szeretet jegyében egyesíti a családtagokat és ajándékozással fűzi egybe a szülőket a gyermekekkel. Karácsony egy néppé, nemzedékké alakítja a földlakókat, a hit közösségében a krisztusi szeretetben megéljük az egységet.

A keresztény Krisztus-követő, tökéletes lelki életre törekszik. Az Üdvözítő szeretet forrása és központja, az evangéliuma pedig emberképző, békeépítő tankönyv. Már számtalan szentet nevelt. Az egyházi iskolák a legjobb eredményeket érték el a nevelésben. Akik egyek a hitben, megtalálják a közös nevezőt és egymás között a szeretetet. A kereszténység ma több mint kétezer nyelven beszélő legnagyobb vallási közösség, Isten kiválasztott népe, nemcsak hithirdető szerepben, de jótékony, nemzetközi szervezésben elterjedt intézmény. A csodálatos lelki közösség a karácsonyt a szeretet ünnepeként ajándékozással szokta megrendezni. A kereszténység ma új kor feltárója. Isten akarata, hogy országa elterjedjen a végső határig. Jézus királya akar lenni minden szívnek. Szándéka egyesíteni a földlakókat a Világmindenséggel, a többi lakókkal és a menyei közösségben egybegyűlt nemzedékekkel.

Az Isten-hiányt szenvedő világrészekben, a vallástalan társadalomban szenvedő országokban, a remény új történelmi szakaszt ígér és nyit a szeretetben. A kereszténységben már megfogamzott a békemozgalom, a háborúk végső felszámolásának az ötlete. Mind nagyobb a száma azoknak, akik összefognak a világegység megteremtésében a krisztusi szeretetben, a békemozgalom és az éhező tömegek megsegítésében. Ez a jelenség, felszólítás, a krisztusi egységre törekvő evangéliumi nyelv a szeretet szózata, égi eredetű. Ez kétezer éve féltve őrzött keresztény kincs. Reményben élünk, hogy a szeretet végre nemzetközi világügy lesz. Az éhező milliók megsegítése a kenyér elosztással a békemozgalom sikeres szervezéshez vezet. A karácsony a szeretet ünnepe. Ennek a jegyében tartja meg az egyház a napi szentmiséket, terjeszti a szeretetet, és akarata, hogy ez a legjobb ajándék hamarosan eljusson a következő nemzedékhez is.

Beszélgetés

1. Mennyrországot a földön úgy lehet elérni, hogy a kapcsolatot tartunk az égiekkel és elfogadjuk üzeneteiket, irányításukat. Milyen nyelven történik ez? Csak a szeretet nyelve érthető, és emberi szívvel érhető el.

2. A szeretet nem forradalmi módon tör magának utat, mert nem fordul az erőszakhoz. A teremtői fejlődési vonal is kimért lassú lépésekben érvényesül. A lelkiesség is apró cselekedetekben bontakozik ki, jótékonyágban mozgalommá fokozódik, végül a világ felfigyel rá és elfogadja. Ezt előbb a családokban kell elképzelni, megvalósítani és aztán a világban elterjeszteni.

3. A krisztusi szeretet-rendszer már az ősi keresztény korban megfogamzott. A keresztény szerzetesrendekben már meggyökeresedett és a szenthagyományban hozzánk érkezett. Ebben a mai modern próbálkozásokban felfigyeltek ismét rá és újszerűen, mai embernek megfelelő szervezésben már szép eredményt ért el. További követőkre vár.

4. Korunk a népsokasodás zavarában új megoldásokkal küszködik. Íme itt már kész tervek vannak, bevált szokások igazolják, hogy a szeretet alapja az életnek és minden

szervezésnek. A jövőszervezés tökéletes keresztényi elfogadása az, hogy minden embertársunkban Krisztust ismerjük fel és az ő szeretetében fogadjuk el. Ezt már a munkahelyen is, és a világban mindenhol gyakorolják a bázis-közösségbeliek.

10. A Világmindenség születésnapja – a Teremtés – I.

Karácsonykor Jézus születésnapját ünnepeelve, a betlehemi csillag felhívja a figyelmünket az első csillag, az ősi fény megjelenésére. Így megemlékezünk a Világegyetem születésnapjáról is „A láthatatlan Isten Krisztusban teremtett mindent a mennyben és a földön: a láthatókat és a láthatatlanokat”. (Kol 1,15) A Teremtő előtt lélekben már megjelentek az első világító égitestek, a világosságra váró szemek, gondolkodó értelmek, a munkára és alkotásra kész emberek. Ebből a fényből fogják élvezni az édes otthon melegét, az élet jószágát, az összhangot, a szépséget és az erőt. Ez az isteni éltető teremtőerő és fény kíséri évmilliárdokon keresztül a teremtést és szolgáltatja az éltető energiát. Minden reggeli napsugár erre a születésnapra emlékeztet. Csak 8 percnyi időre van szükség és már a földre érkezik. Ez 150 millió kilométer távolság. Gyorsvonattal ezt az utat 170 év alatt tennék meg. A Teremtő azonban leleményesen megoldotta ezt az állandó energia-sugár szolgáltatást. Tudjuk, hogy a sötétség csak átmeneti, de szükséges. Az ember és a természet így beosztást kap: félidőt tevékeny munkára, félidőt nyugalomra. Ez örök isteni életritmus. A reggeli fényre felébrednek az élők. A napsugár hatására minden egyes élő sejtben óra pontosságra elindulnak a vegyi folyamatok, elkészülnek a vegyületek, a szervezeteknek szükséges táplálékok. 300 billióra becsülik az emberi testet felépítő sejteket. Ezek parányi kis gépecskék, amelyek a vérkeringésen keresztül kapják meg a szükséges táplálékot. A Teremtő így kapcsolatban áll velem minden egyes sejtemmel, minden lélegzetvételemben és minden szívdobbanással. Valamennyit összhangolja, és az egyensúlyi helyzetet a szervezetben fenntartja, nehogy valahol hiány mutatkozzék. Csodálatos az a reggeli ébredés. A madárdal zeng, az ember rohan a munkába. Számokban kifejezhetetlen, hogy egy nap hány kilométer utat tesznek meg, hány házat építenek fel, hány kenyér sül ki a pékségekben, hány ebéd készül el a földön, hány cikket vesznek le a gyári futószalagokról, és adnak el az üzletekben, hány kisgyermek lát világot. Évről évre így épül a világunk és halad a földön a munka és szerveződik az élet. A fényteremtő Isten nélkülözhetetlen, fény nélkül semmi sem lenne. Így az Isten jelenléte minden napsugárral átszövi életünket. A napfény mindennapi igény és örökös feltámadás, minden élet csírázása, megfogamzása és minden percnyi fennállása, minden szívdobbanás és lélegzetvétel minden élni akarásnak ösztönző sugara, minden gyümölcs beérlelése. Végül is az emberi munkának irányítója, lelkesítője és befejezője. Így tart ez az örök világosság beteljesedésének napjáig. Tehát az Univerzumnak is van születésnapja. Ki tudná megmondani már hányadik?

Különös, hogy ez a természetes napsugár mennyire életünkbe kapcsolódik, sőt lelki életünkre is kihat. Nemcsak jó hangulatot ébreszt, de a hitben megéljük a reggeli napsugárban jelenlevő Mennyei Atyát, aki szeretetének csókjával ébreszt minket és szólít a tevékenységre.

Beszélgetés

1. A napsugár megfelel az életet: félnapi tevékeny alkotó munkára és félnapi pihenésre, alvásra, álmodozásra, tervek készítésére. A teremtés tervszerű életfenntartására irányuló isteni és emberi mű. Isten megfelel a munkát. Felerészben Ő ad mindent, életet létfenntartó erőt, világot, tehetséget, képességet, kitartást, hitet, szeretetet. A második részét az embertől várja el: a munkát a világban, a szeretetet az életben.

2. Az összhangos kapcsolat Istennel és a világunkkal a hitben és szeretetben valósul meg. Az Istennel tökéletesebb és sikeresebb az élet. Ő boldog, egyensúlyos életre szerkesztett. Fáradtságunkat jutalmazza, a végén örök életet ajándékoz.

3. A sok milliárdos Univerzum biztató a számunkra az evangéliumi örök élet ígéréssel. Feltehetően még más bolygókon is van élet. Különös volna, hogy ilyen mérhetetlen nagy világmindenség csak ezért a mi parányi bolygónkért volna megszerkesztve.

4. Ez a nagyszerű teremtett világ imára és tevékeny munkára szólít minket.

11. A Földbolygó születésnapja – a Megváltás – II.

Jézus születését Lukács evangélista éjjelre teszi, Máté egy csillag megjelenésével hozza kapcsolatba. Ez nemcsak természeti jelenség, hanem az üdvrend meghirdetése: A Földbolygó születésnapja. Az emberiség Megváltót várt és most Jézus személyében megérkezett. Az ókori történelem a lelki sötétség kora, elég ok volt arra, hogy Krisztus közénk jöjjön.

A születéskor megjelent csillag fénye új szövetség kezdetét hirdette. A Megváltó élete és tanítása nyomán az emberiség elindult a fejlődés új szakaszán. Ebben a karácsonyi fénysugárban az emberek másképpen kezdenek látni és élni. A megváltói evangéliumi élet és tanítás kivirágzik egy erkölcsi keresztény tavaszban.

Az átmenet a két állapotból: a sötétségből a világosságra azonban nem egyszerű. A Krisztus-történet golgotai sötétségbe borult. Az Üdvözítő vértanúként haldokolva felzokogott a kereszten: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem”? S amíg Ő haldokolva imádkozik a tomboló tömegért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”! – a Golgotára sötétség ereszkedik. Itt a szellemi lét a természettel együtt gyászol. Harmadnapra azonban megjön a feltámadás derűje, ötvened napra a Szentlélek tüze. A fény és a sötétség tünet azonban továbbra is csak játszadozik, cserélkezik: háromszáz éves borulás következik. A római birodalom üldözést hirdetett a Krisztus-kereszt követőkre, akik magukat kereszténynek nevezték, mert felszabadították a megkeresztelt rabszolgákat. Hosszú történelmi távlat igazolja azt, hogy a nap-éj változások szabályosak az egyházi életben is. A nagypénteki sötétséget azonban mindig húsvéthajnali fény deríti fel. A sokféle üldöztetést el kell fogadjuk. Ám amennyit le a kerék, annyit fel!

A huszadik század világháborúi és keresztényüldözése ismét nagy sötétedés volt. Elmondhatjuk azonban ugyanazt, amit Jézus a kereszten: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”! Úgy látszik, az ember olykor valóban nem tudja, mit cselekszik. A hitetlenség viszont teljes sötétséget akar hozni, de az csak átmeneti volt, mint a Golgotán. Ismét felderült az ég. És most rájövünk, hogy a nappali fényt, mindig sötétség váltja le, vagyis szabályos fordulatokról van szó, és így tanulunk a történelmi változásokból, hogy a keresztrefeszítéseket feltámadás követi. A keresztények ma már megszokták, hogy nagypéntek után húsvéthajnal következik. Húsvét után pedig ötvened napra a pünkösdi Szentlélek ünnepét tartjuk. Szinte hihetetlen, hogy Európa ilyen gyorsan felépült, és az egyház a legvérengzőbb keresztényüldözés után talpra állt. Ezért lett a karácsony: a hit fényének ünnepe, amelyet a betlehemi csillag reménye ragyog be.

Beszélgetés

1. Az éj és a nappal szabályosan váltakozik. Törvénye örök isteni rendelés. Miért is aggódnánk, ha az lelki vonalon is megmutatkozik? Holnap ismét felderül a nap, amely immár 15 milliárd éve árasztja sugarát. Ugyanezen a vonalon érkezik a lélek áradás.

2. Valahányszor háborús felhők borítják az eget, Isten-hiányban szenvednek az emberek. S ha a bűn árnyékot vetít, a napsugaras Lélek ismét ránk fényt derít. Ugyanígy a remény és reménytelenség is, a hit és hitetlenség is, hol dereng hol borong.

3. Isten és ember együttműködése biztosítja a fejlődést és a végső győzelmet. Isten adja az életet, az éltető napsugarat és az energiát: az ember pedig a napi munkát, a tevékenységet és a földi kultúrát.

4. Hagyni, hogy egészen beboruljon az ég, egyenlő volna az esztelenséggel. Mi volna, ha egyszer nem jönne fel a nap? A hívő ennek a hittagadó világnak arról tanúskodik, hogy Krisztus feltámadt, és van örök fény országa. A világosság mindig onnét távolból érkezik. S mi ünnepelve Jézus születésének napját egybe a földbolygónk születésnapjáról is emlékezünk.

12. A megszentelt ember születésnapja – a Megszentelés – III.

A Tűz különös szerepet tölt be a Teremtő tevékenységében. A Megváltó születését is egy ragyogó csillag jelezte. Jézus feltámadása is húsvét hajnalán napkeltekor történt. Ötven napra a Szentlélek lángnyelvekben ereszkedett az apostolokra. A néptömeg megrendült és háromszáznyolcvan évvel ezelőtt a Szentlélek lángja gyúlt. Ezzel a Földön az Evangélium fénye hódító útjára elindult. Már kétezer éve lobog a láng a hithirdető nemzedékben. Azóta osztódik a Szentlélek tüze a keresztek, béráltak lelkében és a papi rend szentségében, közben a föld lakossága Isten népévé alakul. Születik az evangéliumi szeretet-rendszer és az Isten képmására alakuló emberiség. A Szentlélek tüze benső lelki világosságot hoz, a megkeresztelteket a lelki életben Krisztus képmására alakítja, és az isteni természet részeseivé teszi őket. Közben vándorolnak a földlakók, kialakul az egység, a kölcsönösség, egymásra hatással vannak a nemzetek. A kereszténység nyomán felcsillan egy szellemileg érettebb nemzedék, az evangélium szerinti új teremtmény, egy nemesebb ember típus, új emberiség, amely hivatott lesz arra, hogy mennyországgá alakítsa a bolygót. Ez az Univerzum csodája lesz, amelyben Isten megmutatja hatalmát: teremtő – megváltó – megszentelő erejét.

1. A Teremtésben elhangzott: „Legyen világosság! és lett világosság”. Ezen isteni tűzijátékban kigyulladtak az Univerzum fényei, megjelentek a gigantikus égitestek, a hatalmas csillagmezők, amelyekhez a mi bolygórendszerünk is tartozik.

2. A Megváltásban: „Láttuk a napkeleten a csillagát”. „Az Isteni Ige testet öltött és közöttünk lakozott”. „Benne élet volt, az emberek világossága”. Benne újjászülettek a nemzedékek.

3. A Megszentelésben: „Lángnyelvek jelentek meg nekik szétoszolva és leereszkedtek mindegyikükre. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek és különböző nyelveken kezdtek beszélni. Aznap mintegy háromezer lélek megtért”. Szellemileg egyre érettebb nemzedék érkezik. Új emberiség van a láthatáron.

4. A Beteljesülésben: Szüntelenül tart a népvándorlás a földbolygóról az örök hazába. „Ott nem lesz már többé éjszaka, és nem szorulunk rá lámpa világítására, sem a nap fényére. Az Úr, az Isten ragyogja be őket és örökkön-örökké uralkodni fognak”. „Szem nem lát, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik”. Az örök világosság hazája vár.

A kereszténységben több mint kétezer nyelven beszélő néptömeg talált a hitben közös nevezőre. A Szentlélek egyesítő ereje folytatja a megszentelődést, az egyesülést és a nyelvcsodát. A kétezer éves együttműködéssel hatalmas változásokat vitt végbe a földön. Az emberiség halad a tökéletesedésben a kultúra és jólét útján: „a szem nem látta, a fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta” állapot felé. Az örök hazából boldogság fénye érkezik a hitben a bolygónkra. Elérkezett Isten országának kora, amikor a földünkön is mennyország lehet. Mindannak dacára az örök fény hazája is vár ránk a túlvilágon, felfoghatatlan szépségével, elképzelhetetlen ragyogásával, Isten örök szeretetének vonzódásában. Krisztus születésében ünnepeljük meg tehát a megszentelt emberiség születésnapját is. Az Örök Szeretet hazairányító reményében ott is lesz egy szép mennyei születésnap. Vár minket a mennyei születésnap a lelkek országában.

Beszélgetés

1. A Szentlélek az életszentség szervezője, osztogatója, akik gyakorlatilag megélik a közösségükben a őskereszténykori csodás lélekemelő Szentlélek áradását.

2. A lelkiségiek feladata egyesíteni a világ soknyelvű néptömegét az evangéliumi szeretet közösségébe. S ha a keresztények nem, ugyan ki lesz az, aki megtalálja a világban a testvéreket és bekapcsolja őket az egyistenhívők szeretet-közösségébe? A Szentlélek megtanít arra a nyelvre, amelyet mindenki megért a szívbeoltott szeretet érzelmével. A lelkiségi mozgalmak feladata elsimítani a világban a még fennálló ellentéteket.

3. Csak összefogásban lehet beszélni világmegváltó, megtérítő, egyesítő mozgalomról. Teilhard szerint erre egyedül a keresztények képesek. Csak egy hagyományokkal gazdag egyházi szervezet mentheti meg a világot a szeretetlen, összhangtalan állapotoktól. Ő írja: „Jézus Krisztus által történetileg megindított kegyelmi áramlást csak az ő élő hagyománya viheti tovább. A kereszténységen kívül egyetlen intézmény sem képes arra, hogy valódi lelket adjon. Egyedül a keresztény nevelőnek adatott meg az a hatalom, hogy megvalósítsa a tökéletes nevelő hivatást. Szeressétek egymást, hogy tökéletesek legyetek, de szeressétek egymást, vagy elpusztultok”.

B) Velünk az Isten

1. Názáretben telepedett le

Szent József kifinomult lelki érzéssel hallgatja és követi az égi utasításokat. Betlehem a gyermekgyilkosság helye. Elriasztó emlékek fűződnek hozzá. Ki tudja a Heródes után trónra jutott uralkodónak nem tűnik-e majd fel, hogy ez a fiú életben maradt, mert nincs hozzá hasonló korú a városban. Názáretben biztonságosabb lesz az élet, Jézust mindenki József gyermekeként fogja tartani. Ahhoz még nem érkezett el az idő, hogy a Megváltó személye a nyilvánosság elé kerüljön. Tehát mélyebb megokolás rejlik az isteni sugallatban.

Az emberek nem ilyen szófogók, mint József. Versengenek egymással, úgy az apró ügyekben, mint a nagyméretű háborúban. Vannak, akik parancsolnak és vannak, akik szótfogadnak. Ugyanez durvább megfogalmazásban is jelen van, amikor az emberek Istenre akarják átvinni „szent akaratukat”. Az imákban ugyancsak az emberek beszélnek, és Isten hallgat. Márpedig bosszantó az, ha a telefonkészülék meghibásodik és csak a saját hangunkat hallani. Hiába erőlködünk, a vonal túlsó végéről sehogy sem jöhet be a hang. Az emberek elhallgattatják az Istent, a lelkiismeretüket. Így Isten nem kap szót az életükben.

A családban is tragikus, ha csak mindig az egyik kap szót. A világban viszont eluralkodhat a káosz. Nem derül ki az igazság, de ezzel párhuzamban felszínre jutnak a találgatások, a tévedések, a ravaszságok, a félrevezetések és hazugságok. Elvesz az igazság, az erkölcsi érték, a munka kárára megy, de az ember is áldozattá válhat a visszaélések miatt. A megosztott vélemények, nézetek esetében könnyebben kiderülnek a tévedések, hamarabb rátalálni az igazságra, előbb megkerülnek a megoldások. A gondolatársulásban előbb gyűlnek össze az adatok. Az összhangtalanságban tarthatatlanná válnak a kapcsolatok. Most tehát mérjük fel, mekkora hiányok mutatkoznak akkor, ha Isten nem kap szót. Az egyéni lelkiségben is az egyoldalúság blokádot jelent. Ennek egyedüli orvoslása a dialógus Istennel: hallgatni az égi üzeneteket, megnyitni a lelket, meghajolni az örök rendelés előtt. Istennek nem célja megtéveszteni, vagy valakit félrevezetni és kihasználni. Boldog lehet tehát az, aki felismeri a vonal végén Isten hangját, és nem szakítja meg a kapcsolatot vele. Ilyenkor ő szabadon rendelkezik a lélekkel, átveheti a kezdeményezést és irányítást. Így elmaradnak a tévedések, biztosabbak lesznek a sikerek, nyugodtabb lesz a lelkiismeret és boldogabb lesz az élet.

A mai elmélkedés legyen inkább hallgatás, mint beszélgetés. Istennek sok mondanivalója van. A bőbeszédű, egyéni akaratosság miatt szakad meg a vonal ég és föld között. Itt a gyökere a hitetlenségnek, közömbösségnek, a templomtól való elszakadásnak, az imának és a léleknek háttérbe szorítása.

Beszélgetés

1. Türelmes vagy-e mások meghallgatásában? Hagyod-e, hogy mások is kibeszéljék magukat?

2. Csak a szóbeli imánál tartasz-e még? Gyakorolod-e a lelki hallgatást? A szentmiséken kívül keresed-e a csendet, hogy találkozzál Jézussal? Az elmélkedésekben hallod-e a hangját? Kérsz-e tőle valamit? Ad-e utasítást neked? Elfogadod-e az elmélkedésben a jó gondolatokat? Felhasználod-e azokat a napi programodban?

3. Jézus közénk jött. Vállalta velünk a földi sorsot. Együtt dolgozott Szent Józseffel az ács mesterségben. Van aki feltételezi, hogy az akkoriban nagyméretű tengerparti kikötő

Cezare kiépítésében nevelőapjával együtt működött, tehát a világépítésben is részt vett. Isten Fia nem szégyellte a munkát.

2. Az Úr a próféta szavával (Mt 1,22)

Az isteni szó elhangzott számtalanszor, de Jézus Krisztus által a legtökéletesebb és legmeggyőzőbb erővel. Olvasva a Szentírást, megtaláljuk benne az Élet legfontosabb kérdéseinek választát: a Jézusról szóló jövendöléseket, a megtestesülés történetét, az ideális modellt a megszentelt életről, amely azóta már jól elterjedt a világban. A szentírást olvasva rájövünk, hogy nincs nagyobb biztonság, mint elfogadni az életkeretet, amit Isten, Fia által felkínál számunkra. Életünket és a fejlődést nem tudjuk sikeresebben megszerkeszteni, mint a teremtés vonalán. Ezt közli velünk az Evangélium. Itt felismerjük Isten örök terveit, megtudjuk mi a szándéka velünk és mit vár el tőlünk. Az élet helyes vonalon csak Isten örök terve szerint képes fennállani és a fejlődésben közösségi szinten célba futni.

Az Evangélium nem más, mint gyakorlati élet és a lélek könyve. Benne olvashatjuk, hogy Isten műve vagyunk és ez akkor tökéletes, ha Krisztussal együtt alakítjuk. Egyéni kívánságokba bocsátkozva, emberi kísérletekben bízva, úgy tűnik kockázat, mert Istentől jobbat úgy sem találhat senki. Ő Mindent előrelátott Jézusban: a betegségre orvosságot, a bajokra vigaszt, a szomorúságra örömet, a nehézségekre könnyebbülést, a halálra az örök életet. Nem lehet ezzel a korlátolt földi élettel az embert jóllakatni. Nem lehet a lelket ideig való javakkal elámítani. Az örök életre teremtett ember sokkal többet igényel. Ő már megsejti azokat a javakat, amelyeket csak az ég nyújthat. Felfedezhetjük az evangéliumban azt, ami az evilági élethez tartozik, de azt is, ami Istenre utal és az örök életre szól. A Szentírásban jelen van az, amit már az ember ősi vágyaiban lelke mélyén hordoz. Isten feltárul a lélek vonalán azoknak, akik őt keresik.

A lelkiiséget kutató a Bibliából szerzi mindennapi lelki táplálékát. Belőle szellemi, lelki energia források. Azok, akik Krisztusból merítik lelkiségüket a boldog harmadik évezred kapuit nyitják meg az emberiség számára. A szép megörökítése, a jó megvalósítása, az igazság megtalálása, a szeretet megtapasztalása, olyan részletek, amelyeket az evangélium sugall és ígér azoknak, akik keresnek, és találni akarnak benne valamit, örök életre szóló értéket. Ha valaki átadja magát Krisztus irányításának, rendszeres olvasással megtalálja a napra kijelölt gondolatokat. A földön kialakult lelki életünkkel jó példát adhatunk másoknak, és vonzóvá tehetjük számukra a Szentírás olvasását. Jézus az evangéliumával átalakítja az egyént, az egyén a családot, a család a környezetét, a környezet a nemzedéket és a történelmet. A lelkiek tovább viszik az isteni terveket, ez olyan, mint a forrásvíz, amely végül a tengerbe jut. Amit valaki megalakít egy szép keresztény életben, az nem egyéb, mint Isten örök életének időbeli bemutatása, reklám, ezzel vonzó példát adunk másoknak és a jövő nemzedéknek. Az örökkévalók így folytatódnak időben és térben a földön. Szellemi-lelki értékek átültetése van a mennyből a földre, örök lelki értékek meghonosítása az anyagi világban. Így nemesedik és alakul a Földbolygó.

Beszélgetés

1. Az Istenre utalt ember nem szakadhat el Teremtőjétől, nem szerezhethet magának egy külön világot, egy Istentől eltávolodott új életmodellt. Isten hív és szól hozzánk a lélek titokzatos vonalán írásban, az Evangéliumában.

2. Mennél szabadabban adja át magát valaki a sugallatoknak, Ő annál inkább feltárja magát és titkait az elmélkedésekben.

3. Felmérhetetlen az a sok jó, ami a szent könyvekből források. A szent szövegekkel Istennek mindig vannak tervei, közölni valói, még ha a régmúltból származnak is. A Szentlélek akár a személyes napi szükségekkel, vagy más ügyekkel egybeveti terveinket és

meglephet közvetlenségével. A taláalomra kinyitott Szentírás is segíthet pillanatnyi zavarunkban. Ő megelőzheti a terveinket. Így a tapasztalat igazolja, hogy Isten téged nagyon szeret.

3. Az emberszerető Isten (1Jn 4,19)

Az ember és a szerető szavak egyesüléséből alakult ez a szép szóösszetétel és tartalmas kifejezés. Ugyan ki szerethetné úgy az embert, mint az, aki őt teremtette és további pályáján kíséri?

A földön a testvért szeretni, egyiknek nagyon egyszerű, a másikkal lehetetlen. Ha valaki ismeri az embert, akkor az bizonyára az Isten. Ő tudja tehát, kit szeret. Sajnos a hálátlanság, a visszaélés, a bűnözés, az önzés jól megzavarják a földön az emberről képzett fogalmunkat. Joggal kérdezzük, szerethető-e az ember? Vajon Isten ezen negatívumokkal nem számol? Vagy az egyáltalán nem fontos neki? Miért olyan elnéző az emberrel szemben? Vagy az isteni szeretet lényege éppen az, hogy mindent elnézzen? Mi emberek egymás között másképpen, tűrhetetlenül viselkedünk. Mi ugyanis dekázgatjuk a szeretetünket, méghozzá kinek-kinek érdeme szerint. A hálátlanságot jól megjegyezzük magunknak, mások önzését, visszaélését előre kiszámítjuk, és messziről elkerüljük. Mi úgy látszik, ismerjük az embert, mert mi is emberek vagyunk. Zavaró a kapcsolatban és visszariasztó, hogy valaki előítéletekkel indul embertársa felé. Ez a földi légkör, fertőzött és kísért minket, mintha emberi gyűlölettel volna telítve. Mekkora tévedés, mennyi szomorú példa kísért éppen ezen erkölcsi levegőszennyeződés és ítélet miatt. Az embert isteni szívvel kell szeretni, akkor török meg a jég a földön és akkor mondható, hogy a Mennyei Atya szerint szeretünk.

Isten tudja gyarlóságainkat, de azért szeret minket. Ez az eljárás nekünk értelmetlen, felfoghatatlan, ám csak kezdetben. Próbáljuk meg úgy értelmezni a szeretetet, ahogyan Ő, és hamarosan rájövünk, hogy ezzel az isteni tökéletességgel lehet a lélekmentésben legnagyobb eredményt elérni. A félmunka nem segít, tökéletes szeretetre van szükség. Határozottnak kell lenni és nem kivételezni, vagy alkudozni, ennek adunk, mert megérdemli, annak nem adunk, mert nem szolgált rá. Ezt kicsit jutalmazzuk meg, azt már többel, mert ott több hálára számíthatunk. Ezzel a matematikával akarunk világot építeni, kereszténységet terjeszteni, és ezzel a szeretettel képzelünk valakit lelkivé formálni, vagy nevelni? Ha valaki Isten képviselőjében akar eljárni, akkor csak Isten szeretetével és jóságával keresheti az embert. Mennyre lemaradtunk tehát a világi szemléletünkkel akkor, amikor két részre osztottuk az emberiséget: az egyiket lelkiségekre, a másikat „lelketlenre”, hívőkre és hitetlenekre, jókra és rosszakra! Természetesen így lelassul a mentő szolgálat, már a hozzáállásunkkal akadályozzuk mások megtérését. Ugyanakkor csodálkozunk, hogy nem tudunk szép eredményt elérni. A szeretet isteni eredetű, a Teremtő végtelen nagy ajándéka, mindenkit kötelez, senkivel sem kivételez, követésre ösztönöz. Akkor válik nemzetközivé az evangélium, ha minden ember közkincsévé és határok nélkülivé válhat az örök isteni szeretet. Isten országának nem volna szabad korlátokat állítani.

Beszélgetés

1. Előítélettel elkerülni a bűnösöket és hitetleneket, annyit jelent, mint elveszíteni az eltévedt báránykát. Megtiszteled-e figyelmességeddel a méltatlant, kitüntetésnek veszi, hogy rátekinttéél. Ezt jelenti isteni szeretettel folytatni a lélekmentést.

2. Az isteni szeretet megbocsátó. Nem isteni és nem keresztényi a békejobbot elutasítani. A szeretet mindig isteni jelenlét. Ő nem akar lefokozódní az emberi szintű neheztelésekre, gyűlölködésre és megkülönböztetésre. Csak az emberi szűklátókör sugallhatja azt, hogy a megbocsátás nem természetes.

3. Isten végtelen szeretete talán csak az örökkévalóságban lesz majd érthető számunkra. De azért követnünk kell azt.

4. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – I.

– A modern világ káoszában, a nagyvárosi csúcsforgalomban, az ember elveszettnek érzi magát. Úgy tűnik, mintha a fülsüketítő zaj, a tengernyi néptömeg, a reklámok vakító fénye a földre tepernék.

– Amikor az élet fennállásáért küzdő szembetalálja magát a világi hatalommal, a gigantikus számítógéprendszer hálózatával, a hivatali ablakokon keresztül fogadott hideg tekintetekkel, úgy érzi magát, mintha egy számmá zsugorodna.

– Amikor az erkölcsi világ lesiklottjai vesznek körül, és meghurcolva látom őket, úgy veszem, mintha a legszentebb értékeink kerülnének a szeméttelre.

– Emberek lettünk lélek nélkül, földönfutók lábak nélkül, gondolkodók gondolat nélkül, csupa szívek érzéketlen kőszívvel, humanisták tervek nélkül, világhírű tudósok Miatyánk nélkül.

– A széttépett, a rongyokban fekvő, emberóriás kiált itt segítségért, akit a kora megfosztott a méltóságától, a lelkétől.

– Mi hiányzik neki? A legfontosabb, a lényegét meghatározó, egyéniséget kifejező, erkölcsi nagyságát adó Teremtő Isten. Csak Ő adhat Lelket, de őt kiutasították ebből a társadalomból.

Az emberiség drámájának nem ez az első fordulója. A Szentírás bűnözéssel kezdi a történelmet. Amikor pedig Isten üzenetet küld a Megváltóval a mentőszolgálatról, ennek hírért véve Heródes meg akarja ölni az újszülöttet. Később, amikor Jézus tanított, csúfosan keresztre szegezték. A szenvedő Isten Fia a kínzások között felkiáltott: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem”? Karácsonykor hivatkozunk a szent szövegre: „Emmánuel lesz a neve”? A kereszt körül gúnyolódók most azt kérdezik tőle: „Hát hol van a te Istened”? Az Atya azonban csak harmadnapra szólal meg, amikor Jézus feltámadt. Az aggályos csodálkozik: Hát előbb nem történhetett volna csoda, hogy Jézus élve maradt volna? Isten azonban másképpen lát mindent. Ez nem az Ő órája. Erőszakkal nem válaszol az erőszakra. Az soha sem vezet sikerhez. A feltámadás beletartozik az örök teremtői tervbe. Az jelen van már a természet rendjében is, minden tavasszal megismétlődik, minden elvetett mag új életet hoz. Krisztus feltámadása a világ minden részén nyilvánosságra kell jusson, mert a későbbi nemzedék számára is van mondanivalója. Ez az üzenet az egész emberiségnek, minden nemzedéknek szól. Krisztus csak vetőmag, belőle kell, hogy feltámadjon a kereszténység.

Jézus tudja ezt a kereszten, mert imádkozik: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek”? A Golgota befejezetlen történet, tehát nem Isten-hiány! Még itt is jelen van az Emmánuel, vagyis még itt is Velünk az Isten! A drámában azonban nehezebb felismerni Őt. Az Ő szándéka mindenkor segíteni az emberen. A gyűlölet tombolásában, az őrjöngőkkel nem lehet szót váltani. A megtérésre még alkalmatlan az idő. Más körülmények között, majd később, ha rádöbbenek a megbocsátó Istenre és szeretetére.

Isten velünk van, de most az ateizált világ hangulatában szédelgünk.

Ellenséges érzületben pedig nincs látóképesség és hiányzik a belátás. A szív sem kész bűnbánatra, a lélek elzárkózott a megtérés elől, az élet újrakezdéséhez gyenge az akarat.

Teilhard nem fogadja el, hogy a világ abszurdum, hogy halálraszánt valóság. Azt állítja, hogy egy sikerült Világmindenség ölen élünk. Az ember biológiailag látszólag nem változik már, fizikailag sem. De az emberiség szaporodik, az emberen-túli felé fejlődik. Tagjai számára keresi az egyre bonyolultabb elrendeződést. A gondolat megjelenésével – főleg 30.000 év óta – ebben a küzdelemben, összetömörülésben az egyedeknek nem kell félniük, hogy elmerülnek. A kozmikus fejlődést nem tagadhatjuk, mert személyes természetű művet

visz végbe, éppen ezért nem rombolhatja le, amit eddig fáradságosan létrehozott, itt csak fokozzák, a maximumra emelik saját személyiségük mélységét. A jövőben azonban egy újabb csúcsot lehet kijelölni egy transzcendens Fókuszban. Ezt ő Ómega pontnak nevezi. Kozmológiai víziója mögött filozófia és teológia húzódik meg. Egy ilyen kiváló értelmiségi útmutatása bátorít, hogy az örök Bölcsességben bízni kell. Isten nem akarja leszerelni az embert. Tehát vállalni kell a korhoz méltó küzdelmet, mert Velünk az Isten.

Beszélgetés

1. Isten mindig velünk van, ha elfordulunk tőle, ha tagadjuk, ha szidalmazzuk. Ő mindent lát és hall, mindent tud, akkor is, ha a bűnöző ebben a hangulatban nem hallja őt. Úgy látszik, létezik Istenre süket világ is.

2. Ő jelen van a bűnbánatban, tervekben, jócselekedetben, sikerekben, hiábavaló próbálkozásokban, de tehetetlenségünkben is. Van azonban ilyenkor is Istenre figyelő lélek! Mindenkor fel kell őt ismerni.

3. Ő nem hagy el a küzdelmünkben, még a keresztre feszítésben sem. Ő sohasem akar senkinek rosszat. Mindenkivel megvan a terve, de mindennek van órája. Az ember olykor másképpen gondolkodik, számol, reagál, de Isten tervei biztosak.

5. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – II.

A Szentháromság egységében, teljességében, felismerjük az örök lét birtoklását, a legtökéletesebb élet. Ez a legmagasabb keresztény hittitok. Ebből vezetjük le az univerzum és minden élő eredetét, ebből kap magyarázatot a mindenség és életcél az emberiség. A mű nem választható el a Mestertől. A világmindenség nem szakítható el az Istentől. Ebben a hitben minden értelmet kap. Az ember is megtalálja a helyes és sikeres életpályát, a biztonságot a fennálláshoz és tökéletes érvényesüléséhez.

Kétezer év óta küszködik a föld az egyisten hit elfogadásán és nem képes benne végleg megnyugodni. A megszokott, hétköznapi világnézet ott kísért és nem tud tőle szabadulni. Mennyi vita, drámajelenet zajlott már le emiatt: A Nap kering a Föld körül! A primitív szemlélet ugyanígy a mai tudományos körök sem tudják meggyőzni az univerzum egységéről, pedig már az úrkutatás koráról beszélünk. A tudósok két táborba csoportosulnak. Az egyik az anyagi világ spontán kibontakozás eredetét sürgeti, a másik egy értelmi szerző irányító szerepét hirdeti. A döntés azonban nem a kutatások eredményén múlik. Az anyagelvű csoport a kenyérharcból indulva, marad a megszokott mindennapoknál, önző szűk körökben. A második csoport tovább megy és gondol az egész föld jövőjére. Csak ekkor kerül sor a Világegyetem egységének kérdésére, annak céljára, törvényeire és azok kapcsolatára, az emberiség együttműködésére, köteleességekre és feladatokra. A világ értelmi szerzője vezet csak ehhez az új meglátáshoz a gondolkodó tudóst. Most döbbenünk csak rá, hogy az első csoport miért is tagadja az Istent, mert nem hajlandó együttműködni a Teremtővel. Menekül a munkától, a felelőségtől. Azért hátrál meg a hitvilágtól, mert könnyebbnek tartja az egyéni terhet viselni és a fennállás gondjaival törődni, ha egyedül van. Úgy gondolja, hogy így nem kell számot adni senkinek, sem saját életéről, sem másokéről. Nem kell felelni a világnak és bizonyos erkölcsi normák betartásáért. Számára nincs kötelesség, szabadabban élvezi és birtokolja a világi javakat, amennyire arra esélyek vannak. A Teremtő, lelkiismeret, a lélekápolás, a szellemi növekedés, kötelesség, a felelősség, mind olyan kérdések, amelyek felett ő szabadon dönt, és nem akar nyugtalanságot érezni, ha abból valakinek kára keletkezik, vagy élete is rámeleg. Szerinte mindenki küzdjön önmagáért, esetleg családjáért, amelyhez tartozik, akikkel megosztja nézetét. A jövő miatt tehát nem aggódik, mert csak a mának és magának él. Irányítója a „szituáció-elv”: „Találd fel magad a helyzetekben.”! Ha elismeri a világ Teremtőjét, meggyűlik vele a baja, szembetalálja magát a

lelkiismeretével, ezzel a nagy tömeg emberiséggel, és a közösséggel járó felelőségekkel. Ő szabad ember akar maradni.

A hit esetében másképpen alakul az ember és világ kapcsolata. Ő képességeivel felismeri önmagát, kapcsolatait a természettel, a testvérekkel, a fejlődésében. A hitben egyesül a földlakók közösségével, sőt a világmindenséggel és annak Teremtőjével. Az ember nemcsak eredetét vezeti le az Istentől, de a nagy jövő kilátásait a közösségi élet kapcsolataiban, a fejlődésben. A hitben egyesül az Örökkön. Élővel és vele összhangban alakítja életét, közösségi terveit és tevékenységét. Így nemcsak tudást és magyarázatot szerez az életéről, a világról, de kinyilatkoztatást is kap az élet legmélyebb titkairól és értelméről. Megtudja, hogy ő Isten gyermeke, aki hasonló a Teremtőjére, és aki feltárja előtte az univerzum titkait, és betekintést nyer az örök életbe. Az értelmi, gondolati, szellemi, lelki, erkölcsi világ egyesíti a teremtővel és az egész világmindenséggel. Allandósulva ez a kapcsolat felfokozza a képességeit, célirányba állítja az életét. Ebben a hitvilágban mindenki megkapja a személyi azonosságát, meghatározottságát, mennyei öntudatát, Istenhez tartozásának boldog érzését. Ebben a hitben kötelezi magát az Isten szolgálatára és beleilleszkedik a világrendbe. Isten elfogadja őt munkatársul a föld kiépítésében. Ez benső egység, amely biztonságossá teszi az életben, és győzelemre vezeti a tevékenységekben. A közösségi életben a hit, igazságos, becsületes, összhangos együttműködésre készíti a soron levő ügyekben. Az Istenben talált közösségi út az emberré levés gazdag természetes vonala, az igazság és isteni kegyelem útja. Ezt megerősíti a kétezer éves kereszténység a fennállásával és életpéldájával, a szentek és kiváló egyéniségek serege és egy kiépített egész keresztény kultúra.

A Teremtő közli velünk, hogy elvezet a földről az örök élet hazájába, ahol megosztja velünk isteni életét és megjutalmaz a földi pályafutásunkért. Itt tudjuk meg azt is, hogy Emmánuel mindig a miénk. Csak vele együttműködve lesz összhang a földön és így épül ki ez a bolygó mennyországga emberi közreműködéssel.

Beszélgetés

1. A relatív ember csak egy tökéletes lénytől kaphat valami értékesebbet. Istentől, a végtelen tökéletestől bőségben részesülünk mindenből, mert gazdagsága végtelen, szeretete fogyhatatlan.

2. Az Isten nélkül trónra került ember az eltúlzott személyiségének a kiemelésével, kihangsúlyozásával megjelent egy veszedelmes korbetegség a földön. Ez egy szellemi kiszakadás, önző hittagadás, amelyben az ember veszít a legtöbbet. Már előre kiszámíthatók azok a negatív következmények és károk, amelyek az Isten tagadásából következnek. A természetellenes gondolkodás, életvitel, az erkölcsi romlás, károsan visszahat az egyéni életre is, a közösségre is.

3. Isten örökös jelenlétével, annak gyakorlásával megéli a földlakó az egységet, az összhangot, tökéletes szeretetet. Mekkora távolság ez a szakadást jelentő hittagadástól, a csak anyagot ismerő, sőt imádó, önmagát istenítő életszemlélettől. Mi is lenne, ha mindenki ezt a szélsőséget fogadná el, ha minden ember afféle istenként keresné a helyét és jogait a földön?

6. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – III.

Tévedésben vannak azok, akik Istent látható alakban, vagy csak értelemmel akarják felfogni. Az ember minden képességével kapcsolatban állhat vele. Valóságban ő minden sejtünket átható és éltető, irányító Teremtő. Felfoghatjuk őt szívünkkel, érzelmünkkel, lelki képességeinkkel és egész lényünkkel. A hitben felszabadul az élet képesség, amelyet olykor megterhelünk gondokkal, vagy elhanyagolunk más szempontok és ügyek miatt. A szeretet, a csodálat, a hála, az öröm, tiszta lelkiismeret, a negatív elemek fölött érzett győzelem, a jótékonyság a béke, a benső lelki egyensúly megsejtése, és építése. A lelkiesség mélyebb

megélése, a megszokott meditáció, mindezek olyan témák, amelyeken keresztül mérhetetlen boldoggá lehet valaki és felfokozódhat benne az Isteni-élmény.

Alkalmas erre a reggeli ima, vagy az esti nyugodtabb légkör összeszedettségében végzett elmélkedés, imádságos negyedóra, félóra hangulata. A helyet és magányt, a külső csendet bárki kihasználhatja magának lehetőségei szerint. Természetesen még a betegágyon fekvő helyzetben is lehet elbeszélgetni Istennel. Biztosított nyugalmi helyzetben, lazított állapotban megélheti bárki a találkozást Emmánuellal. A külső csend után a benső lelki csendet kell megtalálni. El kell szakadni a gondoktól, aggodalmaktól, feszültségektől. Elkészülve egyszerűen kitarjuk szívünket-lelkünket a szeretetben. Képzeletünket megerőltetés nélkül Jézusra összpontosítjuk, és észrevesszük őt hitünk mély lélegzetével abban a fénypontban, amely ott van lelki szemeink előtt. Ez szótlán szemlélődés a szeretetben. Közben érzem, lélegzetem lelassul, izmaim meglazulnak, szívem nyugodtan dobog. S egyszer csak a béke melegsége áramlik el rajtam. Isten átveszi uralmát felettem, már amennyire átengedem magamat a szent érzelmeknek. Ő kinek-kinek a természetének megfelelő módon jelentkezik.

A szentek életében olvashatunk ilyen jelenségről. Az ő misztikus élményük lehet, hogy tökéletesebben zajlott le, ám lehet, hogy a gyakorlat minket is elvezet a lélektisztulás, vagy a lelki tökéletesség olyan szintjére, amely kielégít minket egy ilyen lelki élményben. Itt csak megállapítjuk, hogy Emmánuel létezik, Isten velünk van, és nem csak a szentek életében, de minden imádkozó lélekben.

Ugyanő jelentkezhethet más alkalommal is, szóbeli vagy kötetlen imában, szentmisében, szentáldozásban, a bérmálkozó lelkében, papszenteléskor, a kiválasztott szolga ünnepi hangulatában, a szerzetesi fogadalomtételkor, az oltár előtt hűséget esküvő fiatalokban, vagy egy bűnbánó megrendült lélekben. Isten máskor is, mindennap jelen van. Érezzük a jelenlétét: a sikerekben, a meglepetésekben, a találkozásokban, lelkigyakorlatokban, a diplomaátvétel örömeiben, a gyermek keresztelesekor, az évfordulókon, vagy a megrendítő temetéseken. Ő egyesül velünk nemcsak az öröm hangulatában, de a gyászban is. Hol vigasztal, hol megnyugtat, hol bátorít. Az élet talányaiban, rejtélyes kilátástalanságaiban, vagy éppen a nagy szükség hiányaiban. Hogyan is maradna ő távol éppen a szorult helyzeteinkben? „Miért vagytok kicsinyhitűek?” – intette apostolait Jézus, mint a vízbe merülő Pétert is. Ne feledd: Emmánuel azt jelenti: „Velünk az Isten”!

Beszélgetés

1. Tégy tanúságot: hol és mikor, milyen körülmények között élted meg Isten jelenlétét!
2. Van-e rendkívüli eset, gyógyulás, vagy hasonló, amelyet megéltél otthon a családban, vagy a lelki közösségben?
3. Kérdezzük: Volna-e egyetlen templom is, vagy egy imádkozó lélek is, ezen a világon, ha az egyház gyakorlati életében nem élték volna meg a hívek Isten közelségét vagy segítségét? Az élő emberiség hite a legszebb tanúság. Ezért a keresztények figyelmébe ajánljuk a tanúságtételt.
4. A templomban megjelent tömeg, élő tanúság a hitetlen világ előtt.

7. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – IV.

Jézus a hegyi beszédben többszörösen megismétli: „Hallottátok a régieknek szóló tanítást! – Én pedig mondom nektek”! Az evangéliumi oktatás két világ, két korszak között hangzott el. Ott kísértett a megszokottságával a hibáival megbénító múlt, a jövő viszont még nem érkezett el, habár az a reményben már megjelent a szemek előtt. A tanítás új, el kellene fogadni, de a hallgatóság még bizonytalan, nem meri rászánni magát, még hiányzik az életelveket igazoló gyakorlati tapasztalat. Korunkban is megismétlődik ugyanaz a helyzet ugyanazon evangéliummal. A régi világ nagy fordulaton ment keresztül. A hittagadás után

most nagyobb tömeg áll és vár az evangéliumra, mint Jézus korában. A mai egyház, hasonló helyzetben van, mint Jézus. Hiába lángol a hit a hithirdető lelkében, a meghasonlott hallgató közömbös marad. Szavaink mögött viszont csodálatos megsejtett világ rejlik. A lelkes tanúságtevők, a szentek, vértanúk ugyanazon Szentlélek tüzét kapták. Ma fel kellene táruljon az élet értelme, célja, tartalma, feladata és örök dimenziója. A lét csak teljes mivoltában értékes és képes szavahihető hit bizonyosságot nyújtani. Ez a hit szilárdság az univerzum egységében gyökerezik, a mindenség Teremtőjében és az ő nagy szeretetelményében van jelen itt ebben a keresztyén nemzedék soraiban, de az alázatos hívő egyéni ember kicsinységében is. Megtalálható mindig Emmánuelben a Krisztus-hívők közösségében, a csodálatos együtt érző Krisztus Titokzatos Testének egységében. Egyesülve a megdicsőült Fővel, korunk ma élő nemzedékében, megélhetjük a szeretete jelenlegi kereteiben és a mai eredményeiben a földön a hit gazdagságában a lélek kapcsolataiban az egész emberiséggel. Itt van a tevékeny alkotó ember a világépítés örömeiben, az együttműködésben, a sürgős tennivalókban, a sikerekben, a győzelem elragadtatásában. Mindenütt ugyanazon Krisztus lelki nagysága és szeretete lángol. Ez az egyetemes szeretet átfogó egysége és öröme tanúskodik: a földön és a mennyben és a Mindenségben a velünk élő Istenről. Az univerzum egyetlen szívdobbanása ez: „Élek én, de már nem én, hanem él bennem az Isten”! Csak Ő képes lelkesítésével, isteni segítségével a végső győzelemhez vezetni. Ő tartotta eddig egységben a letűnt századok és évezredek lakóit. Ősi időktől az Ő lelkületében és lendületében épült a világunk és alakult a jövőnk. Nemzedékek sorakoznak egymás után ebben a Krisztus hitben és kapcsolják egybe az emberiséget napjainkig, kezdve ott „a homo sapienstől”, a sírban nyugvó legrégebb feltárt testvérünktől, aki már ismerte Istent és továbbította számunkra a hitet. Ő bátorít a további küzdelemben a biztos győzelem reményében.

Beszélgetés

1. Nem különös-e, hogy az ember, az értelmes lény, imádkozik. Az imádkozó ember egy jelenség. Kezdve az embertől napjainkig vannak imádkozók a földön. Ezzel a benső lelki élménnyel kapcsolatban az ember biztonságosabbnak találta életét. Az ima jó hangulatot keltett a lelkében az alkotáshoz, reménnyel töltötte el a lelkét a jövőhöz. Csak az értelmes ember imádkozik. Ő nemcsak külsőleg adja meg olykor talán érzéstelenül a tiszteletet, de benső tudatában egész önmagát és minden képességeit Istennek ajándékozza.

2. Az Isten-élmény olyan jelenség, amelyről érdemes tárgyalni. Ha az isteni jelenlét nem élnék meg az emberek, ugyan ki is imádkozna?

3. Az ima a hit jele, létfenntartó biztonság a földön. Nemzedékek adják át erről egymásnak a tanúságukat, élményeiket, az Istennel kapcsolatban szerzett tapasztalatokat. Az ima boldog keresztyén élmény, életstílus. A templom nem múzeum, hanem szeretet-közösség, családlátogatás a jó Mennyei Atyánál.

8. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – V.

A búzatermés, a mindennapi kenyér a teremtés vonalán érkezik hozzánk. A búzaszemeknek is van családfája. Nemzedékek során évmilliók genealógiában, ki tudja már hányadik nemzedék adja át az életet. Élő csak élőtől származik – ez érvényes a búzára is. A búzaszem azonban csodálatos, ha beérik. Úgy néz ki, mintha holt szemmé merevedne. Ha szétmorzsolod, nyomát sem látod benne az életnek. Lehet talán azért, hogy könnyebb legyen az eltartása, hogy akik fogyasztják, nyugodtabban formálhassák kenyérré, őrizhessék másnapra, vagy gondtalanabban vihessék vándoréletük tarisznyájában a hetekig távol élő dolgozók. Ha egy szem búza csak egyet teremne, lehet nem kerülne sorra a mai hálaadásunk,

mert talán ember sem élne. A Teremtő jóságából azonban egy szem búza százat is terem, egy szem kukoricából ezer szem is lesz. Ez embernek, állatnak azonban fontos tápláléka.

Ha a búzaszem termő talajban kerül és nedvességhez jut, a holtnak látszó magban megmozdul a parányi lét, mintha feltámadna. Elindul a sejtosztódás, kizöldül, sőt elbokrosodik. A gyökérből három szál is kiemelkedik a levelek közül és mindegyiken egy kalász nő. Most már az egyetlen vetőmagot hiába keresnéd, azt nem találnád meg, mert elrohadt, azaz táplálékul szolgált a növénynek. Az Üdvözítő ezt a képet szépen felhasználta a tanításában: „Ha a búzaszem nem kerül a földre és nem rothad el, egyedül marad, de ha elrothad, százszoros termést is hoz”. Éppen ez történik itt. Meglepődünk, hogy egy szemből a három kalászon háromszor 32 szemet találunk. Összesen tehát valami száz szem születt. A földműves egy hold földre 4 zsák vetőmagot szór el (kb. 200 kg). Aratáskor 60 zsák termést szállít haza (kb. 3000 kg) Ha ezt megőröljük, és kenyérré sütjük és tíz dekás darabokká szeljük, 30 ezer éhezőnek jutna egy-egy szelet. Ugye utolérhetetlen a Teremtő!

A Tanító Krisztus előtt nagy néptömeg tartott ki, egész nap hallgatták. Estefelé már megsajnálta őket. Megkérdezte Fülöpöt: „Honnét veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük”? Ő azt felelte: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég, hogy csak egy kevés jusson mindenkinek. András megszólalt: „Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyinek”? Jézus meghagyta, hogy telepítsék le az embereket. Szám szerint ötezren lehettek. Jézus kezébe vette a kenyeret, hálát adott és kiosztotta, ugyanígy a halból is adott, amennyit csak akartak. S mikor jóllaktak, Jézus szólt a tanítványainak, hogy szedjék össze a maradékot. Tizenkét kosarat töltöttek meg (Jn 6,1-15; Mt 14,13-21).

Ugyanez a csoda megismétlődik minden évben A Teremtő műhelyében. Isten velünk van. Ő nemcsak életet teremtett, de gondoskodik is annak fenntartásáról. Am képzeljük el 300 millió év folyamán valami húszmillió élőfajt a földön számtalan családtaggal. Hányféle élelmiszer kerül itt az isteni számadásba? Milyen naív elképzelés az anyagelvű filozófia, amikor ezt a nagy munkát a véletlenre bízta. Minden élő más étlappal ül le az ebédhez. Olyan matematika ez, amelyet egyetlen számítógép sem képes feldolgozni, még kevésbé előteremtteni, de a véletlen semmi esetre sem tudná ezt a táplálkozást csak egy év alatt megoldani.

A hitetlen nem faluról származik. Azok ott ugyanis mindennap találkoznak Isten csodáival a természetben. Az ateizmus „másvidéki” tájékozatlanság, azaz félrevezetés. Tulajdonképpen Isten mindenhol jelen van. A városban mégis másképpen, mint a faluban. Isten a városban az embert választja ki csodáinak kivitelezésére. A gyárak, a gépek, a műszerek, az elképesztő emberi alkotások és ügyességek, az értelem csodái. Azonban az értelem is Isten ajándéka, mégpedig a legértékesebb, amit valaki kaphat. Ezt nem illik megtagadni, vagy kisajátítani és beképzelni, hogy emberi találmány.

A kenyér eszköz Isten kezében, hogy bebizonyítsa nekünk, hogy ő előbb szeretett minket. Ezzel ösztönöz a munkára és ez alkalom a számunkra, hogy felismerjük örök jóságát és szeretetét. Ha ő ingyen ad nekünk mindent, akkor fel kellene ismernünk, hogy a kenyér közös jó, amelyet osztani kell. A kenyérosztás a szeretet rendes volta, amely által a testvéri közösségben megtaláljuk a falat örömét, megteremtjük a világban és környezetünkben a békét, megszilárdítjuk létünk alapjait. Erről még a mennyben is meg fognak emlékezni.

A hitbéli testvéreknek a búzatermés figyelmeztető a szeretetszolgálatra, a lelki síkon való tevékenységre. Nemcsak a földi kenyérről kell gondoskodni, de a lelki, erkölcsi világrend értékeiről is. Ha ezen a vonalon is halad az emberi szeretet, sohasem kerül sor ütközésre, gyűlölködésre és háborúskodásra. „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden tanítással is, amely az Isten szájából származik.” (Mt 4,4).

9. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – VI.

Jézus még mielőtt eljött a földre, ismerte a kenyér és a szenvedés egybetartozását. Felkészült a drámai keresztre feszítésre. Elérkezett az idő, hogy megalapítsa Krisztus Misztikus Testének áldozatát, a szentmisét. Már a csodás kenyérszaporítás utalás volt a bűcsúvacsorai eukarisztikus áldozatra. Itt most még jelen vannak az apostolok, akikre bízva a dicsőítő áldozat bemutatást. Egybe kell ezt kapcsolni a keresztfával és a harmadnapra bekövetkező feltámadással, valamint a beteljesüléssel Isten országában. Ő már előre látja a későbbi korok keresztényeit, a reménytelenül vergődő üldözötteket és minden küszködő embert. Fontos szerepet fog betölteni az apostolok életében és minden nemzedék sorsában. Ez az áldozat kapcsolat az alapító Megváltóval és azzal a nagy lelki közösséggel, amely kialakul vele a Földön.

Az utolsó vacsora Krisztus életének befejező, összefoglaló intézkedése, végrendelete volt. Elhangzik: „Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem! – Igyatok ebből mindannyian, mert ez az én vérem”! A kereszthalál nem lehet végső állomás. Következik a feltámadás, majd a Szentlélek kiáradása. El kell induljon közben a szentmisék sorozata, a híveket egybegyűjtő szent cselekmény a keresztfá-áldozat emlékezetében. Ez az évezredekken keresztül ismétlődő cselekmény egyesítette a földlakókat a Krisztusi Misztikus Test közösségében.

Naponta körülbelül 400 ezer szentmisét mutatnak be papjaink. Folyamatosan egybekapcsolódik, és percenként ismétlődik az eukarisztia, magyarul a há la áldozat. Összegyűjti és egyesíti a világ minden táján élő szétszóródott híveket, egybekapcsolja a nemzeteket, sőt a jövőendő nemzedékeket is. Ez mindennapi erőforrása az egyházunknak és az emberiségnek. Egy év alatt valami 15 millió szentmise ontja a világnak az isteni energiát és a vigasztaló lelki kenyeret a rászorulóknak. A keresztények nemcsak magukért imádkoznak, és Krisztus is az egész emberiségért ajánlja fel itt magát. A kétezeréves folyamatos áldozatsorozat az emberiség örökimádása, megvalósult szeretetközösségünk jele a földön, amely egyesít az égiekkel, tökéletesít, erősít és érvényesít a küzdelemben. Az ég és föld találkozója ez, Isten és ember együttműködése. Az Üdvözítő szándéka nem pusztán egy napi történés megemlézése akar lenni. Az ő szándéka: tér és idő korlátain áttörni, és minden emberhez eljutni. A kereszténység elválaszthatatlan a kereszttől és a feltámadástól.

A történelem igazolja, mi is megtapasztaljuk a kereszt sorsunkat. Az üldözött Krisztus ma is együtt szenved vértanú egyházával. Az eukarisztikus áldozathoz nem melankólikus érülettel kapcsolódunk, mert az a hálaadás jele. Itt rá kell döbbernünk a velünk élő Istenre, a feltámadt Üdvözítőre. Át kell élnünk a húsvéti örömeiket, vagyis emberi sorsunk örök újjászületésének győzedelmes értékeit. Az eukarisztia a kereszténység örökös győzelme a mindennapi küzdelemben egységben Krisztusunkkal. A megszakítatlan szeretet nemcsak a Mesterünkkel köt egybe minket, de az egymással való találkozás, közösségi tudata eltölt örömmel. A négyszázezer szentmisében egybegyűltek az egész földbolygót képviselik, lélekben egybekapcsolják nemcsak a hitben egyesült testvéreket, de az egész földön élő emberiséget is. Amíg a jelenlevők és hívek tökéletesednek, addig a nem jelenlevők is részesülnek bizonyos arányban az örök Isten áldásában, kegyelmében.

Krisztus mindemellett ezen közösség együttműködésével elindul a szegények, a testi-lelki rokkantak, a betegek felé, jótékony szívvel körüljárja az éhezöket, a szenvedöket, a bajbajutottakat, a szerencsétlen vigasztalanokat. Közben ő bátorít, győzelemre vezet, lábra állít, megsegít, tökéletesít. Az egész fejlődési vonal ebből alakul és merít erőt és válik egyre sikeresebbé a földiek sorsa. Krisztus így velünk él, együtt fárad és küzd századokon keresztül. Így lesz ő velünk elválaszthatatlan a végső győzelemben is. A sok tag egyet képez, s ha valahol valaki szenved, úgy valamennyien együtt érezzük a szenvedőkkel, s ha valahol valaki győzedelmeskedik, akkor az egész egyház együtt örül. Így az eukarisztiában a

kereszténység a Megváltó örökös feltámadását is ünnepli. Ő ott örködik a szentségházainban övéi fölött.

Beszélgetés

1. Ahogyan a búzaszem szaporodik, úgy az eukarisztikus szentkenyér is sokasodik. Számbelileg és minőségileg növekszik a világ kereszténység életszentségben. A kereszténység az eukarisztikus kenyérszaporodás csodája. Gyarapodásunk és lelkeségünk fokmérője, a lelki kenyér csodás termése.

2. A búza és eukarisztia megfogalmazásában Krisztus a test és lélek, és a közösségi életünk egymásra utaltságát szerkesztette meg. Ugyanez a vonal kifejezi: Isten és ember, az anyagi világ és a láthatatlan örök életet együvé tartozását.

3. Veszélyes túlzás az Isten-tagadás. Csak az anyagi világ kihangsúlyozása. A testi élet, mulandó lét előnybe részesítése az örökkévalókkal szemben, fordított értékrendszer. A legnagyobb csalás, ami létezik, mert az örökértékűt felcseréli a mulandó földiekért.

4. Általában véve az élet a kölcsönösségen alapul és fejlődik. A lelkeségben, a szellemi kibontakozásban az egyén kap és ad. A közösség elvárja tagjai bekapcsolódását a szentmisébe, de ugyanakkor elvárja, hogy szolgálják a lelkeséget. A krisztusi jóság a híveken keresztül terjed és hoz termést a világnak.

10. Emmánuel – velünk az Isten (Mt 1,23) – VII.

Az emberiség két táborra osztható: Isten mellett, vagy Isten ellen. Ez hit vagy meghasonlás: valaki vagy elfogadja a világ Teremtőjét, vagy elutasítja. Ez annyit jelent, hogy dolgozik-e, építi-e a világot, vagy visszautasítja az együttműködést, és visszaél a lehetőségekkel és csak fogyasztói társadalommá alakítja környezetét. A Teremtő elutasításában ugyanis benne van: az élet és a világ elutasítása. A világmindenség egységének tagadásában benne van az emberi energia és közös cél szétszórása. Ezzel a világszemlélettel kapcsolatban jelen lehet a munka szabotázsja, a testvéri szeretet mellőzése, a közösségi életben való visszaélések, az életellenes törekvések, az erőszak, a gyűlölet alkalmazása, végül a világ pusztítása és rombolása.

Különös, hogy a Földbolygó, amely minden reggel világosságot kap, zavartalanul elfogadja a Nap sugarait és a közös sorsot vele, az együvé tartozást. Ennek az eredménye a bőség: az élet fakad, a természet virágzik, összhang van és tökéletes egységben gyümölcsöt terem. Tehát a fizikai világrendben nincs tagadás, csak az ember bánik érzéketlenül a természettel, és így tönkremegy a környezet a hit és jó szándék hiányában. A bolygórendszer évmilliárdokon keresztül tartja hűségesen, követi ezt a közösséghez tartozást, és az isteni terv szabadon érvényesülhet. Csak a tudatára ébredt, szabadságát követelő fennhéjazónak jut eszébe, hogy kiszakadjon ebből az évmilliárdos egységből.

A hitetlen ennek a világegységnek és isteni törekvésnek a megbontója. Gátló módon üldözi nemcsak az örök isteni tervet és annak megvalósulását, de szabotálja a krisztusi közösség, a kereszténység, tevékenységét. Ő kigúnyolja és feleslegesnek tart minden vallási ténykedést, önképzést, jellemalakítást. Magát trónra emelve, részrehajlón kezeli a dolgokat, ellenkező irányba vezeti a környezetét és egyéni ízlésének ötvözetében alakítja életét. Az ateizált világ eltelve önzéssel az anyagi világhoz kötődve, csak annak javai után érdeklődik és azokat mindenáron meg akarja szerezni. Ezért verseng és ezért folyik élet, halálra a küzdelem. Ebben a világban az emberiség lelki és közösségi érzése eltompul. A krisztusi közösség nagy károkat szenved. Az egyház több felé titokban szervezi munkáját, háttérbe szorulva elrejtve eredményeit, a hívek szinte félnek a jót cselekedni. A hit mégsem mellőzhető, mert létfenntartó fontosságú. A krisztusi közösség nem mindenhol jut szóhoz, nem képes az igazságot továbbítani, a következő nemzedékhez. Az iskolák, a nyilvánosság, sok helyen

megfertőződtek az erkölcstelenség szellemével, ott, ahová a keresztény ember nem képes behatolni. A médiák annál szabadabban terjesztik a szabadelvű és erkölcstelen életéről szóló műsorokat. Fokozatosan az egész társadalom ateizálódik, veszélyesen szórakozó, fogyasztói társadalommá alakul át. Ideje volna már belátni ezt a nagy káros folyamatot, háborúk sajnálatos következményeinek utórezgéseit. Evangéliumi módszerrel kellene az életnek tartalmat adni, és az igazságot eredetiben hirdetni, az igazságosságra nevelni, a közösségi érdekeket és értékeket visszahelyezni. Végül is már rá kellene az emberiség döbbenjen, a háborúskodás idején elkövetett kamaszkori túlkapásaira, amely korunkat még mindig tarkítja. A rendbontás melegágya napjainkig a hitetlen környezet, az alvilág, az elvallástalanodottak társasága. A bűnözés hatalomra kerülve megsemmisítheti nemcsak ezt a kultúrát, de az egész Földbolygót minden élővel. Isten létének elfogadása nem játékszer, egyetlen mentőszolgálat ebben a világban.

Beszélgetés

1. A nagy influenza járvány idején több országban kiütött a pánik helyzet, mert gyógyszerhiány és szolgálat megterhelés bénította a segélynyújtást. Hasonló helyzetben van a mai kereszténység. Meg kell találni a lehetőséget a gyógykezelésre, a lelki megújulásra.
2. Sürgősen új központokat kellene szervezni, ahol a lelkiséget ápolják, terjesztik és a mentőszolgálatot megalapozzák.
3. Ahogyan a vírusos fertőzőbetegségek pontosabb megismerésére törekednek az egészségügyiek, úgy a lelki betegségek okát is vizsgálni kell. Azok gyógykezelésére is megelőző eszközöket kell találni. Itt az isteni orvost is meg kell kérdezni, mi a tennivaló. A részleteket fel kell vázolni, meg kell határozni a mentőszolgálatban.
4. Nem szabad elfeledkezni a testi életről sem, az éhezőknek táplálékról kell gondoskodni, a betegeket, magányosokat fel kell keresni.

C) Lelki megújulás

1. Készítsétek elő az Úr útját (Mt 3,3)

Jézus mindenképpen kötődik az emberhez, és ha nincs semmi akadály, Ő ott van a lélekben. Nyilvánvaló azonban, hogy vannak akik elzárkóznak, vagy el vannak torlaszolva tőle. Ha a közlekedésben kő vagy más kerül az útra, megtorpan a forgalom. Ilyen akadályok léteznek a lelkiségben is. A napi munkától kezdve a szórakozásokig, a tervektől az elfoglaltságig, minden elvonja a lelket a túlvilágiaktól és akadályozza a velük való kapcsolatokat. Az előítéletek, a közösségi gyakorlati élet, bevett szokások, az anyagelvű világnézet, a médiák, a maguk módján járhatatlanná teszik a lélekhez vezető utat. Ezeket az általános akadályokat volna hivatva Jézus a mentőszolgálattal, a keresztény elitcsoporttal elhárítani.

Szükség van tehát mentőszolgálatra, akik előkészítik az utat. A rászoruló olykor azt képzei, hogy lehetetlen a túlvilágiakkal bármilyen módon kapcsolatba lépni. Még a vallásosak is mesés színezetűnek találják, ha a misszionárius beszédében a láthatatlan Istennel akarja őket találkára hívni, vagy vendégségbe vinni. Az elitcsoport szervezők és tagok tudják, hogy a hitbeli kapcsolatok elvesztésében egészen előlről kell kezdeni mindent. Tanúságot kell tegyenek a hitetlen világ tagjai előtt a hitélmény lehetőségéről. Isten nem kitalált személy, ő élő valóság, akivel lehet szót váltani, sőt ő alig várja, hogy találkozzon velünk. Akik hisznek, kapcsolatot tartanak vele, beszélhetnek vele. Isten erről már jóelőre gondoskodott, mert megajándékozta az embert a csodálatos gondolatrendszerrel és szeretetre éhes, fogékony lélekkel. Az ember természetszerűen hívő, mondja a közmondás: „Homo naturaliter christianus.” Itt nincs csodálkozni való. Ebbe a világba belerontott az ateista nevelés és eltérített sátáni büvőkörével.

Vannak más benső akadályok is, amelyek az egyéni étellel, a személyiséggel állnak kapcsolatban. Leggyakoribb az, hogy a benső gondolat-rendszer foglalt, ami azt jelenti, hogy a házigazda nem jelentkezik, hiába csönget a vendég. Az Istent váró lélek nem tartja záruk alatt az ajtókat. Az anyagi függőségek, a szenvedélybetegek lelki rabláncra fűzöttek, nem képesek olyan meglepetést elfogadni, hogy isteni Vendég látogasson hozzájuk. Ilyen esetben felszabadító imára, elsősegélyre van szükség, amikor a lélek úgy-ahogy, visszatér emberi méltóságához. Legalább ne kételkedjék az isteni irgalomban. Isten elküldte Fiát a földre és Ő rendszerint talál közvetítőt, akit maga előtt elküld az út előkészítéséhez.

Beszélgetés

1. Hogyan lehet szabaddá tenni a lelket az akadályoktól, aggodalmaktól, előítéletektől? A közösségi tapasztalatok, a gyakorlati élet itt segíthet levezetni a beszélgetést. Ötletekkel kell előállni.

2. Hogyan kell összegyűjteni a lelkigyakorlatokra, a megújulásra szorult lelkeket, az érdeklődési körön kívül állókat, az elhidegült keresztényeket, esetleg kereszteleetleneket? Itt Jézus módszere segíthet. Ő körüljárta Palesztinát, csak hogy közelébe jusson az elveszetteknek.

3. Hogyan kell mások megtérését szorgalmazni, a lélek-találkozás útján a megújulást elérni, ha a lelkigyakorlatot csoport vezeti? A bűnbánat és gyónás, a szentáldozás alaposabb előkészületet igényel. Erre alkalmas személyek jelentkezhetnek, hogy közreműködjenek.

4. Különös figyelmet kell szentelni az imádkozó csoport verbuválására. A siker nemcsak a tevékeny szervezésen múlik, de az imacsoport buzgóságán is és az isteni kegyelem együttműködésén.

2. Ez az én szeretett fiam (Mt 3,17)

Isten kedves gyermeke, a Mennyei Atya fénye és öröme, Jézus Krisztus a bűnbánók közé sorakozott, emberi szintre ereszkedett. Ezzel azonban nem szakadt meg a Mennyei Atya szeretete, sőt ezzel az áldozattal még kedvesebb lett. A Jordánból feljövet, a bűnbánat fürdőjéből kilépve hallja a mennyei szózatot: „Ez az én szeretett Fiam!”

Isten feláldozza saját gyermekét, hogy megmentse a másik elveszettet, a földlakót. Mindkettőt szereti, de most egyiket hagyja megalázkodni, szenvedni, hogy a másikat megmentse. Ez nem jelenti az atyai szeretet felfüggesztését, mert a Fiú önként felajánlotta magát a szolgálatra. A kafarnaumi zsinagógában a felolvasás után Jézus így szólt: „Íme, ma valóra vált, amit a próféták mondtak. Íme eljövök, hogy teljesítem Atyám akaratát.” Ez tehát önként felkínált szeretetáldozat, amelyben benne van a kereszthordozás, sőt keresztre szegezés is. Minden emberi sorsot, nyomorúságot és együttérzést vállalt, csak hogy megmentse az elveszetteket. Krisztus előre tudta, hogy példája követőkre talál. Ő azonban szeretetére választ vár, önfeláldozást kér. Az isteni szeretet nem ingyen van, csak kölcsön. Fele-fele arány, az ő szeretete arányos az emberével. Ő adja az életet, táplálékot, életkedvet, a képességeket. Az ember adja a fáradságot és a szolgálatot. A szeretet kölcsönösség, viszonzás, kitüntetés, de mindig van Isten részéről ráadás. Ez biztató, serkentő jel a továbbiakra, hogy ne álljon le a körforgás. A testvéri szolgálatban is érvényes ez a szabály. Te adod a befektetést, elindítod a szeretetmozgalmat, mások folytatják, tulajdonképpen ugyanazon krisztusi kezdeményezést. Erre szükség van a világ végéig. Az ember önként befekteti energiáit, fárad, szenved, sőt életét is kimeríti. Közben a fejlődés halad, az emberiség győzedelmeskedik. Az áldozatos keresztény nem vesz el, az hős és vértanú lesz. Ő nem kihasznál, nem tönkrement, aki fölött a rossz győzedelmeskedett. Valójában ő mások megmentője. Amíg valaki keresztet hordoz, vagy keresztben szenved, fontos szerepet tölt be Isten terveiben. Elvállalja és továbbítja a lelki szolgálatot, folytatja az isteni művet. Isten Fia elindítója ennek a földi mozgalomnak, isteni küldetésnek. Megtanítja övéit dolgozni, azután keresztet hordozni és végül a keresztben kínszenvedni. Ezután azonban az apostoli lélek is hallja ugyanazon kedves szavakat: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik, őt hallgassátok!” A Krisztus-követő világmegváltó munkába állva az emberiség élharcosa Krisztussal, és a többi testvérrel társmegváltó.

Az apostolkodás nem emberi találmány. A fejlődés fontos, elengedhetetlen része, a haladás szervező intézménye, a teremtés alkotórésze, isteni szerzemény. Isten Fia eljött a földre, szenvedett és meghalt, lemondott az életéről, egyéni érdekeiről. Aki Jézust követi, látszólag megsemmisül, de megtapasztalja ugyanazon Mennyei Atya jóságos szeretetét, aki országába fogadja őt, és gazdagon megjutalmazza. A keresztény csak látszólag semmisül meg, mert mások általa felemelkednek, élnek. Ez mély titok, amelyben az Isten közösségi szempontjai kerülnek felszínre. Az egész emberiség élete és sikere az önfeláldozással kerül győzelemre. A fejlődés örök törvénye, nagy folyama a születések láncolatán, a szülői szeretet áldozatán keresztül érvényesül. Krisztus szeretetéből kapjuk a lelki életet és adjuk tovább ugyanazon szeretetből a következő nemzedéknek. Így kapcsolódik egybe a testi és lelki fejlődés a megváltásban és a megszentelődés során, és halad mindenkori útján az emberiség történelmében.

Amikor Jézus feljött a vízből, népet látott maga körül, Isten igéjére éhezőket, majd tanítványokat, akik követték őt a bűnbánatban és keresztre feszítésben. A lélekmentés útja krisztusi: előbb a megalázkodás, kereszt, energia leadás a végkimerülésig, s akkor következik

a feltámadás és a győzelem. Minden időbeli sorrendben. A jutalom, a befejezett földi pálya után, a Mennyei Atya ölelése vár.

A keresztség sokszor érthetetlen és idegen. Isten nem ácsolja, és nem rendeli el a keresztek, mert azt az emberi gyűlölet és szeretethiány gyártja. Isten azonban elvárja, hogy levegyük a keresztről a szenvedő testvérünket. A keresztek türelmes elviselése, a megbocsátás eszköz a gyűlölet leszerelésére. Sehogy sincs rendjén azonban, hogy az emberiség egyik fele gyártja a keresztek, a másik fele pedig szenved rajta. Ha az emberiség megszűnne a keresztfeszítésekkel, lehet, hogy máris felére csökkenne a szenvedés, a szeretet gyorsan győzedelmeskedhetne. Korunk kiválasztottjai szeretetgyakorlással hivatottak élő példát adni, terjeszteni, győzelemre vinni a krisztusi keresztest. A szeretett fiú képét kell átadni e nemzedéknek. Jézus azt mondta: nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon másoknak. Ezt a pénz-rendszerű társadalmat fel kell oldja a szeretet-rendszer: ingyen végzett szolgálatok áradatával, jótékony adakozásokkal, kölcsönös szeretetszolgálatokkal.

Beszélgetés

1. Az anyagelvű világ előtt a megalázkodás negatív magatartás. A hívő számára ez viszont a lelkiség kibontakozása. A mindennapi terrorcselekmények világában ez egyedülálló eljárás a mentőszolgálatban.

2. Nagyon sok szenvedés van a földön, mert az emberek nem szeretik egymást. Egyetlen gyógyszer erre: Krisztust látni minden szenvedő testvérben.

3. Nincs lelki mozgalom szeretet nélkül. A világ megmentése a szeretet-iskolák, jócselekedetek tömegesítése, szeretetgyakorlatok nélkül csaknem reménytelen a vállalkozás. S ha nem otthon kezdődik a szeretetmozgalom, hogyan fog ez lángalobbanni a világban?

3. A Lélek a pusztába vitte Jézust (Mt 4,1)

Az elektromos tűzhely gyorsan kiégne, ha nem kapcsolnánk ki a használat után. Az emberi élet mindennapi eredeti megszerkesztett igénye a pihenés, a visszakapcsolás. A testnek is, a léleknek is szüksége van nyugalomra. Az Üdvözítő fontosabb ügy levezetése előtt hosszabb időre is visszavonul a világ zajától. A Szentlélekkel a magány negyven napján keresztül átéli hivatásának, megváltói szerepének, fontos feladatait.

Ha valaki elindul idegen országba térkép és vezető nélkül, majdnem lehetetlent vállalt. Utazás közben meg kell állnia és kérdezősködni kell az útirányról, ellenőriznie kell, hogy helyes vonalon halad-e. A lelki magányban Jézus vezére a Szentlélek. Mit mondjunk mi emberek, életvándorok? Mi is rászorulunk vezetésre. A Mennyei Atya földi életünk vezéréként a Szentlelket állította mellénk a Keresztség szentségében, a Bértámasban, az Egyházzirend szentségében. Ő mindenkor rendelkezésünkre áll. A lelkiséget keresők, hogy le ne térjenek az útról, és el ne veszítsék a helyes irányvonalat, a Szentlélekhez fohászkodnak. Fáradtság idején a képességeink felmondják a szolgálatot. Mások példája is megtéveszthet, bizonyos szellemi áramlatok is befolyásolhatnak minket és eltérünk az életvonalától. Rászorulunk az Evangéliumra az életutunkon. Áldozattá válhat, aki csak magában bíz. A lelkigyakorlatokban ellenőrizzük magunkat. Megállókat tartunk, lelki számadást készítünk. Összeszedjük magunkat, felülvizsgáljuk munkánkat. Kijavítjuk a ferdüléseket, ha netalán tévednénk.

Az Üdvözítő példáján belátjuk, hogy nagyobb távú kikapcsolódásra is szükségünk van. A lelkigyakorlatok nem futólagosak, rendszerint több naposak. Itt az ember önmagára talál és felismeri a Szentlélek hangját. Szükség van magányra, hogy kiszakítsuk magunkat a lármás világból. Léha felfogás szövi át az emberi közéletet, ateizmus mérge szennyezi a légkörünket, az elvilágiasodás fenyeget ravasz fogásaival. Itt rádöbbenünk a veszedelmekre. Lehet, hogy

ezeket már megszoktuk és észre sem vesszük, hogy milyen veszélyes helyzetbe kerültünk. Körülöttünk vírusos lelki fertőzések, krónikus erkölcsi betegségek vannak.

A magányban az ember rájön, hogy még nem tökéletes. A lelki vezető utasításokat ad a megújulásra. A csendben figyelő észreveszi, hogy megállt egy nem éppen biztonságos lejtőn, vagy egy olyan életfelfogásnál, amely bizony nem érdemli meg azt, hogy ragaszkodjunk hozzá. A Szentlélek is, ha valami komolyabb feladat elé akar állítani, előbb megtérésre ösztönöz, vagy próbára tesz. A hivatásunk, az apostoli tevékenység, vagy kreatív munka, lehet, hogy újabb erőt és nagyobb felkészülést igényel. Istenben gazdag órák ezek, a Lélek kegyelmi ideje, frissítő esője, éltető ereje, rügyező tavasza, fejlődésnek indítja bennünk az ellankadt életet.

Ha valakinek szüksége van töltekezésre, megújulásra, azok mindenesetre a lelkiségi mozgalmakban szereplők, a lelki ügyekkel foglalkozók. Ha valaki fényderítő szerepben van, előbb lángolnia kell, hogy fényhordozó legyen. Ám vigyázzunk, mert Lucifer neve fényhordozó, s ma már sötétséget terjeszt.

Beszélgetés

1. Hogyan kellene naponta, hetente, havonta kikapcsolódnival, akár rövidebb időre is? A Szentlélek teret, időt akar nyerni a lélekművelésre, üzenetek átadására.

2. Részt veszek-e a vasárnapi, vagy hétköznapi szentmiséken? Lelki megújulásokon? Milyen eredménnyel?

3. Napközben meghallom-e a Szentlélek hangját? Ő irányít-e? Van-e kapcsolatom vele, biztosított-e a lelki egység velem?

4. Korunkban terjed a Szentlélek-mozgalom. Felismerem-e a jelenlétét, fontos szerepét a világunkban, gyógykezelő szerepét a válságos helyzetekben?

4. Hogy megkísértse az ördög (Mt 4,1)

Az üres föld gyorsan felgazlik, parlagon hagyott telket elfoglalják a hívatlan vendégek: hörcsögök, róka, vagy leleményes földműves. Az ellenőrizetlen perc is áldozattá válhat. Veszedelemes honfoglalások zajlanak a gondolatvilágban. „A tétlenség bűn” – figyelmeztet a bölcs mondás. A sátán azonnal megjelenik, természetesen rossz szándékkal. Ha van jó gondolat, máris ott van, hogy sugallja a rosszat, sekélyes mederbe terelje az életet, de azzal is megelégszik, hogy egyetlen könnyű gondolatot becsempésszen a lélek ablakán. Így nyeri meg a csatákat a beosztatlan szabad idő felett, és mint jó sakkozó, fokozatosan meghódítja a táblát: a napokat, a heteket és azután az egész életet.

Hogyan terjedt el annyira korunkban a naplopás, a dohányzás és italozás? A sátán kihasználta a fáradt dolgozót, és azt sugallta, hogy már elég volt a kimerítő munkából. Felébresztette benne az önsajnálatot: Hát ezek után már rászolgáltál egy cigarettára, sörre, kávéra! Ezután egyre több cigaretta, sör, kávé és intermezzo sorakozott egymás mellé. Végül már nem számított, hogy a munka kárára megy, vagy az egészség és siker kockázatával jár, vagy az életcél feladásával ér fel a vállalkozása. Ő csak tovább fogyasztja a megszokott káros dolgokat s ezzel egyidőben méretlenül röpülnek az órák és mind több az üresjárat. A szenvedélyek és kihasználatlan idő immár győzedelmeskedtek az emberi nemesebb törekvések felett és leterítették a derék becsületes dolgozót.

Jaj a magányosnak – Vae soli – figyelmeztet a latin közmondás. Féltetni kell az egyedül maradtakat. Még a lelkigyakorlatok idején is hálójába kerülhet valaki a gonosznak, ha nem vigyáz. A ragadozó leopárd kiszemel egy özet a csoportból és azt üldözni kezdi. Először is kiszakítja a csoportból. Az áldozat, amint megtapasztalja, hogy elmaradt a többitől, hamarosan feladja a küzdelmet. A közösség bátorít és védelmet nyújt. A sátán nem szereti a tevékenyeket, elveikhez hüeket, az önmagukhoz szigorúakat. Ezekkel tervszerűen képes csak

szembeszállni. Először is elragadja tőlük a legszebb gondolatot, megzavarja, kilátástalan színben tünteti fel a célt, majd másféle ajánlatot tesz és több lehetőséget kínál fel. Végül értelmetlennek tartja az egész tervet. Szóval zűrzavart okoz a napirendben és az életben. Egy asszony elsírta a panaszát, hogy a sátán elválasztotta a fiatalokat egymástól. A kísértő azóta már a harmadik szomszédba jár, házszám szerint halad, és immár mindhárom családban felbomlott egy-egy házasság.

A kísértés lélektana felhívja a figyelmet az éberségre. Jézus is megszenvedte a küzdelem keservét a gonosszal szemben. Azonban tudnunk kell, hogy a gonosz hatásköre korlátolt. A lelki ember tudja, hogy a szakadékokból emelkednek ki a hegycsúcsok. A kísértések után az ember edzettebb, gyakorlottabb, ellenállóbb és felküzdheti magát a magasabb csúcsokra.

Beszélgetés

1. Hogy ne gazoljon fel a lélektalaj, be kell osztani az időt. A lélekre is kell áldozni időt: napi imák, olvasmányok, elmélkedések, szentmisék, lelki számvétel, jócselekedetek.

2. Az egyik plébánián feltűnően sok öngyilkos volt. A plébános a hívekkel megbeszélve kilencedet kezdett, és napi misékre gyűltek össze. Később áthelyezték a plébánost másik helyre. Időközben megszűnt az aggodalom. Az új plébános nem folytatta az imákat. Rövid idő múlva azonban a hívek követelésére ismét be kellett vezetni az imahadjáratot, mert a szükség úgy kívánta. Az ima úgy látszik mégis csak használt és nem volt hiába. Hogyan kell megelőzni a sátánt? Aki időben első, az csatát nyer.

3. A korszerű problémákat előre meg kell beszélni, miként lehet azokat megoldani. Hogyan lehet az ateizált világ áldozatait felkeresni és megmenteni? (barátság, jótékonykodás, könyvek, szórólapok, stb.) A keresztleletlenek felkutatása, a közömbösök érdeklődésének felébresztése. A lelkigyakorlatokba bekapcsolni, azon is múlik, elszunnyadtak-e a hívő lelkek.

5. Negyven nap és negyven éjjel böjtölt (Mt 4,2)

Mivel „nemcsak kenyérrel él az ember, de Isten igéjével is”, Jézus a lélek ösztönzésére kivonul a magányba. Éhezik és imádkozik, hogy leküzdje az anyagi ösztönt és a lélek szabadabban működjön. Itt nem elég egy-két falat kenyér megtagadása, negyven napra van szükség. Elő kell készülnön az emberiség megváltásának nagy áldozatára. Ezt hosszabb időn keresztül tiszta levegőben, az emberek zajától távol, nyugodt természetben akarta megélni. Jézusnál kész a lélek, de most a megváltás nagy munkája előtt sok megbeszélnivaló van a Mennyei Atyával.

A közönséges halandó naponta igényli, gyakrabban megköveteli az élet fenntartásához szükséges energiamennyiséget. Ahogy a tűz ég, a lángok felemésztik az anyagot, ugyan úgy fogy az emberi energia is. Ilyen az élet lángja! Minden egyes gondolat fogyasztja a tartalékot, amíg átváltoztatja a napi tervet: cselekvő, alkotó, teremtő művé. Az ember abból él, amit magához vesz. Tehát nem vétkezik, ha táplálkozik, mert az feltétlenül szükséges neki. A böjtben a lemondott falat szabad elhatározásból történik, mert itt a lélek növekedése fontosabb. Az élet és tevékenység mozgatója a lélek. A lelkigyakorlatban elsősorban lelki energiagyűjtésre, szellemi táplálékszerzésre kapcsol az ember. Ez lélekedzés, jellemépítés személyiségformálás, lélekfinomító eljárás, amely hosszabbtávú életre szóló felkészülés. Aki Istennel legbensőbbben egyesül, az a lélekből lélek lesz és megtalálja az isteni erőforrást.

Felfigyelhetünk arra, hogy a mindennapi jogos anyagfogyasztásban a lélek ártatlanul is háttérbe szorulhat. A test a nehezebb fizikai fáradozás idején több anyagi táplálékra szorul. Ilyenkor az anyagcserével a szervezet fokozottabban lesz megterhelve. A testi élet kihangsúlyozottabb és elterelődik a lélekről az érdeklődés az anyagi világ felé. Végül az anyagelvűsége, anyaggyűjtésre összpontosulhat a figyelem. A szélsőséges állapot akkor

alakul ki, amikor az anyagi élvezet első helyre kerül, szórakozássá, szenvedéllyé, vagy életcélá válik. A lélek ebben az esetben másodrangúvá süllyed. A közömbösségben már úgy tűnik, mintha nem is igényelné az ember a lelki energiákat.

Az anyagfelvétel mértékletes keretei között lehet szemmel tartani a lélek szükségleteit is. A keresztény nevelés ezen a vonalon halad. Az elvallástalanodott társadalomban, a hittagadás terjedésével, egyre többen szorítják háttérbe a lelket. Megelégszenek a testi élet igényeivel és kielégítésével. Ha eltúlozzák, ez átmehet a szélsőségek határán az egészségtelen táplálkozásig. Ha ez világviszonyban terjed, bolygónkra kiterjedő problémával találkozunk. A lakosság egyik része túltáplált, dőzsöl. A másik oldalon az éhezők táplálékhiányban szenvednek, haldokló milliárdok vergődnek végső nyomorban. A hittagadás, anyagelvűség felfokozza az érdeklődést az élvezetek iránt, az anyagiak fogyasztása növekvőben van. A szenvedélyek, a túlzások, mértéktelen anyagi ösztönök felé korbácsolják a kereső embert. A hitetlen, mivel csak az evilágít ismeri el, mérték nélkül anyagéhsé válik. Minden testi és szellemi képességét csak az anyagiak megszerzésére fordítja. Végül ez visszahat az egészségi állapotra, a testi-lelki egyensúlyvesztésre. Az anyagimádat ismertté válik, függőségi helyzetet teremt, az ember élvezetek rabjává lesz. A túltápláltság és anyagi élvezetek mértéktelen fogyasztóvá tesznek (ital, kábítószer, dohány) a céltalanság, a torzélet különcködőivel megtölti a kórházakat.

A böjtölésben ráeszmélünk emberi mivoltunkra. A mértékletességben megtaláljuk egyensúlyunkat a testi-lelki élet között. Mérsékelve a szimpátiánkat a jó falat iránt, arany középútra találunk. Ez tulajdonképpen az emberi nagyság középútja. Így megkapja a test is, a lélek is a táplálékát, sőt még az éhezőknek is jut a feleslegből. Ezt sugallja Jézus evangéliuma. Ha ezek az erkölcsi elvek fölénybe jutnak, felszínre kerülhetnek a leglelkibb értékek is. Ha a lélek kerül a kormánykerékhez, az értelem is, a szív is szóhoz jut, emberileg színvonalasabb lesz az életpálya, elfogadhatóbbak lesznek közösségi szempontok és érdekek. Emberibb lesz az ember. A tiszta lélek rátalál Istenre és az örök emberiségre. Így kerül a keresztény a mentőszolgálat élére. Így lesz, aki gondol az éhező és rászoruló testvérekre. Az ateizált, anyagelvű világra, sajnos nem számíthatunk. Ott mindenki saját érdekeivel van lekötve. A keresztény a lemondásban hivatást nyer, indítékot kap a lelkiség terjesztésére. Belekapcsolódik a jótékony szeretet-szolgálatba.

A sátán felkínálja Jézusnak az anyagi világ gazdagságát: „Ezt mind neked adom, ha leborulva imádsz engem. Jézus elutasítja: „Távozz ördög! Meg van írva: Uradat Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” (Mt 4,9–10)

Beszélgetés

1. Csak a lélekszerű életmód emelheti ki a világot az anyagiakba süllyedt állapotából. Krisztus egyensúlyos életet ad, amellyel ideális élet alakul ki a közösségben.

2. A végső szó a hit és hitetlenség között zajlik le. Ki fogja leállítani az esztelen pénzhasznát, ha nem a szelíd és józan keresztény életmód, a jótékony krisztusi szeretet? Imádkozzál és dolgozzál!

6. Ne kísértsd Uradat Istenedet (Mt 4,7)

A sátán csodát akart Jézustól, mégpedig afféle látványosat: „Mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré!” Jézus szentírási idézettel válaszol: „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden tanítással is, amely Isten szájából származik.” Majd azt mondja Jézusnak: „Vesd le magadat a mélybe, hiszen Isten parancsot adott angyalainak, a kezükön hordozzanak, nehogy kőbe üssed a lábadat!” Tehát a sátán is szentírási idézetet használ. Jézus elutasítja: „Ne kísértsd Uradat Istenedet!” A sátáni kísértés mögött az rejtőzött, hogy ő szeretne volna tisztázni, Jézus valóban a mennyből jött-e.

Ha végigjárnánk a földet, a hittagadás dacára meglepődnénk, mennyire csodára éhes ez a nemzedék. Úgy látszik, mintha látványosságokkal akarná leellenőrizni, létezik-e túlvilág. Ám lehet, hogy a sátán kísérti őket, és ha nem teljesül, hogy hitetlenné tegye őket. Némelyek úgy fogadják Istent, mint varázslót, aki képes elkápráztatni a szemeket. Viszont ha Isten kérné őket, hogy ők tegyenek valami jót, aligha teljesítenék. Megkérdezhetnénk akármelyiket: Ha te hoznád a törvényeket, akkor tennél-e csodát? Bizonyára akkor elgondolkodnál afelett, hogy a kivétellel nem rombolnád-e le saját világrendedet.

Előfordul az is, hogy vannak, akik nem tudják, mit is kérjenek imáikban. Bizony nem keresztényi viselkedés, ha valaki odaáll Isten elé, hogy megszabja neki: „Ha ezt megteszed, akkor én ezt, vagy azt fogom neked adni.” Tehát le akarná kenyerezni Istent. De biztonság kedvéért hozzáfűzi: „Ha nem teszed meg, kilépek a hitemből.” Ez már bizony a sátánra emlékeztet. A keresztény, ha imádkozik, mindig hozzáteszi: „Atyám, legyen meg a te akaratod!” Jézus így imádkozott, amikor elfogadta vérrel verejtékezve a Kálvária szenvedését. Az anyagias ember elmerülve az evilági javakban már nem is tudja, mit kérjen. A lelkiekről igencsak elfeledkeznek. Bizony még kísértő imák is vannak, amikor valaki lehetetlent, képtelenséget, vagy valótlant, nevetségeset, vagy éppen bűnös dolgot kér. Olykor megkérdezhetnénk az imádkozótól, tudja-e mit csinál? Ugyanis olyan szórakozottan és gépiesen imádkozik, hogy azt nemigen lehet imának nevezni.

Imánk olyan legyen, mint Jézusnál, akkor telítve lesz szeretettel, amelyben ő Isten akaratát keresi. Alázatosan kell elfogadnunk a Mennyei Atya rendeléseit, sőt vele együtt kell megszerkesztenünk a terveinket és egész életünket. Ebben az imában nem fogunk csalódní, mert Isten akarata egyensúlyos, igazságos, megbízható, biztonságot nyújtó, atyai szeretetből ered a rendelkezése. Mi emberek túlzásainkkal igencsak átlépjük a határvonalat, és Isten azért nem tesz csodát, mert nem akarja leszerelni az embert. A visszaélés mindennapos a világban. A Világ Teremtő ajándékozott életet, képességeket, világot, fennálláshoz szükséges éltető energiákat teljesen ingyen. Mit várna el ezért cserébe? Hűséget, szeretetet és munkát, amely nem neki szükséges, hanem az embernek és a világának. A világrend tehát egészséges, igazságos, egyensúlyos irányvonal, az ember viszont csodákat vár. Ő csak fogyasztó, szórakozó társadalmat kíván, ahol ingyen lehet szórakozni, sőt visszaélni. S hogy ez elérhető legyen, akkor képes Istent letagadni és ateizmust meghirdetni. Az Isten tagadás a legnagyobb rendbontás és zűrzavar.

Beszélgetés

1. Isten végtelen bölcsességében már a teremtés rendjében mindent a legtudományosabban előrelátott és megszerkesztett. Aki a hitben ezt a vonalat követi, helyes életpályát alakít. Istenhez azonban nemcsak nehéz helyzetekben és ritkán kell fordulni, hanem minden nap. Ezzel sok bajt megelőzhetünk és bünt elkerülhetünk, mert Ő megőriz sok rossztól.

2. Ha nem élünk vissza Isten jóságával, a szeretete nem fogyatkozik. Már maga a világrend a törvényeivel olyan, hogy megvédelmez és megtart a helyes életpályán.

3. Jó, ha elkerüljük a vallásellenes világ buktatóit. A keresztény Istennel összehangolja az életét. Örömmel fogadja rendelkezéseit, odafigyel az isteni szeretet ösztönzéseire és szívesen vállal küldetéseket tőle.

7. Uradat Istenedet imádd és csak neki szolgálj! (Mt 4,10)

Itt van ez az áldott, Isten-teremtette világ, amelyhez tartozunk és velünk minden élő. Létünk és fennállásunk benne van megfogalmazva. Ez nekünk meghatározott életcél, emberi nagyság. Ezen valóságot fel kell ismerni, el kell fogadni és bele kell élni magunkat. „Uradat Istenedet imádd”! – vagyis ismerd el a világ Alkotóját. Ebben ott szerepel: okság szerinti

függőségünk és hozzátartozásunk. Imádni azt jelenti: a Teremtőt elismerni Atyánknak és vele kapcsolatban lenni. Ez azt jelenti, elfogadjuk őt, a világát és az életet. Ez akarati beleegyezés, munka és fáradtság, de végülis öröm és sikeres győzelem.

Isten Fia eljött erre a bolygóra, hogy megossa velünk és embertársainkkal a földi sorsot, de nem feledte el az eredetét, sem jó Mennyei Atyját. Számtalanszor imába, lélekben örökké egy vele. A megváltás nagy munkáját alázatosan végzi. Amikor a sátán rá akarta venni, hogy használja ki a lehetőségeit az önállósuláshoz, önérvényesüléshez, és elszakítsa őt a Világmindenség Atyjától, akkor határozottan és szentírási idézettel utasítja el: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj”!

Kinek is jutna másnak eszébe, ezt a világot és értékeit eltulajdonítani, mint a sátánnak? S amikor ott a böjtnek és imának a hegyén nem sikerült Isten Fiát megszedíteni az elszakadásra, hát íme ő megkísérelti jóval később a keresztény világot félrevezetni. Megszületett századunk és világunk legnagyobb lázadása az anyagelvű filozófia közzétételében: „Meghalt az Isten”! Vagyis kihirdette a „Földbolygó” nyilvános istentagadását, Istentől való elszakadást. Hivatkozik a tudományos kutatásokra, mármint a száz évvel ezelőtti anyagismeretre, amelyből levezették, hogy Istenre nincs szükség, mert van fejlődés. Nyilvánvaló tehát ez a sátáni bedobás, mert a feltevés önmagában ellentmondásos. Ha van a világban fejlődés, annak van tervezője, szervezője, kivitelezője és évezredekken keresztül irányítója. Ki lehet itt más érdekelt az Istentől való elszakadásban, mint csak a sátán? Tulajdonképpen nem is az a számára a lényeges, hogy van-e Isten, hanem az, hogy ne kelljen neki szolgálni. Itt gyakorlati nehézségről van tehát szó és nem elméletről. Kár, hogy nem veszik észre az emberek ezt a sátáni ravaszságot. Lám, az Üdvözítő már kétezer évvel ezelőtt határozottan elutasította a kísértőt, aki mindenkor megragadja az alkalmat a lazításra. Ha az Univerzum egységét vitatjuk és a fejlődés hatalmas művét kutatjuk, nyilvánvaló benne egy végtelen bölcs tervező szellemi befektetése. Az élet levezetése a fizikai és kémiai anyagból a korszerű tudomány előtt napjainkig tisztázatlan, az ember által értelmileg levezethetetlen. Ez igazolja azt, hogy az élet isteni eredetű és így minden emberi sors hozzá fűződik. A meghirdetett „halott Isten” néptömegek megszedítésére szolgált. A sátán szabadon akart rendelkezni a korszerű világgal, a modern emberrel. A kísértőnek sikerült ilyen ravasz fogással kivitelezni a legvérengzőbb háborúkat, félrevezetni a dolgokat, kiragadni a világépítésből a szórakozásokra a fiatalságot, az erkölcstelen szabadsággal és céltalansággal züllésre csábítani egy nemzedéket.

Ne riadjunk meg, a sátán kora elindult ugyan, de a győzelem nem az övé. A háború után Európa már újjá épült. A világban itt van kétmilliárdnyi keresztény, megszámlálhatatlan sok templommal, napi 400 ezer szentmisével, vasárnapi és ünnepi néptömegekkel, napi több millió rózsafüzér imádkozóval, „Mária-rádió hálózattal”! Amíg nem csitul el a föld imája, nincs aggodalomra ok. Krisztus azzal hallgattatta el a kísértőt: „Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj”!

Ha az élet istenhitben imádkozó lelkeket szerint formálódik, részt vesz a világmegmentő szolgálatban. A keresztény közösség nagy szerepet vállal ebben az istentagadó nemzedékben. Soha ilyen sikereket nem ért el a jótékony tevékenységben. Vannak még jólelkű, igazságos szeretet szolgálatot teljesítő lelkek, akik angyali módon körüljárják a földet és mentik az éhezőket, a bűnözőket. Krisztus velünk van!

Beszélgetés

1. A sátán érdekelt, hogy a világ ügyeit megzavarja. Eszköze a hazugság, a negatív dolgok felnagyítása, az ellentétek kihangsúlyozása, a rossz terjesztése, az életellenes felfogás hangoztatása, a békétlenség kirobbantása és meghonosítása. Ezekkel vannak tele a médiák. Ott nem jutnak szóhoz a Krisztus-hívők a sok jócselekedet és a pozitív élet dicséretével. Ám az evangélium, a szeretet önmagában nagy reklám.

2. A krisztusi egyház-közösség éberén virraszt a lelkeség felett. Terjeszti a világbékét és szeretetmozgalmakat, menti a bűnözőket, táplálja az éhezőket. Jézushoz hasonló alázattal teszik a jót és hiszik, hogy az gyümölcsöt hoz. A világ előbb-utóbb rá fog döbbenni a sátán ravaszságaira és hazudozására. A teremtés rendjében Isten az irányító, aki igazságával meg fogja győzni a világot.

8. Tartsatok bűnbánatot (Mt 4,17) – I.

Különös jelenség az Isten-tagadás, a materialista világszemlélet. Valahol egy „véletlenszerű” világteremtés-történetet szerkesztettek. Itt van ez a világ teli értelmes tervekkel és kivitelezésekkel, megoldásokkal, előrelátásokkal, de ez mind, úgy látszik, nem tudja meggyőzni őket a Teremtőről. Ehelyett „egy véletlenszerű” feltevessel állnak elő, amely nem más, mint egy végnélküli szerencsejáték céltalan próbálgatás, értelmet és türelmet meghaladó törekvés, de csak arra, hogy letagadhassák Istent.

Ha egy gyártelepre benyitunk, és ott gépezetek seregével találkozunk, amelyek összhangolva, automatizálva folytatják a termelést, azonnal az értelmi szerzőt látjuk benne. Az élet csodája előtt azonban elhalad az ember anélkül, hogy felfigyelne rá. Ezt természetesnek veszik, mert minden élő előtte levő élőtől származik. Ám az első élőlényt valakinek meg kellett szerkesztenie. Ezt a mai napig nem tisztázta le a hitetlen. Így a lexikonban az áll, hogy ezt a kérdést a mai napig a tudósok nem tisztázták. Az ember a legcsodálatosabb lény, az emberi agy a legcsodálatosabb műszer a Földön, összehasonlíthatjuk a számítógéppel. Ha a másfél kilogrammnyi agyat modern számítógéppel akarnánk helyettesíteni, akkor először is olyan házat kellene építeni, amelynek harminc emelete van, hogy elhelyezzük a műszereinket. Az emberi agy ugyanis egy kvadrillió gondolategységet képes elraktározni. Az agyban valami 100 milliárd idegsejt van. Ha az agyvelő idegszálaít egy vonalba illesztenénk, olyan hosszú lenne, hogy a földről a Holdig érne. Ezek szerint olyan műszerrel állunk szemben, amely túlhalad minden emberi elképzelést és amelyet semmiképpen sem lehetne véletlenre alapozni. Amikor pedig a hittagadó a lelkiismeretről beszél, azt öregasszonyok találmányának minősíti. Ez a lelki csodálatos készítmény nem csak az igazság tárolására szolgál, mint az emberi agy, hanem a helyes életpálya vezetését, irányítását érvényesíti. Ez a képesség a hibás eljárásokra figyelmeztet, a rossz tettek után nyugtalanságot ébreszt, bűnbánat után megnyugtató örömet szolgáltat, arra reagál, hogy valami káros-e az életre. Elbírálja mi a jó és mi a rossz, tanácsot képes adni, döntéseket hoz a cselekvő emberben. Az emberi élet lelki ügyeinek legfontosabb irányításában szerepel, az igazságot kideríti, felméri, az erkölcsi világrend ügyeit felértékeli, leellenőrzi helyességüket, megállapítja a felelősségérzetet, a tökéletesebb életnormákat sürgeti és levezeti a tennivalókat. Az emberré levés nagy szolgálatában áll, nélküle nincs biztonság és egyensúly. Ezzel egyetlen számítógép sem tud vetekedni. Minden ember ezzel a képességgel születik és lelkiismeret nélkül sohasem lesz ember az ember. Ez egy örökös telefonhálózat, kapcsolat Isten és az ember között, immár évmilliókon keresztül.

Beszélgetés

1. Aggódva nézünk korunk hitetlenjeire. Mivé fajulhat ez az élet, ahol mindenki minden igazságtalanságot, gonoszságot, ravaszságot, élvezetet és bűnt szabadon megenged magának? Addig jár a kórsó a kútra, amíg el nem török.

2. Mekkora gond ma egy gyáripárt automata rendszerre átültetni, megszervezni. Az emberi szervezet több millió éve, az élő fajok pedig még korábban már ösztönös alapokon önműködő módon szerepeltek. Az élet esetében nem fizikai rendbe tartozó gépek működéséről, hanem lelkiekről kell beszélnünk. Az ember tehát megcsodálhatja azok

tökéletességét, de megérteni nem képes. Ezek mögött a Teremtőt és az örök isteni világrendet kell felismerni.

3. A legfinomabb az összes közül az emberi életet irányító lelkiismeret. Erre figyelni kell, és a gyermekeket ránevelni. Ez a jövő építése, a korszerű emberi feladatok legfontosabbja.

4. A lelkiismeret Istennel való örökös kapcsolat. Ő bármikor szólhat hozzánk és irányíthat minket a földi életben a tökéletesség felé. Az ember a lelki élet útján életszentségre hivatott, Isten munkatársaként szereplő kiválasztott.

9. Tartsatok bűnbánatot (Mt 4,17) – II.

Az ember a fejlődés csodája. Csak ő képes életet újrakezdeni, az elrontott életet helyrehozni és utána szebb példát mutatni. Az ember így befejezetlen lény, örökké tökéletesedő teremtmény. Egyetlen faj sincs hozzá hasonló, amely ilyen lelki szinten törekedne előre és alapjában megváltozna. Csak ő tarthat bűnbánatot, ha hibázik. Ehhez azonban helyes világszemléletre van szükség, egy isteni kiindulóponton. Ezt csakis isteni szemmel mérlegelve, hitben lehet felismerni. A Teremtő az Univerzum teljességébe és az örökélet távlatába állított mindent, a bűnbánatot, az embertársakat és az egész földi életet. Jézus azért jött, hogy feltárja ezt az örök dimenziót, egyetemes isteni vonatkozást. Az igazi bűnbocsánat Krisztussal indult el. Ne féljünk felmenni a Golgotára, mert onnét lehet csak letekinteni a bűn völgyére és onnét mutatkozik meg a helyes kilátás a megtéréshez. Csakis isteni szemmel lehet mérlegelni az életet, észrevenni a világtervben a helyünket. Itt lehet igazából meglátni az új lehetőségeket, az örök Jóságot és ebből lehet kiszámítani a kapcsolatos köteleességeket és jövő kilátásokat. A földi törekvések, egyéni érdekek, igencsak az anyagi világhoz kötnek. Zavarólag hatnak az anyagi érdekek, az emberi tévedések, egyéni számítások, önző igények, evilági testi szempontok. Ezek mind gátolnak a lelki csúcsok felmérésében és elérésében. Az Örök Jóság birtokosa, Isten kell adatokat szolgáltatson a teljes igazságról. Ő nem függ ettől az anyagi világtól és szabadabban tudja meghatározni mi a helyes és mi a káros.

Jézus eljött, hogy megmagyarázza nekünk az élet értékét, a bűn veszedelmét, káros hatását, amelyek a helytelen életpályából erednek. A bűn bármennyire is egyéni származású, de nem is magánügy, mert minden emberre káros, Istent is és a világot is sértő, közösséget is érintő bántalom. A mulasztásokkal, a túlzásokkal, rendbontásokkal, visszaélésekkel mások is érintve vannak, a közösség is szenved. A bűnnek következményei vannak. A jövőbe kerülnek. A megtévesztő negatív hatások öröklődnek, a rossz példák megfertőzik a közéletet, szennyezik a világot, A bűn nemzedékek során halmozódik. Ugyan ki birkózik meg ezzel a mai szemétdombról?

Bűnbánatot tartani annyi, mint előről kezdeni az életet, visszatérni Istenhez, az örök Jósághoz, az élet tiszta forrásához, aki képes megújítani mindent. A megtért ember új lélek, új világ, új környezet, biztató jövő, növekvő fejlődés, általános világhaladás, becsületesebb élet, jobb munka, közösségi siker. Végül az egész emberiség győzelme. Jézus, amikor felszólított a bűnbánatra, hozzáfűzi a megokolást: „Tartsatok bűnbánatot, mert elérkezett hozzátok az Isten országa!” Ha csak az ember önmagára gondol, ez a föld keveset ad magától. Jézus várja az ember közreműködését, a tömegeket, a sokaságot, a kollektív megtérést, mert a közösségben tisztul a helyzet, abban lehet remény a jövőben. Itt Isten országáról beszél. Nem elég tehát, hogy egy ember tér meg. Ha a kertben csak egy tenyérnyi helyen irtjuk ki a gatz, nem sok értelme van, hamarosan újra elvadul a kert. Az evangéliumi élet tiszta helyzetben, nagyobb környezetben fenntarthatja a lelkiiséget. Hogyan is képzelhetsz el a bűn tengerében mennyországot? Létezik Jóság hazája, Isten országa, ahol örökös világrend van. Ebből a központból sugárzik az isteni igazságos szeretet, az örök tiszta élet. Az Isten-hiányban szenvedő világ várja a lelki feltámadást, a megújuló tavaszt. A

keresztényeken múlik, hogy elterjedjen az Isten országa a földön is. A lelki feltámadás, megújulás Krisztussal elképzelhető, kivitelezhető, az egész földbolygón elérhető. Mindig könnyebb egy lelki közösséggel kapcsolatban jónak lenni. Ezért kell e földet nemcsak felszántani és bevetni, de lelki értelemben is megművelni, keresztény élettel megnemesíteni. Ha valahol valaki megtér, az kapcsolódjék bele a keresztény közösségbe és a mentőszolgálatba. A bűnös a közösségnek is ártott. A megtérésben munkába kell állítani: építse újjá a lerombolt erkölcsi világot. Nem elég csak megjavulni, a környezetet is meg kell változtatni, mert hamarosan ismét a régi bűnös állapotban találod magadat. Tiszta lelki légkör nélkül tönkremegyünk.

Dr. Jommer: Az emberi betegségek c. könyvében beszél egy keresztény faluról, ahol szilárd katolikus élet volt mostanáig. Megfigyelése szerint itt alig volt súlyosabb megbetegedés. Itt szinte ismeretlenek voltak: a rák és más modern, a városban gyakori betegségek. Ez a lelki életre is fontos szabály. A közösségi hitéletben erő van, szilárdság, fenntartja a gyengébb tagokat is. Képzeljük el a földbolygót, ha egybekapcsolódhatna a lelki megújulásban, mennyországgá válna.

Beszélgetés

1. A bűnbánat tavaszi rügyfakadás, zöldellő, virágzó, lelki gyümölcsöt érlelő időszak.
2. Nagy fölfedezés a siralomvölgyében Isten országa. Ez nem siránkozás és könnycsepp törölgetés, ez sokkal több, ez győzelmi alkotás.
3. Minden reggel fel kell támadni a napsugárral az új életre. Ugyanakkor fel kell támasztanunk az új világot, a lelki környezetünket is.

D) Boldogságok

1. Boldogok a lélekben szegények (Mt 5,3)

Örömmel fogadjuk az élet szerencsés birtoklását, a fejlődést és az előrehaladást, ha az élet kedvező feltételekhez jut. A testi-lelki összhangos sikeres kapcsolatot boldogságnak nevezzük. Isten a szervezetünkbe beépítette a lelki egyensúlyt, amely arról értesít minket, hogy minden szabályosan és rendben halad. Ez az élet kibontakozásának a biztató jele és eredménye. Ha a Teremtő ezt az ösztönös sejtést nem adta volna a lélekbe, az ember értelmetlenül, tehetetlenül állna önmagával szembe. Életöröm és megelégedettség nélkül nehéz volna élni. Ahogyan testi vonatkozásban nehezen képzeljük el az életet hajlék és táplálék nélkül, úgy lelkiekben is szükségünk van energiákra és biztató benső összhangra. A lélek azonban nem elégszik meg akármilyen kicsiny, vagy mulandó javakkal. Ő örök szellemi értékekre vár. Vannak Isten-hiányban szenvedők, szellemileg elmaradottak. Akik lélekben éheznek és szomjaznak, akik ismeretlenül kiáltoznak Istenhez.

Különös, hogy Jézus nem azokat hirdette boldogoknak, akik lelkileg gazdagok, hanem „azok a boldogok, akik lélekben szegények”. Ennek bizonyára oka van, lehet azért, mert földi, anyagi értelemben a gazdagok ugyancsak önzők, fősvények. Jézus szerint a gazdagok nem lehetnek ideális embertípus, akiket követni lehetne. Egész sereg pozitív jelzővel, erénnyel lehet ékes valaki, ha hiányzik egy bizonyos fokon a megelégedettség, a szegénység, az alázatosság, aligha nevezhető boldognak. A szellemi lét és a lelkiesség magasabb fokán is beszélhetünk önzésről, feltűnési vágyról. S ha valaki lelkileg gazdag és elzárkózik várkastélyába, kérdezzük, milyen tökéletesség az? Jézus talán az anyagi világ kapzsi vagyongyűjtőinek elmondottakat most ezeknek a lelki „gazdagoknak” is elmondaná: „Jaj nektek iskolázott gazdagok”! Milyen lelkiesség az, amely nem sajnálja meg a lelki szegényt? Az Üdvözítő lehet, odaszólna nekik: „Oszd szét a vagyonodat, a lelki értékeidet és kövess engem. „Hiszen én is mindezt elhagytam.”

A lelki szegénység nem más, mint nemes lelkület, alázatosság, amelyben a törekvő lélek szüntelen a másakra gondol és megosztja lelki nincstelenekkel jóságát, szeretetét, de állandóan éhezi és szomjazza a hiányzó örök igazságot, a többi lelki értékeket, vagyis hiányolja a túlvilági lelkületet. Az alázatosság előnyt jelent a lelkiességben az induláshoz is és a továbbjutáshoz is. Nem egy szent jutott ilyen ártatlan lelkülettel az életszentség magasabb fokára. Az, aki tudatában van lelki szegénységének, nem lesz büszke, fennhéjázó, elutasító másokkal szemben, főleg Istennel szemben. Ha megtalálja a haladás kulcsát és kiváló valamiben, akkor szívesen kamatoztatja tehetségeit és jó munkatársa lesz Istennek. Úgy látszik e földi mulandó a tulajdonhoz való ragaszkodásban mindig zavarba kerül. A lelki szegény akár túlvilági, akár társadalmi, vagy egymás közötti, családi kapcsolatban a lemondásban remekel. A szegény nincstelen mindig zavartalanabban kapcsolódik bele a közösségi életbe, és Isten örök terveibe, vagy a fejlődés menetébe. Boldogok a lelki szegények, mert ha Istent birtokolják, úgy ragaszkodnak hozzá, mint egyetlen kincsükhöz és egyetlen tulajdonukhoz. Nem érzik magukat nagynak, nincs mivel kérkedjenek, jól tudják, hogy annyiban alkalmasak, amennyiben Istennel vannak egyesülve. Tehát nem az ember, hanem az Isten nagy. Mindig Szent irigységgel tekinthetünk arra, akinek semmije sincs, de van Istene.

Korunkban a szelídek, a szellemi értékek felhalmozását igényelik. Soha erre ekkora szükség nem volt, de ők nem maguk részére gyűjtenek. Vannak világrészek, ahol az írástudatlanok óriási számarányban nem csak szellemi elmaradottságban élnek, de testi

nyomorúságukat és az éhhalált élik meg. Ezeknek nemcsak kenyérük, de kultúrájuk sincs. A szellemi képzés, de a vallási nevelés is hiányzik. Ha az emberiség haladni akar, a jövőben a kultúrában az elmaradottak egyre nagyobb terhet fognak jelenteni. A kismimizett tömegek százalékban növekszenek. Ez az aránytalanság: a kor legszebb eredményeinek szegényével és kockázatával jár. A javak megosztása evangéliumi szabály, de már a teremtés rendjéből eredő kötelesség is. A szeretet első parancsa. A vallási értékeket, a hitet, a szeretetet, nem lehet kisajátítani, telekkönyvezni és zavartalanul birtokolni. Sem a tudomány, sem a lelki értékek nem zárhatók el a nincstelenek elől, mint ahogyan a kenyér sem. Ehhez mindenkinek joga van. Az egyensúlytalan élet, a felhalmozott problémák, szélsőséges helyzetek katasztrófákhoz vezetnek. A keresztény szeretetszolgálat nem elégséges a kivételes bevetéseivel, tevékenységeivel. Ezt általános kötelességnek kellene venni: ezt planetáris jelenségévé kellene fokozni. Átfogóbb egységben, intézkedésekben, bekapcsolódásban mind az egész földlakók közössége a krisztusi szeretetben kellene együtt érezzen.

Beszélgetés

1. Lelkileg gazdagnak érzed magad? Vannak-e szegényeid? A lelki jóság, a szeretet, a hit, a béke, Isten birtoklásának élménye, a jótékonyosság a szeretetszolgálat, a lelki ajándékozás, ez már mind jelen van a földön, de elosztásra vár.

2. Melyik lelki csoporthoz tartozol? A lelkiség nem önmagáért van, az egyént mások, közösség szolgálatára kell irányítani.

2. Boldogok, akik szomorúak, mert megvigasztalják őket (Mt 5,4)

Szórakozó társadalmi rendszerek alakulnak ki, egyre vidámabban van a föld. Sokféle műsor, táplálék, társaság, ital, médiák, egyre-másra mind ezt szolgálják. A nyaralás, az utazás, a csoportosulás, az ünnepek vég nélkül sorakoznak. Néha meglepődünk, hogyan találnak alkalmat arra, hogy összehívják a társaságot. A tanulók szüli napjára az egész osztály elmegy, de már óvodások is megszokták ezt. Tízéves korúak italoznak és cigarettáznak, ötödikesek kábítószerre, tizenkét éves lányok prostituálnak. Tehát bőségben van a fiatalság a jókedvnek, úgy látszik a tanulás nem nagyon érdekli őket. A világban azonban annál több a céltalan, a szenvedő, a beteg, az éhező, a munkanélküli és háttérbeszorult. Az emberiség felét is eléri már a lemaradottak és a nincstelenek.

Az evangéliumi Jézus irgalmasságra nevelte övéit. Elmondta nekik a jószívű szamaritánus történetét, a tékozló fiút, a szeretet törvényét, a főparancsot: Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből és embertársadat úgy, mint önmagadat. Az ellenség szeretetét itt kihangsúlyozta, mindenki testvér a bolygón. Kölcsönösségben élünk, együtt kell szervezzük az életet, a munkát és sorsunkat. Ebben mindenkinek van szerepe és kötelessége. A földlakók egyetlen nagycsaládot képeznek. Itt nemcsak összhangra van szükség, de nem volna szabad, hogy legyenek háttérben maradt szegények és nélkülözők. A kereszténység isteni intézmény, amely külön megbízatást kapott a testvéri szeretet ápolására. Itt a szomorkodók nemcsak szép szót kellene kapjanak, szükség van jótékonykodó szeretetszolgálatra és megosztott kenyérre is. A karitászok ma már eléggé elterjedtek a világon. Az elsősegély a világon minden faluban-városban kellene működjön, nemcsak egészségügyben, de a kenyér és a víz szolgálatában is. Minden családban szükség van együttérző szeretetre. Az emberiség további egységének szervezése és gyarapítása is fontos volna. Szeretettel ki lehetne szorítani az ismeretlen, elhagyatott világrészekből a gyűlöletet. A vigasztalás, a mosoly, alapvető igény a kenyérhiány után. A szórakozó társadalmakat kérdőre kellene vonni, mennyi pénzt költenek olyan dolgokra, amellyel eltarthatnánk a rászorulókat, akik holnap éhen halnak.

Hány hold földet ültetnek be dohánnyal, ahol búza is megteremne? Szórakozás helyett szeretetszolgálat kellene elterjedjen. S mennyország lenne a földön.

Beszélgetés

1. Húsz millió ember éhen hal minden évben.
2. Milánói teológusok jöttek néhány évben nyáron vendégségbe. Szabadidejükben a legszegényebbeket látogatták. Több helyen kimeszelték a feketére kormosodott falakat és kiszolgálták a tehetetleneket. Elpirultunk a fiatalság segítő készségének láttán. Hát a mi híveink ezt nem tehetnék meg?
3. Itthon is vannak nagyszerű emberek. Az egyik jólelkű bevallotta, hogy naponta 8-10 beteget, öreget látogat, vigasztal, vásárol nekik gyógyszert és kenyeret, ugyanakkor maga is tengődik, rászorulna segítségre, mert nincs nyugdíja. Isten azonban róla is gondoskodik.
4. Párizsban, egy tömbházban a fiatal katolikusok egymás mellett szereztek lakást. Amint hazatértek a munkából, kiosztották a szerepüket: egyikük a gyermekeket vigyázta, a többi ki erre, ki arra látogatta a magányos betegeket, segítette a rászorulókat. Hol egy vízcsapot, hol egy mosógépet kellett helyrehozni. Ám az esti szentmisén mindig találkoztak. Az imájukat közösen végezték. Azután, amíg a gyermekek játszottak, a felnőttek elbeszélgettek és elkészítették a további programokat.

3. Boldogok a szelídek (Mt 5,5)

Ebben az eldurvult világban mi könnyebb, mint ugyanúgy válaszolni a környezet kihívásaira, amint kaptunk. „Amilyen az adjonisten, olyan a fogadjisten!” Amikor erőszakra erőszak halmozódik, nem vesszük észre, hogy közben egy ősi átok rabjai leszünk, amelyet atyáink gyűjtöttek és hagytak ránk, és amit mi még megtoldunk és úgy továbbítunk a jövő nemzedékhez.

Ha a szelídséget akarjuk megérteni, akkor Jézus Szíve titkát kell kutatnunk. Először is tudnunk kell, hogy ő egy más „bolygóról”, más kultúrát hozott a földre. Ő így hívogatja övéit: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok és akik terhet hordoztok, én megkönnyítelek titeket. Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű és megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, az én terhem könnyű.” (Mt 21,28-30). Nem haladhatunk el a Teremtő mellett, aki a földön oly sok szépet és nemeset adott és finom vonásokkal ecsetelt. Bemutatta nekünk végül Fiát és elküldte, hogy megnyissa számunkra a mennyei élet szépségét és feltárja Szent Szívének szeretet-titkait. Krisztus lelkületéből bennünk is hasonló érzelmek ébrednek. Lelkiségeinek általános jellemvonása a nemes és szelíd magatartás. Az egyszerű emberek számára nem a látványosság szükséges, de ez az egyszerű szelíd isteni Szív, teli irántunk való szeretettel. Itt talált tanító mesterre a kinemesedett keresztény faj. Ne a kegyetlen tülekedő anyagi ember szemléljük és felfogását kövessük. Az evangéliumi ember ma már menekül ettől a durva képtől. Az anyaggyűjtő, a hitetlen, a ravasz és kapzsi nem tanulmányozta még Krisztus szelíd lelkületét. Márpedig az evilági vonások, hangulatok igencsak felkorbácsolják a lélek nyugalmát. Ebben a nevelésben egyre csak szaporodnak a szenvedők, szédületessé teszik az anyagi küzdelmet, még a háborút sem mellőzve. A szüklátó körű, elanyagiasodott ember csak így akar érvényesülni, sehogyan sem tud kiemelkedni ebből a világból a távolabbi Isten-országig. Az evangéliumi lélek felismerve Krisztust, a szelíd Mestert és jóságát, lemond a földi előnyökről mások javára. Felfedezve a gazdagabb Isten-országot, ő csak annak akar honpolgára lenni.

A szelídség isteni eredetű erény: jóságos életvonás, nemes magatartás, kellemes megjelenés és viselkedés, másokhoz alkalmazkodó életmodor. Az erény azt jelenti könnyedség, játszva tenni valamit, remekelni. Ezt csak itt, krisztusi lélekműhelyben lehet

elsajátítani, az evangélium iskolájában, a közösség lelkeségében. Krisztus másvilágról érkezett, mennyei jóságot és békét hozott. A hozzá hasonlók mindenben alkalmazkodnak Mesterükhöz. Ez nem könnyű feladat, mert mindig akad valaki, aki kihasználja a keresztények jóságát és szelídségét. Lehet, hogy ez eleinte zavarólag hat, szomorúságot kelt, végül is belátjuk, hogy helyesebb a szelídség, mert egy általános lelki megnyugvás csak az evangélium nyomán terjedhet el és győzi meg a világot. Ezt áldozat kíséri, de az eredmény nem lemaradás, nem mások kihasználása, de lelki gazdagság és felemelkedés, egy magasabb színvonal az emberiség közösségi életében. Ez az egész bolygó eredménye. Ez a nemesedés végigkíséri a kereszténységet, és mindig van, aki tanul tőlünk. A szentek, a szerzetesek, a kiváló keresztények az emberiség mintapéldaképei és a koroknak az irányítói.

Isten nem akar igazságtalan lenni övéivel szemben. Nem hagyja kiszolgáltatni a szelídeket, hiszen ez a világ pusztulását jelentené. A gyakorlati élet igazolja, hogy a szelídek sokszor túlélnek a világ zűrzavaros helyzetét, a tülekedő erőszakos embertársukat. A történelmi fordulópontokat könnyebben elviselik, átvészelik. Az isteni ügyekben a szelídek szerencsésebbek. A sok üldöztetésben is, negatív példák dacára is, a keresztények megőrizték a hitüket, az egyház elterjedt a világ minden részére. A jóság nem veszhet el. A romlott erkölcsű erőszakos viszont maga alatt vágja a fát. „Addig jár a korsó a kútra, amíg el nem törlik.” Az isteni Teremtő a maga módján, a látszólagos veszteségek dacára is, megmenti a lelki értékeket a világban és nemzedékről nemzedékre átviszi a küzdelem eredményeit. A fejlődés napjainkig emelkedést mutat, az emberiség újabb sikere előtt állhat.

A szelíd ember alázatosságával utat nyit az isteni terveknek, ő megmentője a legszebb lelki értékeknek. Ő fontos tényező a fejlődés vonalának kiigazításában, a jövő kiépítésében. A szelíd sok lelki örömet élvez és békét hordoz magában, sugárzik a környezetében, áldás a közösségnek.

Beszélgetés

1. Az elvallástalanodott világ az evilági mulandó javakért folytatja a küzdelmet, olykor szószeroros értelmében véres harcot vív. Senki sem viszi magával a sírba a szerzett javakat. A világban a nemesebb, jóságos lelkületet, az értékesebb lelki javakat a szelíd keresztények őrzik meg.

2. Az imádkozó lélek naponta találkozik Jézus szent Szívével, így maga is megszelídül és hozzá hasonló lesz.

4/a. Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot (Mt 5,6) – I.

Egyházi körökben ősi időktől jelen van a törekvés: kimutatni az isteni bölcsességet a teremtéstörténetből a Biblia leírása alapján. Újabban tudományos körök legkiválóbbjai találkoztak és tárgyaltak erről. Elhangzott, hogy korunk számára a teremtés már a tudomány hatáskörébe tartozik. A leellenőrzött és elfogadott adatok alapján elmondható, hogy a Világmindenség megszerkesztése meghalad minden mai értelmi képességet és munkát. Egy ilyen gigantikus vállalkozás emberfeletti tökéletes terv szerint készült. Ez egy örökös irányító és ellenőrző Mester nélkül nem állhatna fenn és nem haladhatna a fejlődés útján. Létezik tehát egy szellemi központ, Teremtő Isten. Mi csak elfogadhatjuk a kész tervet és kutathatunk a tervkészítő után, aki még ma is kíséri a világegyetemet további útján. A tudósok szerint le kellene állítani az előző korok elferdült világnézeteit, mesterkéltan előállított ateizmusát, alaptalan darwinizmusát – mert nincs véletlen a fejlődés során – a marxista filozófiát, amely félre állította a józan értelmet és lelkiismeretet és a legkegyetlenebb háborúhoz vezetett. A tudomány nem válhat a politikai körök hitvány eszközévé és a fejlődés érdekében nem

hagyhatja elveszni a világot. A teremtés szuper-értelmes megszerkesztés, több milliárd évre előre kidolgozott terv, egy örök igazság szerint beindított világrend. A mai tudomány nem elég tökéletes ahhoz, hogy ettől valami különbet adhatna. Azonban elérkezett arra a pontra, hogy felismerje a világegyetemben megfogalmazott és beépített igazságot és objektív valóságot. Ez a gigantikus világ alapos alkotás, amelyet ember nem cserélhet meg káros következmények nélkül. A tervkészítő nem tévedhet, csak a szűklátókörű, vagy rossz szándékú ember torzíthat rajta. Nyilvánvaló, hogy a darwinista-marxista filozófia valami régebbi ismeretek, adatok alapján alkotott magának fogalmat a kozmoszról és az életről.

Ha elindulunk a fenti fejtegetés során, több dolog világossá válik számunkra. A történelem igazolja, hogy a hiányosan, felületesen, Isten nélkül megszerkesztett filozófiák mindig negatív következményekkel jártak: céltalansághoz, zűrzavarhoz, háborúkhöz, életellenes felfogáshoz, erkölcstelen életmódhoz vezettek. Korunkban az elterjedt ateizmus olyan világhelyzetet alakított ki, amely felfokozta a békétlen hangulatot, már az emberiség megsemmisülésén kell aggódni. Mindennaposak a terrorcselekmények, és esztelen, erkölcstelen életvitelben, züllésben fulladozik a közélet. Az emberek fegyver nélkül már nem mernek az utcára kilépni. Ha valaki hivatott az emberiség nevében felszólalni, akkor azok a tudósok, akiknek kötelessége az emberi értelem nevében tiltakozni és a ferdüléseket javítani. Nem lehet a bolygót feláldozni hazugságoknak, kiszolgáltatni a céltalanságnak, vagy egyéni érdekeknek, kereskedelmi fogásoknak, anyagi visszaéléseknek, gazdasági presztizsnek prédaként odadobni. A világmindenség több milliárd éves múltra tekint vissza és eddig nem kellett aggódni az embernek érte. Viszont az emberi legalaposabb alkotások rövid idő alatt tönkremennek. Ez az ember akarna valami bölcsebbet teremteni? A hatalmas univerzum nem mutatkozik olyannak, hogy más alapokra kellene helyezni, hiszen az minden percben tökéletesedik és a fejlődés csúcsára vezette az emberiséget és a földet. Benne minden apró részlet – anyagban, időben térben – meghatározott törvények keretében szerveződik. Az anyag felépítése csodálatos, elkápráztató. Kérdezzük, hogyan képes az a sok parány, láthatatlan atomi részecske, évmilliárdokon keresztül előre, a fejlődés során értelmesen haladni, szervezkedni és a megszerkesztett terveket követni?

Még elképesztőbb az élővilág, a csodálatos élet és a szellemi csúcsra emelkedett ember. Mi csak szemlélői vagyunk a fejlődésnek. A mai tudományos lexikon elismeri, hogy az emberi értelem és alkotás jó messzire lemarad. A tudománynak még nem sikerült meghatározni: mi az anyag és mi az élet. Mégis korunk büszke embere, a gépek feltalálásának sikerétől megszádulva, félreállította a Teremtőt ezen világ mellől. Nem a nagykorúságát fejezte ki ezzel a hivalkodó, hanem éppen a lemaradottságát. A vezérlő hitet elvetve gúnytárgyává tette az Istent. Ám ez a legkegyetlenebb háborúkhöz vezetett, közben elbizonytalanodott a földön az élet, felborult az erkölcsi rend. Ekkora zűrzavar még nem volt a bolygón. Minden egyén saját elképzelése szerint kezd élni, önnön érdekeit megvalósítva akar érvényesülni. Ebben az összhangtalanságban felbomlik a közbiztonság.

A Krisztus-hívők háttérbe szorulnak, üldöztetést szenvednek, így csak fokozottabban megrendül a már megszokott keresztény becsületes élet. Tönkremegy a természet, felborul a biológiai egyensúly, deformálódik az egészséges emberi szervezet, életellenessé alakul a társadalom, és megszűnik az ökológiai rend. A korlátlan szabadság érzetében, az erkölcsi nevelés hiányában eluralkodnak a szórakozások, a mérgező anyagok használata. Esztelen élvezetté fajul az emberi élet, terheltséggel születnek a gyerekek. Mi lesz, ha ez a nemzedék kerül egyszer a kormánykerékhez? Nagy volt az Isten-tagadás ára! Valami 30 millió AIDS beteg van, az utcán haladva minden negyedik kábítószeres. Marx a vallásra mondta: „ópium a népnek!” Ma a vallás a gyógykezelője ennek a szenvedélynek, amelyet a hitetlenek elterjesztettek.

Mindezek dacára a teremtés alapos isteni mű és Istennel elérhető a világ megmentése. Összefogáson múlik a mentőszolgálat eredményes munkája. Meg kell fékezni a gyűlöletet,

mert az élet alapja a szeretet. Meg kell osztani az éhezőkkel a kenyeret. Mindezt a keresztény elitcsoport már szorgalmazza, csak csatlakozni kell hozzá.

4/b. Boldogok akik éheznek és szomjazzák az igazságot (Mt 5,6) – II.

Ez az evangéliumi idézet egy a sokból, amely tanúságot tesz arról, hogy a világteremtés előre bölcsen megszerkesztett isteni terv szerint készült és nem a véletlen műve. Ha az igazság megbízható, változatlan, akkor a teremtés akár évmilliárdokon keresztül sem kerülhet szembe a Teremtővel. Ha ugyanaz a tervező, mint a kivitelező, akkor a világ nem hazudtolja meg az Alkotóját. A megfigyelő kellemesen meglepődik, mert a világmindenség bámulatbaejtő a fejlődés kibontakozásában, csodálatos az összhangjában, elkápráztató a szervezetségében. A kivitelezés tudományosan igazolja a Teremtő végtelen bölcsességét. A tervezőt senki sem vádolhatja hiányosságokkal, vagy rossz megoldásokkal, mert a terv nem kényszerül „útközben” javítgatásokra. Itt csak az emberi gyarlóság, vagy rossz szándék avatkozhat bele és okozhat kárt a világrendben. A legmeglepőbb azonban, hogy a világegyetem nem mutatja az öregedés, vagy a tönkremenés jeleit, mert a fejlődés útján örökös megújulásban tökéletesebb formát ölt.

Jelen evangéliumi elmélkedésünkben azonban mintha ellentmondás lenne. Első pillanatra érthetetlen, hogyan lehet valaki boldog, amikor éhezi és szomjazza az igazságot? Isten Fia is azért jött a földre, hogy boldoggá tegye az embert és elvezesse az igazságra. Ezért kell tovább kutatnunk. Mit jelent a természetben az éhség és a szomjúság?

Az éhség csodáját felismerhetjük már az anyagi részecskékben az élet előtti állapotban. Az anyaghoz, a tömeghez energia tartozik. Az energia tömeggé alakulhat. Létezik egy törvény az elemek egymással való kapcsolódásáról. Már kezdettől bizonyos elemek némelyekkel egyesülnek, másokkal nem. Az élő sejtekben ez még bonyolultabb és pontosabb megfogalmazást kap az energia felvevéssel kapcsolatban. Ez a csoda jelen van minden egyes élősejtben. Márpedig az emberi szervezetet valami 300 billió élősejt építi fel. Valamennyinek szüksége van energiára, még hozzá nem találomra, vagy véletlenül akármire, hanem pontosan meghatározott táperőkre. A vér a testünk folyékony szállítóeszköze. Keringése közben hiánytalanul ellátja ezt a temérdek sok sejtet élelemmel. A máj vetekedhet a világon bármelyik vegyi gyárral, olyan munkát végez. Ugyan melyik ember-gyártású műszer olyan tökéletes, önműködő, hogy az életet rá mernénk bízni? Itt az élet megfogalmazásában mindezek mellett bizonyos egyensúlyi érzékkel ellátott műszerek szabályoznak mindent, amelyek még azt is jelezik, ha kifogyóban vannak a táplálékkészletek és szükség van azok pótlására. Így került beépítésre az éhség és a szomjúság a szervezetünkbe.

Isten nemcsak teremti az életet, de minden egyes élőről gondoskodik, hogy alkalmas időben beszerezze a táplálékot. Az automata figyelmezteti az élő, ha netalán megfelelne, hogy ideje a táplálkozásnak. Viszont hiábavaló volna a jelzőrendszer, ha Isten nem gondoskodott volna jó előre élelemről. Hálát adunk neki az éhségért és a szomjúságért, de még inkább a táplálékért és a vízért. A számtalan fajta élőlény között 300 millió év folyamán végre megjelent az ember is. Isten már ennyi ideje gondoskodik az élők táplálkozásáról. Az éhség tehát isteni eredetű, amely kenyérkeresetre, munkára szólít és kényszeríti az embert. A munka azonban eszköz az emberré levés útján. A munkával kapcsolatban az értelmi dolgozó kifejlesztette szellemi képességeit is, s amíg kiépítette világát, tudóssá vált, számítógépet szerkesztett és űrhajót talált fel, Isten tehát sokféle más tervet is kivitelez a tevékenységgel egybefűzve.

Nagy meglepődöttséggel fogadjuk tehát, hogy a Teremtővel nemcsak testi életünkben, de lelki vonalon is kapcsolatban állhatunk. Döbbenetes a számomra, hogy a lelki életünknek is vannak jelzőrendszerei. Ilyen az „igazság éhsége”. Minden emberben jelen van „az értelem

kutató szomjúsága”, a titkok megsejtésének az érzése, az olthatatlan kíváncsiság szenvedélye, a megfigyelő képessége, a mind fokozottabb vágy az igazság felderítésében. Az emberben örökös elégedetlenség uralkodik a továbbképzés területén és ez mind nagyobb tökéletességre vezet. Gyermekünk mindennapos szorgalma a tanulásban, a szünni nem akaró tudás éhség a szellemi értékek irányába, a jövőt is biztosítja, és reménnyel táplál. Ezenfelül Istennel is kapcsolatban megtapasztalhatjuk az örök szeretetet. Ahogyan az újszülött már felismeri az élet egybefűző szálait szüleivel és egységét a szeretetben a családi körben, az Istenhez kapcsoló szeretet örömét, vonzalmát, benső ragaszkodását is érezheti minden ember a lelkében. Ebben eltelik az ember biztonsággal, jósággal, életkedvvel, testvéri együttérzéssel. Isten így szövö egybe a világmindenséget együttérző szeretetével, sőt még a túlvilágon élő lelkekkel is. Egy olthatatlan éhség és szomjúság vezet a lelki életünkben a földi küzdelmünk során. Ezzel a honvággyal kapcsolódunk örök hazánkhoz.

A hitetlen azzal vádol minket, hogy ez túlvilági mese, a papok koholmánya. Ha nem volna ez a lelki Isten-adta gazdag érzésvilág, azt hiszem hiábavaló lenne minden papi prédikáció. Korunk ateizmusa azonban megtévesztette a tudományos köröket, az iskolákat, ahol eltompították ezt a vallásos érzést. Jézus ezt akarja felébreszteni, a Szentlélek ezt akarja lánggra lobbantani. „Keressétek elsősorban Isten országát és annak igazságát, a többi mind megkapjátok. Mit ér, ha az egész világot is megszerzed, de a lelked elvesz.”

Ahogyan a testi életünkben az éhség és szomjúság nem félrevezetés, mert életfenntartó szerepük van, úgy az örök lelki éhség az isteni igazságok iránt annak a jele, hogy nem tévesztett meg minket a hitetlenség, a mulandó földi lét csalóka értékeivel. Ez az érzés azt is erősíti, hogy az ember örök életre rendelt, halhatatlan életre választott teremtmény.

5. Boldogok az irgalmasok (Mt 5,7)

Az irgalmasság mások sajnálata, szorult helyzetüknek, nyomorúságos sorsuknak gyógykezelése, együttérzés, mentőszolgálat, segélynyújtás. Az ember legszebb képe az, amelyben mások iránti jóságát, legemberibb arculatát látjuk. Tulajdonképpen Isten irgalmasságát Jézus mutatta be elsőnek és tolmácsolta eljövételével, amikor Megváltó útján körüljárt irgalmasságot gyakorolva a földön. Elmondta az irgalmas szamaritánus történetét. Egy kirabolt embert a rablók félholtan az úton hagytak, akit aztán elkerültek a járóelők, még a pap és levita is. Arra jött egy idegen szamaritánus, aki megsajnálta és bekötözte a szerencsétlenül járt sebeit. Gondoskodott az ellátásáról és pénzt adott a vendéglősnek, hogy törődjön vele, amíg visszajön. Jézus feladata a másvilágról: bemutatni a földlakóknak a helyes utat, a fejlődés örök távlatait, hogyan kell szeretni a testvérünket. A szeretetet parancsáról beszélve elmondta, hogy az első és legfontosabb az összes törvény közül a szeretet, Isten és embertársunk iránt. Kihangsúlyozta, hogy még ellenségünket is szeretni kell. Ha a földlakók egymást szeretik, segítik, számíthatnak ennek a nyomán fakadt élet gazdag ajándékaira. Isten mindenkor jutalmaz. A béke nyomán még bőségesebben árad ki a szeretet, Isten ajándéka tökéletesedik és az élet isteni keretekbe kerül. A fejlődés csak a Teremtő szerint meghatározott életformában lehet igazságos és helyes, tehát sikeres. Mellékvágányon nem lehet azt elérni.

Ha rendezett környezetben alapozódik meg az élet, az napról napra fejlődik. Ha az emberek átveszik az irgalmas jóságot, a világban megszűnnek a rendbontások, a visszaélések, mindenki mindenkivel törődik és nem lesznek lemaradottak. Így eluralkodik az Istentől meghatározott általános jólét, megszilárdul a béke és a nyugalom a földön. Nem élvezhetik a szeretet gyümölcseit azok, akik lelkiismeretlenek, akik nem tudják megszanni a szerencsétlent és nem akarnak segíteni a rászorulóknak, az éhezőknek, vagy bajbajutott testvéren. Isten részéről számíthat arra bárki, hogy kamatostól visszakapja a jót. Ebben a rendszerben fel kell ismerni azt, hogy nem elég csak némelyek számára biztosítani a jólétet. Általában az

emberi nagycsaládban mindenhol kell azt építeni, mert csak úgy őrizhető meg az egyensúlyos életkeret a földön.

Korunk a népszaporulat következtében elszegényedett, szinte fele a lakosságnak segítségre szorul. Mindenki találhat rászorulót, hogy támogasson. Az ember ezzel megmutatja emberi arculatát és jóságát, amely Jézus által ismertté vált és elterjedt a földön. Ha valakinek van szíve, kitárul a másik felé. Csak ezen az alapon várható eredmény a közösségi életben és Isten részéről jutalom. Csak olyan értelemben válhat valaki részesévé az isteni irgalomnak, ha maga is irgalmas másokkal szemben.

Az emberiség eljutott arra a tökéletességi szintre, amikor át kellene érezze az együvé tartozást minden testvérrel, még a jövő nemzedékkel is, és meg kellene ossza az életét, javait, szeretetét. Az ajándékok anyagi jellegűek: kenyér, ruházat, gyógyszer, jócselekedet, szeretetszolgálat. A lelki javak is osztásra kell kerüljenek: a hit, a szeretet, a lelki jóság, az erkölcsi értékek és mindaz, amit csak az evangélium tartalmaz. Aki osztogat, az még többet kap Istentől. A kapott javak nem szórakozásra valók, hanem ajándékozásra szolgálnak. Az ember Isten jóságának a hírvivője és terjesztő eszköze. Az a legszebb ajándék, ha valaki kitárja a szívét, lelkét és másokért adja életét. Erre Krisztus mutatott legszebb példát. Erre minden ember hivatott. A keresztény a jót Istentől kölcsönben kapta és másokhoz kell eljuttassa. Csak így érhető el egység, testvériség, így alakul ki a világban az egyensúly, így szilárdul meg a béke, és épül a háborúmentes, boldog jövő. Úgy tűnik, hogy erről ma már lehet tárgyalni. Ezt elfogadtatni az egész világgal Isten-hit nélkül azonban lehetetlen. Jézus azért mondta: „Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből”. Ezzel lehet elindulni a világegység felé, mert csak önmagát Istennek ajándékozott lelki ember, egy önfeledett, önfegyelmzett személy, egyéniség, képes testvérét úgy szeretni, mint önmagát.

Beszélgetés:

1. Az ember csak Isten elismerésében fogadhatja el az Univerzum egységét, a szilárd világrendet. Ez a keresztény Krisztus-hit és hagyomány megfogalmazott létformája, aligha fedezhető fel és érhető el akármilyen más világnézetben.

2. A keresztény hagyományvilág tömve van: szentek, vértanúk, önfeláldozó lelkek példájával. Áldozatok nélkül nem terjedt volna el a földön ez az irgalmasság, ha akármilyen ékesszóló is az igehirdetés.

3. A jótékonyosság nem különködő, hivalkodó eljárás. Benne az örök Isten rendíthetetlen törvényei vannak megfogalmazva. Jézus a jót már előttünk gyakorolta és megvalósította a világban, ezért mondta: „Szeressétek ellenségeiteket és imádkozzatok üldözőitekért! Így lesztek fiaik Mennyei Atyátnak, aki fölkelte napját a jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.” Ez az isteni irgalom végső határa.

4. Az isteni szeretet egy bizonyos szakasza kibontakozott a földön. A tökéletesebb, a befejezés még messzebb van. Azonban ennek a kornak is van feladata építeni az egységet, a közös nevezőt. Ez a kor a pénzhajszában esztelenséggel határosan szórja a feleslegét, hányszor igazságtalanul eltulajdonított javait, miközben milliók halnak éhen körülötte. S mit talált ki ennek a furcsa helyzetnek orvoslására: bevezette a gyermekmagzat gyilkosságát, törvényesítette az „egykerendszert” a családokban, hogy jusson fényűzésre, alkoholra, kábítószerre és aranycsapokra a fürdőszobába.

6. Boldogok a tisztaszívűek (Mt 5,8)

Jézus tanításának kezdetén már előállt üdvözítő feladatának központi témájával: „Térjetelek meg!” Honnét is került az emberi szótárba és lelki életbe a bűnbánat és megtérés? Milyen alapon indult el a rossz, és hogyan is jutott az ember addig, hogy visszatér a jóhoz? Mi van a

háttérben? Vajon magától véletlenül történt ez a változás? Isten már kezdettől minden emberi lélekbe beépített egy lelki műszert, amely jelezte a legparányibb ingadozást is a jótól a rossz irányába. Ez tulajdonképpen az Istentől való távolodás mérőkészüléke. Isten már kezdettől erre a lelkiismeretre bízta az embert. Ez a radar készülék hivatott arra, hogy vigyázzon az emberre és cselekedeteire. Már a testi élet is ilyen biztonsági automata rendszer ellenőrzése alatt áll. Ez a lelki műszer számon tartja, ellenőrzi az emberi gondolatokat, álláspontokat, érzelmeket, irányzatokat, magatartásokat, cselekedeteket és az egész életet. Íme az isteni remekmű, az emberi lélek rejtélye, az erkölcsi csoda, az embernek ajándékozott szabadság, de az emberi jó szándéokra bízott, választható szabad akarat. Ő ösztönösen, szinte szemrebbenésre felismeri mi a jó és mi a rossz a számára. Isten nemcsak képességet adott az alkotáshoz, az életvitelhez, a tervek és cselekedetek kivitelezéséhez, de ösztönös megérzést is, ellenőrző képességet az emberi élet és cselekedetek felett. Így tartja a kapcsolatot a szabadsággal megajándékozott lényekkel, hogy szükség esetén megmenthesse őket a kísértéstől, szélsőségektől a fegyelmezetlen túlkapaszkodástól, a véletlen tévedésektől. Így van ő vonalban minden egyes emberrel. A lelkiismeret hivatott megszólalni, amikor rossz irányba történik valami fordulás. Ha jót tesz, a lélek teli van derűvel, jóérzéssel, megelégedettséggel, újabb lendülettel és életkedvvel. Ha rosszat tesz, zokogásig telik keserőséggel. Ilyen értékes műszerrel van felszerelve és pályára állítva Isten legtökéletesebb teremtménye. Még ebben a hitetlen légkörben is, amikor eltompították szándékosan ezt a benső hangot, csodálkozva látunk bűnbánó lelkeket, akik közömbösségük dacára is képesek olykor elzokogni az Istentől való elszakadás zsoltárát. Ám jelen van az örökké megbocsátó jó szándékú Isten, aki felderíti ezt a búskomor lélektanyát. Csodálkozunk, hogy a bűnbánó ilyenkor megkönnyebbül és leszakadnak a lélekről a nehéz terhek. Hogyan is jutott eszébe, ha nem egy benső sugallatra, hangulatra, ösztönzésre, hogy induljon el a gyóntatószékbe és aztán az élet-javulásra? Ez a teremtés csodája, Isten kegyelme.

Az ember, a remekmű akkor érzi magát boldognak, ha tiszta benső szeretetben egyesülhet Istenével. Nem különös-e az, hogy ezt a lelkiismereti megnyugtató érzést csak az értékeli, aki lelki tisztaságban, Isten-szeretetben ragyog? Isten mindenkit visszafogad, mert ő Örök Jóság.

Beszélgetés

1. Nemcsak a testi egészséget védelmezi Isten a káros hatásoktól, túlzásoktól jelzőrendszerrel, de a lelket is. A lelkiismeret az erkölcsi értékek megőrzésére irányul. Jelzi, ha valaki szabálytalankodik. Értsük meg, a rossz nem lehet jó, a jó nem lehet rossz! Ez két ellentétes dolog, ez két világ. Ez az ismeret lényegbevágó az ember testi és lelki életében. Nem mindegy, hogy egészséges táplálékot, vagy mérget fogyaszt.

2. A bűnbánatban megkönnyebbült lélek feloldódik az aggodalmaktól és kész javítani, újratekinteni egy elrontott életet. Ebben Isten az egész fejlődést fogalmazta meg. Ez nem lehet mellékes intézkedés. Ha nyugalom uralkodik a lélekben, az a helyreállt egyensúly jele.

3. Az igazi tiszta lelkiismeretben maga az Isten és a szeretete lakozik. Ez végtelen boldoggá teszi az embert, így menti meg ő szakadástól az ingatag teremtményét.

4. A tiszta lelkiismeretben öröm van. Ha fordítva lenne, vagy ez nem volna meghatározva, ugyan ki cselekedné a jót? A bűnbánatból fokozatosan kibontakozik a tökéletesség. A bűnök felszámolásában megmutatkozik a jó és helyes, a javított életpálya, és ez igazolja, hogy ezen a vonalon kell és érvényes haladni. A lelkiiség ápolása nem más, mint állandó ébrenlét, ellenőrzés, amikor a rossz elmarad, a jó pedig meghonosodik. Így állította fel az embert a Teremtő a mind tökéletesebb életpályára a fejlődésben.

7. Boldogok a békességesek (Mt 5,9)

Amikor elindult a teremtés, a tomboló erők szabadon röptek. Isten megfékezte a megvadult elemeket és békét teremtett. Fokozatosan kialakult a nyugalom és rend, amely a világmindenség hatalmas égitestjeinek összhangjáig vezetett. Kialakult a Naprendszerünk is, és amikor a Földön magasabb szintre emelkedett a nyugalmi rend és biztosított volt az élet számára a környezet, megjelentek az élők. Egyik élő sejt a másiknak adta át az élet lángját, majd a fejlődés során felsorakoztak a növények és állatok. Végül az ember születésével csúcsra jutott az értelem. Az alacsonyabb, primitívebb állapotból a kereszténység lelkeségével az ember az istenhitben magasabb kultúrával ismerkedhetett meg. Az ember Isten munkatársa lett. Krisztus evangéliumának hatására a világ elindult a nemesebb életforma kialakításában. Egyre nemesebb, szelídebb állapotok uralkodtak el. A munka hatalmas méreteket öltött és megnemesítette az embert. Most annak a folyamatnak vagyunk a szakaszában, amikor az emberiség be kellene szüntesse a romboló fegyverek gyártását és használatát, és az erőszak alkalmazását. Az emberiség a békés építés útján kellene haladjon. Erre a hitben bőven kap támogatást. Isten átnevelte a kereszténység által a földbolygó lakóinak jórészét. A korszerű életben már annyira egy lett az emberiség, hogy annak egyesüléséről lehet beszélni. Az evangéliumi élet isteni eredetű, megbízható, kipróbált ezen a bolygón és megfelel arra, hogy az isteni teremtőerő elérje célját, átalakítsa az emberi jellemet és megnemesítse ezt a nemzedéket és megoldódjék a kor legsúlyosabb problémája. Jelenleg arra kellene irányuljon a lelkeség, hogy az emberben megfékezze a romboló erőket, adagolja az alázatos, szelíd lelkiületet és állandó békés hangulatot, természetet alakítson ki a társadalomban, és megszilárduljon a béke.

A lelkeség az isteni szerzemény, szerepe a rakoncátlan, lázadozó végtelen szabadságra törekvő embert megfékezni, szentté nevelni. A bűn örökös kiszakadás a történelem során, a nyugodt világrend elutasítása. A visszaélések során a háborúskodásban mindig egy világrészrt rombol le. A megtérést lehetetlen elválasztani az Evangéliumtól, amely a fejlődésben oly nagy eredményeket ért már el. Béketörekvéseinket csak önfegyellemmel, imával és engeszteléssel, további szellemi kiképzéssel, erények elsajátításával lehet folytatni. Az egyéni nevelés a közösségi egység nevelésében csúcsosodik ki. A Szentírás Isten fiainak nevez minket. Ez az egyetlen eshetőség és cím, hogy közös nevezőt találjunk, egymást elismerjük és szeretetben békét kössünk. A lélekápolásnak azonban vannak akadályai.

A világban több mint egymilliárd éhező van. Még többen vannak ettől azok, akiknek napi egy dollár fejadagjuk van. Az emberiség felét vehetjük, hogy csak két dollár a napi jövedelme. Százalékban kifejezve az emberiség 14 százalékának nincs elég tápláléka, 22 százalékának nincs elegendő vize, 27 százalékéka az embereknek írástudatlan. Ezen kimutatás eleget beszél arról, hogy mennyire szükség volna a krisztusi hit erejére, hogy megváltozzon a földön a helyzet. A szakemberek megállapítják, hogy nem lehet beszélni arról, hogy nem volna miből ellátni az emberiséget. Többet termelünk és birtokolunk, mint amennyi szükséges volna az ellátásunkra. Mindezek dacára még távolról sem tettünk meg mindent, hogy többet termeljünk, pedig arra is volnának lehetőségek. Tizenhárom évvel ezelőtt szó volt Rómában a világtanács ülésén arról, hogy 2015-ig az éhezők táborát felére csökkentik. Ezen a téren alig történt valami. Kiszámították, hogy elegendő volna évi 44 milliárd Euró, hogy minden éhező táplálékot kapjon egy évre. Ez, egybevetve azzal az összeggel, amelyet minden ország a fegyverkezésre évente félretesz, elhanyagolható csekélység. Mindezek dacára évente 20 millió éhen hal, akik között 6 millió gyermek van. Elindították a világon a gazdagok között a heti egy dollár adományozását az éhezők számára. Ehhez egy milliárd adakozó kellene. Sajnos ez inkább csak kezdeményezés, mint valóság. A gazdag emberek szíve nem olyan érzékeny mások nyomorúsága iránt. Ez azt is jelenti, hogy nem mi kell alakuljunk az anyagi világ szerint, hanem a világ a krisztusi evangélium szerint.

Beszélgetés

1. Amikor Isten az életről gondoskodott, pénz és ellenszolgáltatás nélkül adta a táplálékot. A népszaporulat miatt előállt élelemkérdés a mai gazdasági és egyéb ügyek miatt éleződött ki. A jómódúak még jobb állapotba jutnak, a szegények még szegényebbek lesznek. Ez az elkereszténytelenedett világ jelensége. Ha a keresztények jobbá lesznek, lehet, hogy a világ is jobbá válik és végül is megoldást nyer az éhezés.

2. Az éhezők ingyenes segélynyújtása nem teljes megoldás. A munkahelyek szervezésének ügyét kell bevezetni. A lelketlenség egyik tünete: a gazdagok igazságtalanul kihasználják a szegényeket. Kb. 30 millió rabszolgát tartanak még mindig számon. A prostitúció is ezért terjed.

3. A kereszténység az egyik legtöbbet gondoskodó szervezet, amely körüljárja a világot és osztja az ételt. Úgy tűnik, hogy az emberiség általános bekapcsolódása az egyetlen helyes megoldás. Az egybekovácsolódás ismét keresztény folyamat kérdése. Tehát megint csak a keresztények kell jobbá legyenek és az egységen kellene tevékenyebben közreműködjenek.

8. Boldogok az üldözöttek (Mt 5,10)

A történelmi áttekintés megrázó képet nyújt az Egyházzal, mely majdnem mindig Kálváriát jár. Nemcsak Krisztus került keresztre, de a keresztények is. Krisztus nemcsak Palesztina kis területét jött megmenteni, de az egész földbolygót, ennek a Világegyetemnek minden lakóját. Hány milliárd embert kellene meggyőzni csak korunkban és rávezetni az Isten-szeretetre és -szolgálatra? Mi, Krisztussal egyesültek vagyunk tulajdonképpen ezzel a munkával megbízva.

Az apostolok alighogy elindultak, a római birodalom megkezdte a keresztények üldözését. A körszínházban nézőközönség lármázó tömege előtt kiéheztetett vadállatok elé dobták a védtelen hívőket. Ez 300 évig így tartott. Kérdezzük, hogyan érezték magukat az igazságért üldözöttek? Krisztus velük volt és együtt szenvedett velük. Ilyen áldozatok árán került hozzánk a hit és az egyház kibírta még a további üldöztetéseket is. A keresztények nem mertek a nyilvánosság elé lépni, rejtőzködtek, a földalatti temetkezési helyekben, a katakombákban éltek. Alighogy a maroknyi nép megkeresztelkedett, eretnekek, tévtanítók zavarkodtak, szétforgácsolódás és szakadás következett. Tatárok, VIII. Henrik, francia forradalom, Napóleon, törökök, II. József üldözései sorakoztak egymás után. Valamennyi a kolostori életet célozta meg és zárta le és az egyház elitjét szórta szét. A 20 század háborúi a legnagyobb veszteséget okozták. Hogyan ünnepeltük karácsonyt, amikor már a kétezer éves egyház fennállása után „Isten trónfosztásáról” kezdtek beszélni és a „halott Isten” feletti gyász-szertartásról szállingóztak a hírek? Krisztus övéi által mégis körüljárta a világot, keresztje ismertté vált a föld legtávolabbi részein is.

Isten velünk van mindenkor, Krisztus által itt lakozik velünk. Mi nemcsak a betlehemi jelenlétéről emlékezünk, de a golgotai keresztre feszítéséről is. Csodálatos, hogy a keresztek nemcsak szimbolikus jelentésükkel terjedtek el, de történelmi valóságban is az üldöztetésekből. Hogyan is lehetett volna mindezt Krisztus nélkül elviselni? Ez azt jelenti, hogy Krisztus együtt érez egyházával, Titokzatos Testének Misztikus közösségével. Isten a keresztekkel közelebb került és bensőségesebben kapcsolódott övéihez a világtörténelem során. A korok feljegyzéseiben nem nagyon szerepel, hogy a kétezer éves üldözések alatt hányan veszítették életüket. Az is felbecsülhetetlen, amit eltulajdonítottak az egyháztól és a keresztényektől. Csak a múlt században valami százezer templomot zártak le, romboltak le, vagy alakítottak át raktárakká. Sok tízezer pap és szerzetes, és ki tudja hány millió hívő ártatlanul vesztette életét. Az egyház azonban ezt mind túlélte. Emmánuel velünk volt.

A hittagadás után a világban továbbra is háborúk kísértének, mert egyensúlytalan, igazságtalan életvitel alakult ki, és szegényebbé vált a világ a hitben és a szeretetben. Így ma nemcsak tanítást kell továbbítani, de előbb fel kell építeni a lerombolt világot. Mindezek mellett az egyházi intézményeink még jótékonykodnak is. Ki mondaná meg csak az éhezők eltartása mennyibe kerül?

Próbáljuk megfordítani a számadásokat, tegyük mérlegre a dolgokat és kérdezzük: mennyivel több rossz volna a világon, ha az Isten-hiány zugaiban nem látogatnák a keresztények a szenvedőket és nem cselekednék a jót a világban? Mennyivel több bűnöző volna a világon, ha legalább egyházi körök nem örködnének a lelkiismeret felett? Fel sem lehet sorolni az egyházi intézményeket, amelyek még ma is világszerte tevékenykednek: iskolákban, kórházakban, vagy más helyeken. Mi keresztények csak elképzeljük milyen világ várna ránk, ha nem volna velünk az Isten, aki vezet ebben a munkában.

Beszélgetés

1. Ha már valaki az Isten-hitet nem fogadja el, legalább értelmileg segítene meggyőzni az esztelenség vonalára sodródott fiatal nemzedéket. A vallástalanság céltalansághoz vezet, a munkakerülés és szórakozás elkerülhetetlenül hódít világszerte.

2. Képzelnék el azt a napot, amikor mindenki az erkölcsi rend ellen szavazna. A lelkiismeret-hiány még aznap megfojtaná az emberiséget.

3. Ez csak elképzelt világvége, mindezek dacára le kellene állítani az istenellenes propagandát, mert az nemcsak veszélyes az egészségre, de a további forrása az erkölcstelen romlásnak, amely megtölti a kórházakat betegekkal és még súlyosabb állapotokhoz vezethet. A médiák szinte hivatásszerűen reklámozzák és terjesztik a bűnt.

4. Az egyháziak nélkül aligha lesz valaki, aki vállalja a mentőszolgálatot a világban.

E) Lélekmentők

1. Ti vagytok a föld sója (Mt 5,13)

Az élet szélsőséges elemek megfogalmazásában középuton, egyensúlyban találja meg a helyét. A világegyetemben és a természetben is megcsodálhatjuk ezt a végtelen bölcs intézkedést, hiszen a mindennapi kenyértől a táplálékok során át ott találjuk a legkülönbözőbb anyagokat. Az egyik hasznos, értékes, tápláló, a másik mérgező, káros, sőt halált okozó. A só vegyülete csodás, a táplálkozásban szükséges mindennapi igény. Ám az összetétele különös: nátriumclorid (NaCl) két mérgező hatású molekula. Egyesülésük után azonban megváltozik a hatásuk. A konyhasó ízesítő, szervezetünknek szükséges, azonkívül a háztartásban élelmiszertartósító.

Most térjünk át az evangéliumhoz. Nemcsak a testi életnek vannak mérgei, hanem a léleknek is. A gyűlölet a lélek mérge, amely nemcsak a hangulatot rontja el, de az egészségre is visszahat. A szellemi életnek is vannak mérgei: bizonyos filozófiák, tévtanítások, amelyek kiinduló pontjukban, vagy elferdülésükben károsak és méregként visszahatnak a lelki életre, sőt azon keresztül az emberi szervezetre is. Az erkölcstelenségek, az élvezetek, a kábítószeres, a dohány, az alkohol, mindmegannyi káros elemek, mérgek, amelyek átjárják a testet-lelket, gondolatvilágot, a lelki képességeket, az akaratot, lefokozzák az immunrendszert, gyengítik az ellenálló képességet a rossz hajlamok ellen. Mennyi lelki mérget ontanak a médiák, a nyilvános botrányok, a léhaságot sugárzó filmek és lapok! A rossz példa, a korszellem, az anyagelvűség, az energiapazarlás, a felelőtlen viselkedés még másokat is rosszra serkent. Az erkölcsi értékek szétzilálását követi az élet: tönkremennek a szép eredmények, ellaposodik az élet. A lelki életen keresztül a testi egészség is károsodik, az egész ember megy tönkre. A lélek az éltető elem.

Jézus evangéliumának követésére szólítja fel hallgatóit: „Ti vagytok a föld sója!” Az evangélium lelki gyógyszer, amely arra szolgál, hogy mentse, átnevelje, megneemesítse a romlandó emberi lelket. Nemcsak a test képes megbetegedni, de az emberi személyiség is képes leromlani. Az evangélium lelki gyógyszer, arra szolgál, hogy megmentse, átnevelje, megneemesítse, egészségessé tegye a romlandó embert. Jézus nem mondta, hogy ti vagytok a föld édessége, mert az az élvezetek veszélyes szerének a jelképe. A sóról pedig azt mondta: „Vigyázzatok, ha a só ízét vesztí, ugyan mivel sóznak? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák.” Ti legyetek a föld sója, a világ világossága, olyanok, mint a hegyen épült város, tisztán ragyogjatok. Ezek a kifejezések azt az erőt és szerepet fejezik ki, amelyet a kereszténység tölt be a világban. Így őrizi Isten erkölcsi értékeinket.

„A föld sója” azok az igazlelkű keresztények, akik példájukkal mások előtt ragyognak, mentőszolgálatukkal segítenek, a hitet, erkölcsös életet megőrzik, Krisztushoz hasonlóan a szeretetben, a lelkiséget ápoló mozgalom tagjai. Ha nem volna elites csoport, a világ talán már régen pusztulás áldozata lett volna. Képzeljük el, ha a háziasszony kifelejtí a sót az ételből, milyen ízetlen az ebéd. Milyen „betonkeverék” lesz abból a tésztaból, amelyből kifelejtik a kovászt, az élesztőt, vagy a hajtószeret? Mit kezdjünk azokkal, akik elmulasztják megkeresztelni a gyermekeiket, akik nem áldoznak, bérmálkoznak, vagy házasságukat nem kötik meg Isten előtt? Ma ezzel a világgal kell szembeszéljőn a hittérítő. Ám a nyomában nem egy szép példa tárul fel, amikor az „elkésztettek” kitűnő eszközeivé válnak az Isteni kegyelemnek és másokat is visszavezetnek a hitéletre. A világban ott válik drámaivá a helyzet, ahol kialszik a hit fénye, elfogy az élet sója, és nem használják a szeretet kovásztát. Ez mind a hittagadás öröksége. Ma olyan keresztényekre van szükség, akik nemcsak a

megtisztelő hívő nevet viselik, hanem buzgó, élő példaképei Krisztusnak. Bizony vannak területek, ahol előbb a kereszténységet kell lábra állítani, hogy azután beinduljon a mentőszolgálat.

Beszélgetés

1. Vannak lelkiségre törekvők, de vannak hanyagok, élvezetekbe fuldoklók. Ebben a világban lehetne a kettőből olyan keresztényt teremteni, akik a natriumcloridhoz hasonlóan mérge helyett gyógyszerre társulnának, a „föld sójává” lennének, a világ megváltó eszközeivé változnának.

2. Örömmel figyelhetjük meg, hogy vannak a plébániákon olyan hivatásszerű keresztények, akik értékes munkát végeznek a lelkipásztorok mellett. Az volna a legszebb, ha minden hívő rádöbbenne feladatkörére és nem szemlélő volna, hanem gyakorló keresztény, aki a világmegváltó munkában nagy lendülettel közreműködne a lélekmentésben.

3. A legjobb eszköz a kor kihívásaiban megőrizni a krisztusi szellemet. Ha másokat megmenteni akarunk, adjunk könyveket nekik, beszéljünk el velük, tegyünk tanúságot hitünkről, tárjuk fel a kereszténység értékeit, adjuk át a lelki örömet, az Isten-élmény lelkesedését.

2. Ti vagytok a világ világossága (Mt 5,14)

A világmindenség, a galaktikánk a fény és sötétség között terjeszkedik, járja mérhetetlen útjait. Az élet a nappal és az éjszaka közötti összhangban és egyensúlyában születik és érvényesül. Amikor a halálban elsötétedik az ember szemei előtt a világ, megjelenik előtte az örök világosság fénye. A földön élő – látó vagy nemlátó, hívő vagy hitetlen – valamennyi tülekedik a felszínért. Némelyek az evilágít látják öröknek, mások az örök túlvilágot látják mulandónak. A földi korlát, a szűk látókör, mindenre ráüti a jegyét. A korok emberének egyébként is különös nehézségei vannak a különféle látószögekkel, mert témérdek filozófiai és szellemi irányzat halmozódott fel. Hit világossága kellene, hogy felderüljön a jövő láthatára, az univerzum egysége.

A tudomány nem egységes és nem kimerítő, így nem elégséges. Azért a hit az a fény, amely bevilágít az emberi lelkekbe, a korok homályába, amely feltárja és kimutatja a negatív jelenségekből a visszaéléseket és torzulásokat. Szembetűnővé teszi azt, ami elvetésre van ítélve, de megvilágítja azt, ami örök értéket képvisel. Ez a hit ott dereng az elferdülések zűrzavarában, a rossz vágányra kerülteknek, a sötétségben támolgyó tömegeknek, hogy visszataláljanak a helyes életpályára. A napfényben megkezdett munkát célba lehet vezetni. A sötétség, a hitetlenség útvesztője szakadékok mellett halad, ki belezuhan, ki meg várja, hogy fény villanjon, hogy eltájékozódjék, és célt találjon. Amikor már harmadik-negyedik nemzedék hányódik az Isten-hiány sötétségének homályában, eléggé elvesz az ember. Ilyenkor még fontosabb, hogy legyenek világító lelkek, akik utat mutatnak a tájékozatlan, céltalan fiataloknak.

Ha a vallási ismeretek hiányában szenvedők nem juthatnak oktatáshoz, azokra tekintenek, akik helyes életmódot tudnak folytatni. Megcsodálják az összhangos, békés családi életet, egy becsületos józan munkást, egy türelmesen szenvedő beteget, egy önzetlen adakozó jótévőt, egy önfeláldozó kedves barátot, egy kitarító akaraterbert, aki nem hagyja magát szenvedélyektől irányítani. A temetésekön meglepődnek, ha nem hallanak kétségbeesett zokogást, megbámulják azokat, akik boldog találkozást remélnek a túlvilágban. Ezek után derengeni kezd előttük az emberi élet értékeinek fénye, felcsillan egy pillanatra előttük az örök hit, és boldoggá teszi őket. Amikor végre rászánják magukat a kutatásra, megrendülnek az örök Nappal szemben, amely fogyhatatlanul sugározza feléjük a múlhatatlan lét melengető hitét. Akkor döbbennek csak rá igazából az élet szépségére, amikor meglátják annak igazi

keresztény arculatát. Rájönnek az anyagiasság ürességeire, az elrontott élet balfogásaira, a történelem aljasságaira, a társadalmi igazságtalanságokra, az emberiség nagy botlásaira. A hit helyes életútra vezeti őket, és megtalálják Istent, minden élet forrását és boldogítóját.

Mindezt, talán az olykor hosszú utat, meg kell előzze egy lelki találkozás, egy barát, aki fellobbantja életpéldájával a hit fényét. Az evangéliumi ember számára Krisztus az örök világosság, aki kegyelmével vezeti és aztán őt teszi mások világosságává. Előbb be kell inni a fényt, mint a növények a napsugarat. Tárolni kell a szeretet melegét, hogy aztán a hiányban, a télen, az éjben, a szükségben, ebből a bőségből kerüljön elő a fény és meleg, a krisztusi lelkület.

Beszélgetés

1. Hogyan élni meg a sötétséget a lelkiségben? A hangulatlanságban, az Istentől elhagyatottság perceiben? Nem érzem-e magamat elveszítettnek? Lehet-e így másoknak világítani?

2. Az emberiség tévelygései, ez az ateizált világ sötét helyzetei földi eszközökkel, szempontokkal, nem gyógykezelhető. Csak Isten tud a hit segítségével elirányítani és helyes életpályára vezetni.

3. Keressük a homályban a sugárzó lelkeket, a nagyokat, a szenteket, mert ők elvezetnek minket Istenhez.

4. Ha a fényt gyűjtöm magamban, azt sugároznom is kell, mert azért kaptam. Általam sokan kell megtalálják az örök világosságot. A jó keresztény a világ világossága.

3. Világítson a világosságtok (Mt 5,16)

Egyes éjszakai rovarok világítanak. A nappali fényt a növények is beisszák. Ha a világ nem kapna visszatükröző fényt, felesleges energiákat a természet raktárából, talán tönkre is mehetne. A csoda éppen abban van, hogy a természetnek vannak elraktározott készletei, nappali többlet-sugarak, láthatatlan energiák, olyan feleslegek, melyek nem szóródnak szét, de előkerülnek, amikor azokra szükség van. Az emberi élet is gyűjtő képességgel rendelkező, csodálatos lelki többlet megszerkesztésre alkalmas, amelyből a hit és jószág sugárzik mások felé.

Az Üdvözítő, beszédeiben példákkal, magyarázza meg a tanítását. Egy alkalommal azt mondta: „A sötétség fiaai szeretnek a sötétben járni, mert nem szeretnék, hogy napfényre kerüljenek hamis cselekedeteik.” A tiszta lelkiismeretű keresztény nem fél a napfénytől, mert mindenkor féhéren ragyog és ártatlan lelkülete nem kényszeríti őt sötétbe. Jézus mondja: „Úgy világítson a világosságtok, hogy az emberek lássák jótetteiteket, és magasztalják érte a Mennyei Atyátokat.” Ő nem rejtőzködik homályba, ő a fényesség Atyja. A keresztény sem lehet más, ő is mindenkor fényességet ad.

A keresztény világban elterjedt egy bizonyos szigorúbb értelmezése az alázatosságnak. A szerénység olyan formában jelenik meg előttük, amelyben az ember elrejtőzködik, inkognitóba burkolózik: bármit tesz, vagy feltalál, leír, fest, vagy alkot, vagy jót cselekszik, azt alázatosan elrejt. Kár az ilyen alázatosságért, mert „nincs olyan titok, ami ki ne derülne.” Szent Pál mondja: „Mid van, amit nem kaptál?” Az emberi élet is, meg minden képessége Istentől van. Nem kell félni a nyilatkozattól, a nyilvánosságtól, mert mi Istennel alkotunk és eszközök vagyunk a kezében. Ha valaki alázatosan elbújik, olyan, mintha szégyellné, hogy kiderül az igazság, hogy nem ő, hanem Isten az, aki vele valamit végbevitt. Figyeljünk csak fel az evangéliumi szövegre: „Ha világot gyújtanak, nem rejtik véka alá, hanem tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságtok is világítson az embereknek, hogy jótetteiket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!” A jó természetszerűen

azért van, hogy megosztva mindenkinek jó legyen, tehát terjedjen. Isten jósága végtelen, ő minden jószág forrása. Őt illet meg minden dicséret.

Hogyan is lehetne magasztalni a mennyei Atyát, ha valaki eltitkolja a dolgokat és nem engedi, hogy a nyilvánosság megtudja? Más oldalról viszont, a világ mekkora reklámot visz végbe a rossz mellett. Ma szinte annyira fokozódott ez, hogy szégyellik néhol a jót cselekedni. Ha a jó mellett senki sem tanúskodik, végül az lesz a látszat, hogy nincs, aki cselekedje a jót és mintha arra nem is volna szükség. A titoktartással tehát csak kárt okozunk Isten országának. Ma a lelkesítő példa szükséges, a jónak a feladata, hogy terjedjen. Az volna a rendje, hogy minden ember csak a jót tenné. Az is a rossz győzelmének könyvelhető el, ha valaki fél a jót tenni, vagy félve teszi a tanúságot a jóról. Márpedig „Csak a jószág méltó az emberi élethez.” (Olasz közmondás: „Soltanto la bonta fa degna la vita!”). Isten kezdettől a jót akarta megvalósítani a világban. Ezt fogalmazta meg a teremtésben. Mi mást akarna, mint hogy a jó győzedelmeskedjék és mindenhová eljusson a világmindenség minden részébe. Sehoh se legyen Isten-hiány. Mint a fénysugár, a jó mindenütt ragyogjon, vezessen, irányítson. A világosság fiai kell legyünk. A fényt nem lehet eltitkolni, nem lehet neki megtiltani, hogy világítson, így a jó természetesen mindenütt fog világítani.

A teremtés befejezetlen cselekmény. Isten az embert állította a bolygóra, hogy folytassa a megkezdett munkáját. Az Isten-hiány fokozódik a jó meggátlásával, a világ rombolásával, a bűnözéssel, az erkölcsi rossz reklámozásával. Ennek fordítottja: építeni a világot, az emberi lelkiséget, fejleszteni a szellemi létet, támogatni a lemaradottakat, megosztani a világi javakat a rászorulókkal, amelyre mindenki meghívott. A lelassított, a lefékezett, elhanyagolt munka is a rossznak kedvez. A jóért szüntelenül küzdeni kell. Isten országa bennünk van, és ott, abban a környezetben, amelyben elterjesztjük, ahol helyet adunk neki.

Beszélgetés

1. A krisztusi fénytel töltözenni elsődleges kötelesség. Honnét merítjük ezt? A szentmiséből, elmélkedésből, imából, jócselekedetekből, mindennapi tevékenységből, a testvéri közösség példáiból, tehát magából az Istenből.

2. Törődöm-e azzal, hogy a Mennyei Atyát dicsőítsük?

3. Hogyan lehetne az alázatosságot és szerénységet korszerűbben gyakorolni? Ha már a bűnt és a rosszat e kor nem szégyenli, nem kellene-e a jót inkább terjeszteni, odaadóbban cselekedni? Akkor van baj a jócselekedettel, ha valaki csak látszattól, színlelve cselekszi, ha egyébként ravaszul kijátssza, ahol csak lehet, és visszaél a helyzeteivel, vagy ravasz számításból teszi a jót. A jót nem kölcsönbe kell tenni és várni a visszafizetést.

4. Magasztaljátok Mennyei Atyátokat (Mt 5,16)

A korszerű élet ellentmondása abban van, hogy az ember tagadja Isten létezését, de önmagának sajátítja ki műveit. Olykor nevetségessé válik, mert az elért eredményeket magának könyveli el, pedig hát Isten nélkül nem ért volna a sikerekig, mert sem élete, sem értelme, sem más képességei nem volnának. A materialista Isten nélkül és az ő kizárásával szerkeszti meg a világszemléletét. Isten tagadásával már az egész világot kisajátítja magának.

Az élet csak a változatlan, örök igazság és őszinteség elismerésének és elfogadásának összhangjában lehet egész és teljes. Isten az, aki elindította a fejlődést és aki beállította az embert ebbe a szövődményes munkába. Az értelmet és a kutatási ösztönt is ő adta. Nem lehet egyéni képességekre, vagy szorgalomra hivatkozni, mert az egész élet, az értelmi képességtől kezdve, minden Istentől ered. A dolog eredete, menete és rendje az alázatos elismerésben van. Hitünkben, lelkünk mélyén fogadjuk el, hogy Isten van, ő az a bölcs, aki világunkat, életünket és értelmünket ajándékozta, és aki velünk és bennünk alkot.

Ez még fokozottabban kell kiderüljön a lelkiességben. Nem csak a köznapi munkában, de a vallási életben is megtapasztalhatjuk az őszinte ember és Isten együttműködését. Ha valaki benső kapcsolatba lép vele, felismerheti, hogy rendkívüli gondolatok birtokába jutott. Isten talál módot arra, hogy gondolatait és terveit feltárja és közölje akaratát. Ha kellő figyelemmel kísérjük, halljuk őt beszélni a napi eseményeken keresztül, látjuk őt figyelmeztető Atyaként a tévedéseinkben, szeretetének jeleit felismerjük azokban, akiket hozzánk küld, jóságából merítjük a jót, magát az Isteni Vendéget fogadjuk a szentáldozásban, és elbeszélget velünk az elmélkedésekben. Mindez nyilvánvalóvá lesz előttünk, ha van elegendő hitérzékünk. Ott van ő nagyon közel hozzánk.

Sajnos kiderül a fordítottja ennek akkor, ha mi akarunk Istennek diktálni, de hallgatni őt nem tanultuk meg. Így gyakran ő kénytelen távolról kísélni cselekedeteinket, olyankor kivitelezhetetlen terveinket, szélsőséges eljárásainkat, megvalósíthatatlan elképzeléseinket, fonák meglátásainkat és mindenféle önző melléfogásainkat. Olykor sehogyan sem lehet rábírnai az embert arra, hogy megkérdezze: Uram, hát te ehhez mit szólnál?

Az ateizmust lehet, hogy elítéljük, de magunk akarunk lenni minden mindenben. Így aligha jut eszünkbe Istent magasztalnunk műveiért. Az elmélkedő lélek előtt feltáruznak Isten útjai. Megnyílnak a látóképességek, belelát a lelki élet zugaiba, s fokozatosan elismeri semmisségét Istennel szemben. Egy külön reveláció az, amikor Isten lesz minden és mindenben, aki eltölt minket ajándékaival és ezért magasztalni kezdjük őt. Végül ráébredünk arra, hogy semmi sem a miénk, esetleg csak a gyarlóságunk. Isten ott van mindig velünk, ő vezeti kezünket, irányítja léptünket, felgyullasztja szeretetre szívünket, és látókká teszi szellemi képességünket. Lelkünk nélküle olyan, mint a megműveletlen szántóföld, amely csak kórót terem. Egy mélyebb barátság elvezethetne minket a misztikus kapcsolathoz is, ha elfogadnánk őt lelkünk központjának. Ilyenkor az elmondott ima nemcsak nyelvmozgás, hanem élő egység volna, amikor hallanánk szavát, amikor ő sugallja a gondolatait és utasítást ad az élethez. Csak később derül ki az igazság, hogy itt nekem nem sok érdemem van, mert hiszen Isten az, aki mindenkor velem működik. Ezért csak neki kell örökké dicsőséget zengeni és köszönetet mondani.

Beszélgetés

1. Felismertem-e már magamban és világomban a velem együttműködő Istent?
2. Van-e elég bizalmam hozzá, hogy mindent átadjak az irányításra?
3. Az Isten magasztalása nem más, mint elismerés, hogy ő mindenben a kezdeményező, kivitelező, életem tartalma és célja. Én csak eszköz vagyok a kezében. Tulajdonképpen csak egy elferdült értelmi, szellemi képesség az, amikor az ember önmagát állítja Isten helyébe.

5. Ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét (Mt 5,20) – I.

Mérlegre kerül a földön eltöltött idő. Megítéli azt a Mindenható Bíró, aki belelát minden cselekedetbe és minden percnak titkába. Ha a földi próbaidő letelik és nem szereztünk elég érdemet, az élet elértéktelenedik és nem nyer tartalmat. Ha az élet értéke elveszett, elmarad az életszentség jutalma is, az ígért mennyország. Jézus az életszentséget kapcsolatba hozza a mennyországgal, és állítja, hogyha életünk nem lesz színvonalasabb a színészkedő farizeusok és írástudók lelkiességétől, akkor be sem jutunk oda.

A mennyországot az elanyagiasodott világ gyermekmesébe illő szemléletben, tarka, színes, sőt nevetséges formába tárja elénk. Ezek szerint majd török basa kényelemben és nyugalomban, pihenésben töltjük az időt (az egész örökkévalókat!). Az örök haza elsősorban jutalom. Olyan fizetés, amely arányos lesz a földi küzdelemmel. Ám az, ami azután következik, semmi esetre sem lesz tétlen, unalmas nyugállomány, amelyben semmit sem

szabad és lehet tenni. A mennyország: boldogság, elismerés, igazság, új élet, abban a reményben, amelyet kapunk a földi létünkért. Ha belevetjük magunkat a képzeletvilágunkba és megszerkesztjük a jövőt, akkor az a földi élet vonalainak a meghosszabítása lesz. Folytatása lesz a megkezdett szellemi, lelki életünknek, kiigazítása lesz az eddigi pályánknak, új közösségi dimenziók, tervek, lehetőségek kiszélesítése következik. Beteljesülése, pótlása a földön hiányosan megélt szeretetnek, tökéletesítése annak, amit nem sikerült megvalósítanunk a lelkiségünkben. Szóval a vonalakat meghosszabítva folytatjuk a pályánkat új emeleteken, sokkal több szerencsével és sikerrel. Élet lesz az bőségben, közösségben Istennel a mennyeiekkal teljes szeretetben és egységben.

Az Istennel való viszonyunk nem alapozódhat igazságtalanságon, tévedéseken. A vele való kapcsolatunk nem lehet félrevezetés. A földön elképzelt hit és tökéletesség csak egy szemerkényi kis része annak, ami ott vár ránk, vagy amit ott felismerünk, vagy ottani képességünkkel megvalósíthatunk. A tökéletesség örök dimenzióba és kollektív egységben teljesen más képet mutat majd, mint a földi. Az isteni tökéletesség és végtelen jóság ott feltárul nemcsak mint szemlélődés, de mint végtelen gazdagság, valóság, élvezet és birtoklás. Az örök élet földi nyelven elmondhatatlan, megálmodhatatlan, itteni fogalomrendszerben kifejezhetetlen. „Szem nem látta, fül nem halotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik” (1Kor 2,9)

Beszélgetés

1. Isten nem külső cselekedeteket vár, ő belső meleg lelket kíván. Ez a legszebb áldozat, vagy ajándék, amit az oltár elé vihetünk.
2. Minden szentmise előtt meg kellene kérdeznünk, mit viszünk ajándékba annak, aki minket oly végtelenül szeret? A szeretet színterén temérdek sok dolog áll rendelkezésünkre.
3. A halhatatlan lélek a legszebb ajándék, amelyet vihetünk az örök Atyának a földi vándorlás hazájából. Éppen ezt kár volna elhanyagolni.
4. A lelkeségi csoportok készséggel kell továbbítsák a túlvilág örömhírét. A hit meggyőző erejével kell ezt az üzenetet átadni a testvéreknek.

6. Ha igazságotok nem múlja felül az írástudókéét (Mt 5,20) – II.

Szomorú elv korunk erkölcsi lesiklásának jelenségében a „szituáció életfelfogás”, az erkölcsi „napraforgó játék”. Találd fel magadat adott helyzetekben és körülményekben, úgy ahogyan lehet, független bármitől: törvényektől, szokásoktól, vagy becsülettől. Megalkuvó lelkiismerettel alkalmazkodó képességeddel te dönts el magad mit fogsz tenni a kialakult helyzetekben. Ez azt jelenti, hogy naponta, óránként, percenként változik a nézet, az erkölcs, az ember és az élet. Az evangélium ezzel szemben felállítja: „Olyan tökéletesek legyetek, mint a Mennyei Atya.” A keresztény minden pillanatban és helyzetben meg kell őrizze lelkében azt a képet, amelyet felismert a Mennyei Atya tökéletességében. A lelkiismeretben tehát kizárt az alkudozás. Csak az örök isteni célok fogadhatók el irányelvnek.

Naponta szembetaláljuk magunkat korunk szellemi áramlatával, főleg a szabadelvű nyilvánosan hirdett anyagelvűséggel, vagyis az elterjedt bűnözéssel és a nyilvánosságban nagy hangon hirdett szabadság hirdetésével. A korunk teli van újszerű megfogalmazásokkal, Isten ellenes tervekkel, szórakozásokat kínáló programokkal, erkölcsi életet megejtő csapdákkal, szélsőséges, szokatlan újdonságokkal, mintha csak szándékosan vadászna valaki a tiszta lelkiismeretre. Emberi mivoltunk, lelkünk sorsa fölött határozunk, akár nyíltan akár burkoltan, vagy növekszünk a lelkiségünkben, vagy éppen a nagy kihívásban visszaesünk a fejlődésben. Jézus Evangéliumát minden kor emberének szánta és meghirdette végérvényesen: „Ha életszentségetek nem lesz tökéletesebb a farizeusokétól, nem

juttok be Isten országába.” Ez komoly figyelmeztetés arra, hogy ne legyen felszínes, pillanatnyi a felmérésünk, mert az sorsdöntő lesz életünkre. Benne Isten mellett, vagy ellen határozzuk el magunkat. A lelkiségre törekvő itt találja meg a fejlődésre a lehetőségeket és a győzelmet.

A hirtelen perceket befolyásolják az egyéni hangulatok is, az önző érdekek, a baráti kör, az emberi vélemények, az időjárás viszontagságai, a körülmények, a tarka szellemi áramlatok, a média sereg, a napi események. Figyeljünk fel arra, hogy a felvonult lehetőségek mindig gyors választ csikarnak ki a zavarba jött lélektől. A szorult helyzetek nem igen engednek gondolkodásra időt. Így megfontolatlanul, a kihívásokra gyorsan, ösztönösen válaszol a meglepődött. Ha a már előzőleg kialakult elvek alapján, a tudat alatt őrzött és befutott információk ösztönzésre ad választ, végül is az azon múlik, hogyan fogadtuk el Istent életünkben és az irányításunkban. Az evangélium figyelmeztet, hogy tartózkodjunk a színészkedő magatartástól, az akármilyen világias szempontok elfogadásától. Mai szabadelvű kiadásban a farizeusok „igazsága”: a külsőségek, a feltűnések keresése, a hírnév, a meghasonlott lelkiület, a kapzsiság, a színészkedés, a szórakozás, az élvezetek, a mulandóság ingoványaira vezető gyenge akarat, az a mocsár, ahol végül is az örök élet értékei elmerülnek. A lelkiek számára fontos életszabály, hogy a jelen pillanatot felismerjük, mint nagy lehetőséget a jócselekedetek végzésére, mint Isten ajándékát, hogy ellenálljunk a kísértéseknek. Magát Istent kell észrevennünk, aki várja hogy együttműködjünk vele. Ez egyben a legbiztosabb eljárás, hogy megőrizzük a helyes életvonalat, a lelkiút útját. A tökéletesség nem más, mint örökös kapcsolat Istennel és életszentségre való törekvés, és egyben a legideálisabb, legértékesebb emberi élet.

Beszélgetés

1. A szituáció-elv a keresztény lelkiületet is kikezdte. Tudnunk kell azonban, hogy az alkudozó, a mind kevesebb erőbefektetés vonala, az ateizált világ elve, azaz erkölcstelen vonala. Ez veszélyes anyagelvű visszafejlődés a primitívek felé. A lelki értékek általános tagadása és az eddigi keresztény értékek szétszórása. Egyben az egész emberiség számára is nagy veszteség az élet ellenes felfogásával, mert még a világunkat, a közösségi életet is képes feláldozni egy nukleáris robbanásban.

2. A percnyi döntések többször azért elhibáztak, mert nem vagyunk felkészülve. Hiányzik tehát bennünk egy benső állandó elkötelezettség Istennel szemben. Gyakorlatilag nagyobb teret kell adni Istennek az életünkben és annak irányításában. Nehogy ellenkező esetben, mi is áldozatává legyünk a szétszóródásnak, a meghasonlásnak.

3. Gyakoroljuk magunkat Isten állandó jelenlétében, a vele való egységben. A tökéletes szeretet olyan kapcsolat a lelkiiségben, amely megőrzi a közösségben nemcsak minket, de a velünk egyesült testvéreket is. Ez a kölcsönös együvé tartozás szilárdság és biztonság és a tökéletes élet jele.

7. Én pedig mondom nektek (Mt 5,20/26,32)

Amikor Jézus eljött, itt talált egy pusztulásra ítélt rendszert elévült életkeretekkel. A parancsolatokról beszélve, tanítása kezdetén meghirdette: „Hallottátok a régieknek szóló törvényt, de én nektek mondom.” Az Evangélium isteni eszköz, égből hozott tanítás a megújulásra, amely minden kornak szól és arra hivatott, hogy mentőszolgálatot teljesítsen, változást hozzon, megmentse a pusztulásra érett emberiséget. Jézus nem ítél el egy rendszert, de bármelyiknek tud irányvonalat adni a fejlődéshez. Olykor talán rendszerváltást is jelent, de semmi esetre sem azzal a szándékkal, hogy ott befagyassza a fejlődést, hogy aztán századokon keresztül egy helyben vesztegeljen. Az élet egyszerűen nem élet, ha nem fejlődik. Első szabály az örökös tökéletesedés. A lelki életről elmondhatjuk: Minden ember

rászorul a megújulásra. A gyermeki évektől az öregségig szüntelen változásban, növekvésben van, egyetlen percben sem mondható el az, hogy elérte a végső formáját és tovább már nincs szüksége fejlődésre. A lelki élet örökösen nyitott felfelé és nem ér el olyan tökéletességet, amikor már ne tudna valaki még több lenni. Ez azt jelenti: a lelkiekben nincs megállás.

Ha a kocsi megáll a lejtőn és nem kap újabb erőt a kapaszkodáshoz, a meredek leküzdéséhez, és ha a fék is megengedett, visszaesik. A lefelé húzó erők abban a pillanatban, ahogyan csökken az erőbefektetés, fölénybe kerülnek, és pusztulására lehetnek a kocsinak. A kevesebb erőbefektetés elve lehet e modern világ találmánya, de lehet a sátán elve is. Ez pedig egyenlő a győzelem feladásával, az életküzdelem beszüntetésével, az emberküzdő erő fokozatos leállításával. Amint az megszűnik, vagy csak csökken, veszélybe kerül a lélek. A lelki életben nincs megállás, sem elfáradás, vagy csúcspont, amikor időpazarlásra, öntetszelgésre fordíthatnánk az időt. A keresztény lélek erőssége Isten, aki mindig segít az ébrenlélet fenntartani.

Az Evangéliumból új energia sugárzik, éppen ahhoz a fokozathoz, lelkiállapothoz, amelyen valaki áll. „Hallottátok a régieknek szóló törvényt”, az most nem számít. „Én azt mondom nektek. . .” Ezek a szavak feltételezik a múlt és jövő közötti különbséget, eltéréseket, azokat a változásokat, amelyeket ma és holnap végre kell hajtani. Először is fel kell fedezni azt, hogy régiek vagyunk, vagyis érettek vagyunk a megújulásra. Ha mindig csak a régít látod és nem találsz újat a cselekvésre, akkor maradsz veszélyesen örökös ugyanaz. „Én azt mondom, olyan tökéletesek legyetek, mint a menyei Atyátok” Ez olyan távlat, amely beérhetetlen, Isten örök, utolérhetetlen. Itt nincs idő vesztelésre, ráérésre. Az életszentség nincs lezárva, nincsenek határai.

Ha valahol meg kell élni a megújulást, akkor az a család. A gyermekek és felnőttek együtt kell megtapasztalják a növekedés fokozatainak örömét. Milyen kár lenne csak a testi fejlettséggel beérni és elmulasztani a gyermekek lelki kiépítését, nevelését.

Beszélgetés

1. Milyen furcsa is lenne az a növény, amely leállna a növekvésben, vagy ha csak egy ágat hajtana, és a többit elhanyagolná. A lelkiség egyénileg is, közösségileg is egybetartozik.
2. A napi Evangélium elmélkedése ösztönzés arra, hogy ne szűnjünk meg növekedni. Ne feledjük el: „A növekedést Isten adja” (Szent Pál).
3. Az Evangélium az örök növekedés könyve. Naponta kell kérdezni, ma miben is látom a fejlődésemet? Azzal is kell törődni, hogy a növekedést hogyan kell a közösségben elterjeszteni, serkenteni, felfokozni, elérni?

8. Legyetek tökéletesek! (Mt 5,48)

Ha valaki érvényesülni akar, fel kell mérnie életét és átfogóbb tekintetet kell vessen a mindennapi tennivalókra és a jövőre. A pillanat diktálta gyorsaság nem alkalmas a helyes döntésre, hacsak azt nem előzik meg kiszámított, elfogadott elvek és módszerek, meghatározott életszemlélet. Egy általános felmérés, a nagy cél felfedezése kell ahhoz, hogy a felszínes kapkodásban ne szóródjanak szét az élet legszebb értékei összefüggéstelen apróbb érdekekké. A nagy cél egyesíti a percekét, a kicsiny életrészleteket, egybefogja az egyént a közösségi életpályával és Istennel. Így lehet győzedelmeskedni a meddő törekvések, a rossz fölött és az üresjáratú életstíluson. Nagyobb távú áttekintésben, vezetett lelkiségben sikeresebben érhetjük el a célunkat, az életszentséget.

A nagy felfedezés, a távolba látás, a kozmikus jövő és szent cél hitből fakad. Isten ott áll és hív. Akarja, hogy vele valósítsuk meg az életet. Ha nagyobb a befektetés, nagyobb lesz az eredmény. Ő nem hagyja ellaposodni az életet. Kitartást és lendületet ad az életnek. Az evangéliumot követők naponta találkoznak testvérekkel, közvetlen közelben élő közömbös

emberekkel. Ezekkel kapcsolatban ismételten le kell küzdeni a világias felfogásokat, az ateizált világ túlkapásait, amely azt sürgetné, hogy az énnak kell megadni mindig az elsőséget, méghozzá evilági érdekek és szempontok szerint. Korunk elferdült szellemi áramlatai győzik gyártani a lelkeséggel ellentétes nézeteket, kihívásokat. Ezeket nem lehet mindig elkerülni, mert bizonyos nehéz feladatok elé állítanak. A ferde világnézetek kikezdi az evangéliumi életet. Ott kísért naponta az én-központúság elve különböző címek alatt: emberi szabad akarat, egyéni jogok és értékek, kényelmes életpálya, könnyebb életvitel, tehermentesítő törekvések, kevesebb erőbefektetés elve, szórakozások, földi szempontok, bizonyos körökkel lépést tartani. Mind ez az anyagelvű világ meghatározása, a lélek trónfosztására irányuló bombamerénylet, az értelmi világ tagadása. Az anyagi világ fölénybe kerül, a lelki mintha süllyedésre volna szánva. A lélek mellözése viszont egyre nagyobb hiányokat okoz az erkölcsi életben. Az ember elsodródik Istentől. Leállítja a kegyelmet, úgy irányítja a pillanatokot, hogy mind szűkebbre szorul a gyűrű, míg megfojtja a lelkeséget.

Ha el akarjuk kerülni a lélek csatavesztését, akkor mindenekelőtt fel kell, számoljunk a kevesebb erőbefektetés vonal elvét, mert a lelkeség éppen az ellenkezője ennek: a lelkeség örökös ég felé törekvés. Az Evangélium szüntelen küzdelem a tökéletesebb életért. A lélekvonat olyan, mint a folyóvíz, csak addig kristályos és tiszta, amíg halad és rohan. Ha lelassul, vagy megáll, elposhad és elmocsarasodik. Jézus sürgeti „Olyan tökéletesek legyetek, mint Menyei Atyánk!”

Beszélgetés

1. Nem akarunk elveszni a pillanatok zűrzavarában. Mindenekelőtt ki kell dolgozni egy nagyobb távú élettervet, amelyet következetesen kell megvalósítani és átvinni az életprogramba.

2. Az anyagelvűség megfertőzte a felfogásával a világot. Az Evangélium elmélkedése mentőöv a veszélybe került ember számára.

3. A szituáció-elv a lelkeségüknek is nagy kárt okozhat. Végül is Istenre kell hagyatkozni, mert Ő lesz a Megmentő. Ám a világot a lelkiek hivatottak megmenteni, ezért Isten segítségével, közreműködésével orvosolni kell a bajt. Az anyagelvűt meggyőzni nem könnyű feladat.

F) Az élet a legnagyobb értékünk

1. Szemet szemért (Mt 5,38)

A primitívek vérbosszúját a Tízparancs kora váltotta fel. Mózes leállította az előző kor igen kegyetlen eljárását, amikor a kisebb sértést is emberölés követte. Mi szinte fel sem tudjuk mérni azt a gyűlöletet, amelyben a „szemet szemért” elv nagy előrehaladást jelentett. Azóta már az evangélium felváltotta a mózesi törvényt, Jézus még tökéletesebb elvet és kort állított fel: „Ne szállj szembe a gonosszal, hanem ha megütik a jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is. S ha pörbe fogva el akarják venni a köpenyed, add oda öltönyöd is. S ha ezer lépésre kényszerítenek, menj el két annyira. Adj a kérőnek, és aki kölcsönt akar, vissza ne utasítsd.”(Mt 5,39-42)

Jézus evangéliuma nyomán a világban kezdett felengedni a gyűlölet és a harag. Egy új, langyosabb légkör hullámszik át a földön, megenyhült a szeretet melegében. Ma a nem keresztény körök is ismerik, legalábbis felfigyeltek rá. A vérbosszút „a szemet szemért” elvet, az evangéliumi pozitív jócselekedetek váltják fel. Itt már az adakozásra gondolt a törvényhozó: „Amilyen mértékkel mérték, olyannal fognak nektek is visszamérni.” Úgy látszik ez eléggé ismert a földön ma már. Ha te valakit meghívsz ebédre, az visszahív téged. Így mintha minden a visszafizetés és pontos elszámolás jegyében történne. Szeretlek, de te is szeress engem. Itt nem volna szabad megállni, mert ez még ószövetségi maradvány. A szemet szemért elvből levezették a „kávét a kávéért - kalácsot a kalácsért” elvet. Ám szerencsés átmenet az igazi evangéliumhoz, amelyben az áll: „Senki se szerethet jobban annál, mint aki életét adja barátaiért.”

Az evangélium további lépésre sűrget: „Azokat hívd meg ebédre, akik képtelenek téged visszahívni.” Állj azok szolgálatára, akik rászorulnak, de nem tudják viszonzni. A szeretet kötetlen formája az, amikor nincs ravasz számítás, nem vezet önzés, senki se kényszerít, hanem egyes-egyedül az Isten-szeretet és -szolgálat vezet. Ebben benne van az egész lélek, az ember teljes készsége és minden képessége. Akik ezt követik, azokat Isten bensőbb barátaiává választja és különös kegyelmével tünteti ki. Ne feledd, ez minden eddigi törvényen túlhaladó mérték. Itt a szeretet legmesszebbmenő határai tárulnak fel. A szeretet nem ismer határokat.

Beszélgetés

1. Az evangélium mondanivalója az, hogy tanítsd meg a szerencsétlen agresszort egy kis mennyei szeretetre, nemesebb viselkedésre, ő még úgy látszik olyat sohasem tapasztalt meg, mintha az idegen nyelv volna a számára.

2. A gyűlöletet csak a szeretet képes feltartóztatni és feloldani. Mennyire haladt a család a szeretet iskolájában? Ajánlják-e a szülők a gyermekeiknek: Ha valaki jót tesz veled, csak jót tégy övele.

3. Nem érezzük-e az üzleti láz visszavágó hatását a szeretetben? Nem fokozom-e én is ezt, amikor a jogomat és igazságomat hangoztatom?

2. Ne szállj szembe a gonosszal (Mt 5,39)

Ellentmondásosnak tűnik az, hogy a gonoszt el kell fogadni. Ha nem fordulunk szembe vele, akkor meg kell alázkodjunk előtte. Ha nem harcolunk ellene, akkor hatalma alá kerülhetünk. Ha nem állunk ellen erős akarattal, jóra való törekvésünkben, csatát veszítünk. Itt valami magyarázatra szorul, ha nem akarjuk félreérteni az evangéliumot.

Először is a természetben a harc és küzdelem elvére épül minden. A növények küzdenek a területért, egymást elnyomják, egymástól a napfényt elrabolják, a harmatot felfogják. Az állatvilágban folyik a harc a legkegyetlenebbül. A gyengébb, a beteg, az ügyetlen, a lomhább, a selejtes elvesz. Így tisztogat a természet. Az embernél is érvényes a küzdelem elve. A versengés itt is tart. Neki is meg kell feszítenie izmait, hogy életét fenntarthassa, s ez nagyon is próbára teszi akarateréjét. Szóval a küzdelem alól az ember sem vonhatja ki magát. Az Evangélium tehát valami mást vár tőle. Isten állította fel a küzdelmet a természetben, az Evangéliumot is ő hirdette meg Fia által. E kettő mégse kerülhet egymással ellentmondásba.

Az Evangélium azonban valami különleges eljárást akar itt alkalmazni a gonosszal szemben. Ebben az esetben a gonoszt úgy kezeli, mint rendkívüli nagy erőt, s az ember pedig a túlerővel szemben tehetetlen. A sátánt a világ fejedelmének szólítja, aki hatalommal rendelkezik és kiterjed a hatásköre. Isten nem akarja kiszolgáltatni az embert vele szemben. A szembeszállás fontos volna, de itt most azt bölcsőbb megfontolás miatt, fizikai mindennapi értelemben, nem volna szabad alkalmazni. Az Üdvözítő ezzel az erővel szemben kivételes eljárást ajánl, erről viszont lehet elmélkedni.

Jézus kiment a pusztába és negyven napi imával és böjttel készült fel a sátán elleni küzdelemre. A gonosz veszedelme nemcsak a testi életre, de a lélekre is vonatkozhat, ezért kell azt mérlegelni, és ravasz, alattomos módszereit higgadtan fontolóra venni. Ő kiszámíthatatlan és váratlanul támad. Ő nemcsak egyedül és személyesen vonulhat fel ellenünk, de felhasználhatja embertársunkat, a napi eseményeket, ismeretlen erőket fordíthat velünk szembe. Az embertárs egy közülünk, akivel szemben kötelez a szeretet parancsa. Nem lehet itt csak a szembeszállást emlegetni, de fel kell mérni okosan a körülményeket és azt is, hogy mit jelent az, ha „harcra harccal” válaszolunk, amit a jézusi tanítás nem ajánl. Meghonosodhat a lelkünkben a gyűlölet és azután ki tudja azt, mikor távolíthatjuk el. Tehát veszélyes helyzetbe sodródhatunk és mi is a sátánhoz hasonlókká válhatunk. Az Evangélium mindezek mellett még arra is kötelez minket, hogy ne csak magunkat mentsük, de embertársunkat is, aki szintén a gonosz hatalma alá kerülhet. Ezért kell Jézus ajánlatát jól megfontolni: „Ne szállj szembe a gonosszal!” Az Evangélium más alkalommal, vagy más módszerrel akarja itt a győzelmet kivívni és biztosan elérni. Ez lelki módszer és nem a vad természet elhamarkodott válasza, sem fizikai leszámolás küzdelme és útja, ügyes taktikával, lelki erkölcsi erőkkel, böjttel, imával történik a lefegyverezés. Ebben a lélek elemében van, nem tér ki a hatásköréből. Tulajdonképpen az igazi meggyőző eljárás, ha Istent hívjuk, a legerősebbet, aki elsősorban segíthet nekünk. Ez valóban evangéliumi. Itt az erkölcsi erők győzedelmeskednek. A kereszténység, az Egyház Jézus nyomán kétezer év óta gyakorolja már ezt a módszert, nemcsak a sátánnal szemben, de mindenfelé ezzel állítja le a gyűlöletet. Ez tehát a legbeváltabb módszer. Isten mindenestre biztosítja az Egyházát védelméről és kegyelmi támogatásáról.

Beszélgetés

1. A természetben a maga módján erőszakkal tart a létküzdelem. A társadalmak békéjét is megzavarja a terror és erőszak. Ha nincs lelki ember, aki a szeretet szerint él, visszahullunk a primitívekhez, az elvadult természethez.

2. Az Evangélium nagytávú, a fejlődés menetének kimért lépéseire alkalmazkodik. Az eredmények nem mindig gyorsak és látványosak. Mégis alkalmas arra, hogy irtsuk vele a gyűlölet őserdejét.

3. Tudnunk kell, hogy van gonosz, akit csak böjt és ima képes leszerelni, vagyis maga az Isten képes csak megfékezni.

3. Ne ölj! (Mt 5,22) – I.

Isteni terv és akarat szerint alakult ki a világ és született benne az élet. Ezzel tehát úgy kell foglalkozni, mint egységes művel, egészen a világ végéig. A fejlődés és korok eredményei egymás után sorakoznak, az élők mint szereplők, egybekapcsolódnak és közreműködnek ugyanazon isteni mű kibontakozásán. Leállítani egyetlen élőben ebben a sorban és munkában azt jelenti, hogy megakadályozzuk az isteni terv kialakulását és érvényesülését. Sehogyan sem lehet másképpen kezelni az emberölést, mint beavatkozást, akárcsak egyetlen tevékenység megakadályozását is, mint az isteni kezek feltartóztatását, amelyek irányítják a Mindenséget és az emberiség sorsát a földön.

Mármint, ha valaki egy életet kiolt, akkor nemcsak egyetlen tevékenységet akadályozott meg, hanem egy közösséget, egy életsor kibontakozását. A világ fejlődésben egy üresen maradt hely és vonal fogja hirdetni, hogy valaki itt az isteni tervből valamit leállított, kihúzott, kinyírt. Kevesebb lett az élő, kevesebb a tevékenység és kevesebb a megvalósított isteni terv, kevesebb a siker, késlekedik, sőt elmarad a fejlődésben valami. A gyermekmagzat-gyilkolás miatt talán egy világhírű tudós fog hiányozni a sorból. Hogyan is ítélt az Isten arról, aki kiradírozott egy nevet az élők közül? Mit is tesz majd vele, ha egykor megjelenik előtte az ítéletkor? Hiszen itt nemcsak egy emberi cselekményt kell felróni, hanem egy isteni mű megcsonkítását, egy isteni világrendszer kibontakozásának mérényletét kell tárgyalni.

A mindennapi életben gyakorlatilag sokkal több olyan példát lehetne felsorolni, amely nem az élet kioltására irányul, hanem közvetve csak az élet kibontakozására vonatkozik. Így például meggátolni valakit a haladásban, megvonni tőle a legalapvetőbb dolgokat, amelyek az élet fennálláshoz, vagy az alkotáshoz szükségesek. Olyan irányvonalra kényszeríteni valakit, amely nem isteni, hanem gonosz, emberi elgondolás szerinti, félrevezetni, becsapni.

Az élet visszafordíthatatlan. Ami egyszer él, az célbairányított, és Istenhez kell eljusson. Mekkora alattomoság uralkodik a földön, amikor élettellel ellentétes terveket szönek, a valóságban patt helyzetbe hozzák a másikat, amely egyenlő az élet megsemmisítésével. Ilyen az, amikor erkölcsileg megfertőzik az életet, hogy szennyes mivoltában elidegenítsék Istentől, vagy hagyják elértektelenedni, elvadulni, éhen veszni, vagy hazug szabadsággal elámítva tönkretesznek.

Mikor lehet beszélni helyes és igaz életről? Csakis olyan esetben, amikor az élet olyan menetben halad, amely megfelel Isten terveinek. Elszakítani a lelket Istentől bűntény, amely hasonló ahhoz, amikor valakit megölnék. A halál mesterséges előidézése bármilyen formában is, testi vagy lelki értelemben, borzalmas bűncselekmény. Hogyan is minősítsük tehát „az Isten haláláról” szóló híreszteléseket, amelyek nemzedékekben megölik az életcél, az élet értelmét és tartalmát. Ez már egy világ halálra ítélésével egyenlő bűncselekmény.

Beszélgetés

1. Nemcsak gyilkossággal lehet életet kioltani, de a patt helyzetbe kényszerített élet is tönkremegy. A szeretet-hiányban, gyűlölködésben betegségek jelentkeznek. A harag és rossz kívánság is leállíthatja az életpályát. A kitett kisgyermek a szülők szeretete nélkül elpusztul, még ha táplálékot kapna is.

2. Az elértéktelenített testi vagy lelki élet már aligha nevezhető emberinek. Felelnek érte azok, akik tönkretették. A keresztyén mentőszolgálat éppen itt tevékenykedik.

3. Az egyéni élet Isten örök terveinek része. Ha leállítjuk, akkor Isten örök terveit akadályozzuk a közösségi kibontakozásában. Minden egyes lemaradt emberrel, az egész emberiség, sőt nemzedékek csonkulnak meg, az isteni mű szenved sérülést.

4. Minden egyes megmentett emberrel és minden jócselekedettel előbbre jut az emberiség. Nem mindegy, hogy veszni hagyjuk, akár a legjelentéktelenebbet is, vagy a legparányibb törekvéseket is.

4. Ne ölj! (Mt 5,22) – II.

Az élet minden érték előtt, minden ember számára Isten ajándéka, a legnagyobb kincs. Ha tehát az egyéni életet éri támadás, akkor is bűn, mert Isten előtt minden egyes élő ember önmagába véve mérhetetlen értékű. Ezt az értéket Isten adta neki és ezt az isteni eredet tudja legjobban igazolni. Az ember Isten Lelkéből kapott, az ő életlángja lobog benne. Azok, akik az ember eredetét visszavezették az állatokhoz, az anyagi szintre, merész dolgot állítottak, mert azt állítják, hogy az élet önmagától lett. S ha már az ember véletlenül született, akkor úgy lehet vele bánni, mint egy anyagi résszel, minden további nélkül, felelősség nélkül lehet eltulajdonítani, meg lehet semmisíteni, és nem kell érte számot adni, esetleg csak a polgári hatóságot kell kicselezni. Tehát az Isteni hit adja vissza az emberi élet értékét, igazi nagyságát. Isten tagadásával elvesz a világ is és értéke is, tehát az emberé is. Ekkor az ember a közösségben csak egy számot jelent, kiszolgáltatott holmi önző, hatalomra jutott felfogásoknak.

Sajnos nemcsak a közösség degradálja az egyéni embert, de önmagát is lefokozhatja az ember. Az erkölcsi romlás útján, az eljátszott személyiség szomorú roncsképével találkozhatunk. Mindenki van egy veleszületett ösztön az élet felértékelésére és fenntartására. Ha ezt nem követi, lefokozódik, elértéktelenedik, lezüllik. Vétkezik az, aki elhanyagolja önmagát, mert az egyenlő az önleértékeléssel. Testi-lelki egészségünket, vagy az életünket kitenni oktalan veszedelmeknek, erkölcsi züllésnek, könnyelműen eljátszani az életet, vagy a létfenntartó energiákat, az mind élet ellenes bűncselekmény. Az is bűn, ha valaki életét veszni hagyja, de az is, ha valaki szándékosan életét elveszi. Az élet a fennállásra, isteni tervek kivitelezésére, célszerű tevékenységre rendelt érték. A létet, a természet mély alapjaiba ágyazva kapjuk és törvények biztosítják. Ennek senki sem mondhat ellent.

Jézus az Evangéliumában beszél az életre káros gyűlöletről és haragról. Tanítása kiterjed az élet védelmére és olyan intézkedéseket sürget, amelyek megelőzik a bűncselekményt. Már azon tényező, hogy az embert a szeretet Istene teremtette és állította munkába, a világmindenséget pedig neki az élet lakóhelyéül rendelte, kifejezi a nagy méltóságot, a kiválasztást, hogy ő Isten gyermeke. Szellemi-lelki képességeivel Isten képmása, és méltó munkatársa. Bűncselekmény, ha valaki ettől a méltóságtól megfosztja, vagy azt valaki önmagától megtagadja. Az élet első és alaptörvénye az Isten-szeretet, azután a testvéri szeretet. Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Az ember a Földön kultúrát alapított már, megszervezte az életet és tökéletesebb szintre emelkedett. Mindaz, aki ezzel ellentétes vonalon akarja őt bemutatni, elferdíti az örök igazságot. Az is vétkezik, aki az erkölcsi értékeit eldobja, vagy másokét elrabolja.

Beszélgetés

1. Mint minden élet, úgy az én egyéni életem is Istentől van. Ha valaki elszakít tőle, súlyosan megkárosít. Csak a hitetlenségben, az ateizált kereskedelemben kerülhet szóba, hogy az emberi élet és energia a legolcsóbb árucikk.

2. Az egyéni élet fenntartása és ápolása kötelesség. Az egészség elhanyagolása, a kíméletlen hajsza és energia-kifosztás, önmagunk elleni bűn. Ugyanezt másoktól sem követelhetjük.

3. A gyűlölet lelki méreg, a tulajdonost is képes tönkretenni, felemészteni, de mások életét is kiolthatja. A lelkiségiek szerepe a közösségben ébren tartani a gyógyító szeretetet.

4. A szeretet megelőző szerepű az élet mérgei és támadásai ellen. Létfenntartó erőit fel kell fedeznünk, ki kell használnunk.

5. Ne ölj! (Mt 5,22) – III.

Az Élet Isten ajándéka, felbecsülhetetlen érték. Ezt a földön csak az ember, az értelmes élő képes felfogni. Isten akarata, hogy az emberi élet fejlődjék és hosszabb távon, sőt egy örök dimenzióban nemzedékek során is fennálljon. A földi keretekben Isten az emberre bízta az életet és gondoskodásán múlik, hogy tökéletesedik-e vagy veszni hagyja. A negatív erők összefogására merénylet következhet az isteni remekmű megsemmisítésére. Kimondottan a sátánt szoktuk emlegetni mint ellenséget, ám az emberek is egymás ellen fordulhatnak. Az élet elleni küzdelem sokféle. Az életet mindenki köteles őrizni és fenntartani, sőt tökéletesíteni. A munka, az egészség és az élet a családi közösségben van megszervezve, ahol a gyermekek fenntartása is biztosított. Világviszonyban az élet veszélybe kerülhet a háborús helyzetben. Az Evangélium felkészít az élet védelmére. Hogyan is lehet az életért küzdeni? Az Evangélium sajátos módszert tartogat számunkra. Erről érdemes elmélkedni.

A gyakorlatban az egymás közötti küzdelmekben a tűzre tűzzel szoktak válaszolni. Az eredmény világos: csak pusztulás lehet. Ha meg akarjuk menteni az életet, evangéliumi módszert kell alkalmaznunk, a békés magatartást, a kibékülést, a megbocsátó szeretetet.

A tűzre tüzet adni veszélyes eljárás, mert a megbocsátás helyett ez leszámolás. A tűzre megbocsátással válaszolni evangéliumi eljárás. Jézus a kereszten tanított meg minket erre, amikor imádkozott ellenségeiért: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Az ő számára ez a megbocsátás vértanúsággal végződött. Ám előfordulhat olyan eset, ha tűzre nem válaszol valaki tűzzel, hogy győzelemmel végződik az eset. A támadó látva, hogy a válasz megbocsátás, visszavonulhat. Ez Szent Pál szerint, olyan eljárás, amikor „Élő paraszt gyújtottál az ellenség fejére és megszegyenülve továbbáll, mert gyűlöletre szeretet volt a válasz.” A szeretet egyébként is csodás szer, életfenntartó isteni módszer, amely képes leállítani az életet megsemmisítő gyűlöletet. A kibékülés áldozat, nemesebb viselkedés, evangéliumi eljárás, ám van eredmény. Jézus esetében is beszélhetünk győzelemről. Ezen példája nélkül ma aligha lehetne szó kereszténységről. Ám ő feltámadásával bizonyította az isteni szeretet teljességét, sőt az egyház győzelmét. Így került évezredekken keresztül tovább ez a módszer és vált a kereszténység győzelmévé. A megbékélés isteni misztérium, amely hosszú évezredekben kap megfogalmazást és válik érthetővé és fordul győzelemmé. Ez nem egyéni, de emberség szintű, kollektív érték. Isten a történelem folyamán lassan vezeti le a kereszténység által nagy győzelmét a szeretetrendszer feltámadásának kiépítésében. Ez egy nemesebb életforma, nagyobb távú átnevelés a vad, félvad állapotból egy szelídebb embertípus felé. A dolgozó, a munkában megszelídült ember, új nemzedéket képes elindítani, amely nem válaszol a harcra harccal. Ez a napjaink hatalmas forradalma kibontakozóban van, megvalósítás előtt áll, amikor az ember végleg felszámolhatja a háborúkat. A korszerű eszközök már jelen vannak az egyházi életben, beszélnek erről, sőt élő példák igazolják, hogy sikeres lehet a világbéke vállalkozás. A szeretet végülis győzni fog.

Beszélgetés

1. Az élet isteni szeretetből származik és isteni szeretetre alapozott mű. Ezt a keresztény mozgalmak kell tovább szervezzék és megvalósítsák. A szeretet korunkban csodálatos eredményekhez jutott már.

2. A vérbosszú nem szabad, hogy terjedjen. A szülő ne tanácsolja gyermekének, hogy ha valaki őt megüti, üsse vissza. A vereség itt csak látszólagos, mert történelmi vonatkozásban

egyetlen mentség és kiút a gyűlölet tengeréből. Az iskolai nevelés hivatott továbbítani a szeretetrendszer.

3. Isten szeretete először a keresztényeket kell meggyőzze, a lelkeségi mozgalmakat kell átformálja, a családokat és népeket kell átnevelje, csak azután lehet szó világváltozásról. Mit kell tenni, hogy a mozgalom terjedjen?

A korszerű fokolár békemozgalom már valami 80 millió tagtársat számlál, akik gyakorlatilag élnek a keresztény szeretetet. Egy ilyen történetet mondunk el. Az elemista fiú otthon elpanaszolta szüleinek, hogy a tanító odaültette mellé „az osztály rémét”, egy kegyetlen rossz fiút, aki mindenkinek lábat állít, kihívó, verekedő, az órán nem hagyja a tanítót beszélni, nem lehet tőle figyelni az előadást. A családi kör megtárgyalta az esetet és a tennivalókat a kis Andréval. A katolikus fiú felkészült a fokolár mozgalom elveinek értelmében, hogyan fogja meggyőzni a szomszédját. Rajzóra volt. A „kisrém” nem hozott magával törlőgumit. Az ujjával maszatolt a rajzlapon. André odacsempészte elébe az egyik törlőgumiját, mert neki kettő volt. A fiú meglepődött. Kitörölte a maszátot és utána visszacsempészte a gumit a gazdájához. Ám ismét hibázott. A jó szándékú segítség most sem késett. Az óra végén a gumi visszakerült a tulajdonosához. A szünetben André elővett egy finom szendvicset a táskájából és elfelezte a szomszédjával. Ezzel a kis „betörő” le volt fegyverezve. Odaállt André elé és azt mondta: „Ugye, mi örökös megnevezési szerződést kötünk egymással és ezentúl igazi barátok leszünk. Ennek a jegyében most kezdet fogunk.” Ez úgy is történt. Másnap André meglátogatta barátját a lakásán és egy szép értékes képeskönyvet vitt neki ajándékba. Ettől kezdve a kis „vadóc” megváltozott. Hamarosan a jó tanulók közé sorakozott és másokat sem bántalmazott. Itt már a gyermekek megoldották azt, amit a felnőttek sok esetben nem tudnak elintézni és az iskolákban a nevelők értelmetlenül és tehetetlenül néznek. Úgy látszik, nem fogják fel azt, hogy a gyermekek szeretetre van szüksége.

6. Ne ölj! (Mt 5,22) – IV.

Az ember a munka és pihenés között tölti napjait. A munka az életfenntartás eszköze, a kenyérkereset az öröme. A pihenés pedig az energiapótlás, a táplálkozás, az erőgyűjtés a következő időszakra. Ebben a hullámszakaszban az örökös ki- és bekapcsolásban áll az egyensúlyos élet. Míg a többi élő ösztönösen, addig az ember értelmileg is fel tudja mérni az életpályáját. A létfenntartás küzdelme elsődlegesen kenyérkeresetre irányít, a szabadidő pedig a többi tervek, szükségekre provokál. Végül is egybekötve az ember beleegyezéssel elfogadja: „Én vagyok! És élni akarok!” Ezt a hitben így fogalmaznám meg: „Ezt a világot, és benne az életemet, Istenben megelégedettnék, értelmesnek találom, ez számomra értékes, megfelelő, célszerű és tartalmas, végül is örömmel tölt el.”

Ezt aligha lehetne így elmondani, ha az életet a holtak nevezett anyagból, véletlen útján vezetjük le. Isten nélkül a fejlődés és az élet üres, céltalan és értelmetlen. Sok minden ezzel kapcsolatban magyarázat nélkül marad, ha nem fogadja el valaki a Teremtőt. Van bennünk egy benső ösztönös élni akarás, értelmes törekvés, afféle szellemi képesség, lelki éhség, amelyet a világmindenség Teremtője bölcsen előre megszerkesztett és belénk helyezett. Bizonyos életkedvet, provokatív benső erőket rejtett minden élő szervezetbe. Az embernek az értelem ajándékával megmutatta az élet értékét, feltárta a célját, megmutatta a fenntartáshoz szükséges eszközöket. A hit fényével az ember felismerte a Teremtőjét, aki kiválasztotta őt gyermekéül, hogy együttműködjön a világ kiépítésében, korának fejlődésében. Beleilleszkedve a világba megtalálta a szerepét, és Isten lelki örömmel, megelégedettséggel ajándékozta meg. A munka és a szeretet felemelték az embert. Örökös törekvéssé lett, állandó szilárd akarattal fokozódott benne a mind szellemibb és lelkibb élet utáni vágy, és az elvezette a tökéletesebb létért való magasabb szintű küzdelemig.

Krisztus eljövetelével még inkább felismerte a földlakó a célt a közösségi életben, a világépítő tevékenységben. Most már az egész emberiség együtt építi Isten országát és menti lemaradottjait a földön. Korunk feladataiban ott szerepel már egy magasabb lelki élet Krisztusban és evangéliumával. Ebben az emberiség nagy jövője van előrelátva.

A letűnt 20. század a történelem egyik legválságosabb szakasza volt. Az emberiség áldozata lett az anyagelvűségnek. Elveszítve a lelki értékeket Isten tagadásáig fajult a helyzet. Ez a világnézet a hittel teljesen ellentétes irányú, mert elrabolta az ember célját. Ezzel értelmetlenné vált az élet és jóval nehezebbé vált a küzdelem a földön. Hatalmas háborús pusztításra került sor. Utána pedig a céltalanságot megélt fiatalság szokatlan pályán még súlyosbította ezt az állapotot. Elindult egy általános romlás, kibontakozott egy erkölcsi rendet, lelket és Istent tagadó világnézet. A munka helyett szórakozás, bömbölő mikrofonok, italozások, dohányzás és kábítószeresítés váltotta le az értelmes munkát. Az eredménye azonban megdöbbentő. 1945-1970 között, tehát 25 év alatt, a hatalmas pusztító háború után, több mint 8 millió ember vetett véget életének öngyilkossággal. Ez idő alatt azonban még másik 70 millió kísérelte meg az öngyilkosságot, de ezeket a hozzátartozóknak sikerült megmenteni (Hódi: A meghívott halál). Adjuk ehhez a háborúk alatt elvesztett életeteket, amelyeket 200 millióra becsülnek és adjuk hozzá a napjaink tragikus 200 millió abortuszának a számát és belelátunk a hittagadás mély szakadékába, az Istentől elfordult világ vértanúságának adattárába. Az ember elválaszthatatlan az Istentől és világtól és nem mindegy, hogy mit tesz és mit mulaszt el.

Aggodalom tölt el azonban minket, hogy ez a hit-válság még mindig tart, vagyis a céltalanság még ma is szedi áldozatait. „A modern társadalomban eluralkodott egy szélsőségesebb életmód. Lábra kapott a munkakerülés, a szórakozás, a lelkiismeretlen élet, az erkölcstelen züllés. A káros, egyoldalú táplálkozás, italozás, kábítószeresítés: marihuanna, hasis, kokain, LSD, különféle gyógyszerek, fogamzásgátlók, más túlzások bevetésével újabb veszedelem került a földre. Ezen jin anyagok hatást gyakorolnak a jobboldali agyféltekére. Az egyik oldal egyensúly veszítése a másikat is befolyásolja. Így a jobboldali agyféltekéről hirtelen áttevődik a gondolkodás szerepvállalása a baloldali hemiszférára. Ugyanígy történik a hátsó agyrészről az előagyra. A kábítószeresítés tehát ilyen nagyfokú egyensúlytalan állapothoz vezet. Tudathasadást, egész sereg súlyos megbetegedést idéz elő. Főleg lelki megbetegedést, herpeszt, multiplex sclerosist, leukémiát és agytumort.” Az életáldozatok után most már az értelem képessége került veszélybe. (Michio Kushi: The cancer prevention diet)

Isten és a hit alaptétele nélkül az élet és a világ tönkremegy. Az isteni teremtőút természetes vonala: imádkozzál és dolgozzál! A pihenés ne ferdüljön el örökös szórakozássá, a szórakozás ne forduljon erkölcstelen romlássá. A munka mindenkor az élet mentőszolgálatában állt a napi imával. Jézus nyilvános működése kezdetén elment a mennyegzőre, hogy kapcsolatba lépjen az emberekkel, de azért, hogy összegyűjtse őket hallgatói táborába. Ezzel azonban nem akart bárkit a szórakozások felé irányítani. Ő mentőszolgálatra jött. A vízhiány miatt a bor szükséges volt.

Beszélgetés

1. Az elsőfokú mentőszolgálat: a megfeneklett vallási élet gyógykezelése. A céltudat felemelése. A deformált világ Isten nélkül tehetetlen, munkára képtelen. A munka nem büntetés, de értelemnyitó, céltudatot emelő, testmozgást szorgalmazó tevékenység, életfenntartó kötelesség. A munka értelmes életre vezet, szeretetre nevel.

2. A hit és vallásos élet nem távolról nézi a templomot, de egybekapcsolja az embert Istennel. Alakítja és javítja az emberi jellemet és személyiséget.

3. Az önképzés nemcsak világi tudományokból áll, hanem erkölcsi, vallási, lelkiismereti, evangéliumi képzésből is. A sok teológiai ismeret mellett nehogy elmaradjon az erkölcsi nevelés, a gyakorlati vallásosság.

Irodalom

1. Biblia, Bp., 2008.
2. Botka J.: Karácsony, Kikinda, 1983.
3. Botka J.: A keresztség és feltámadás, Szabadka, 2009.
4. Az Egyház és a szerzetesrendek, Szabadka, 2009.
5. Botka J.: A láthatatlan Isten, Szabadka, 2009.
6. Dr. Dragutin Kniewald: Liturgika, Zagreb, 1937.
7. Dr. Rudolf Schültz: Notae exegeticae in Matthaeum, Đakovo, 1943.
8. Dr. Franz Michael William: Das Leben Jesu, Freiburg, 1933.
9. J. Ricciotti: Das Leben Jesu, Basel, 1955.
10. Hahn István: Az időszámítás története, Bp., 1960.
11. Teilhard de Chardin: Az ember jövője, Sao Paulo, 1966.
12. Teilhard de Chardin: Út az Omega felé, Bp., 1996.
13. Teilhard de Chardin: Benne élünk, Párizs, 1965.
14. Zvonik, 2010.